ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Arnaud_G_J-27-Ledova_spolecnost-Zeleznicni_tulak.pdb

PDB Name: Arnaud_G_J-27-Ledova_spolecnost
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

G.J.Arnaud
27. Ledová společnost
Železniční tulák
SCI-FI ERO

1

Zaměstnanci malé stanice soustředili všechny „vagonové povaleče“ v jediném špatně izolovaném kupé starého vagonu, který parkoval mimo ochrannou kupoli stanice a sloužil jako překladové skladiště nejrůznějšího zboží. Jeden z těch tuláků se šel porozhlédnout, jestli by se tam nedalo něco štípnout, ale vrátil se zklamaný.

„Nic než starej šrot, kluci. Dneska se holt nenadlábnem.“

Tísnili se všichni na úzkých lehátkách. Úplně nahoru vysadili kumpána, který si nechal říkat Gus.

„Sice nemáš nohy, ale těžkej seš i tak,“ říkali mu.

Nahoře bylo přece jen tepleji, ale mrzák si raději masíroval pahýly nohou přes ušmudlané kožešiny, obával se gangrény. Měl hlad a žízeň. Kupé bylo jen slabě vytápěné jedinou trubkou potrubí, které odvádělo kouř z kamen v meziskladu. I tak to bylo lepší než nic.

„V Gull Station se prej dá najít práce, lověj tam mořský racky… Peří a maso prodávaj… Jednou sem tu flákotu okoštoval, je to hnus. Dokonce i jejich vejce sou cejtit po rybách.“

„Gull Station je pěknej podfuk,“ odporoval jiný. „Jak tam jednou vlezeš, ven se už nedostaneš, chcípneš na mořským ledovci. Měl jsem jednoho kámoše, ten se nikdy tam vodtud' nevrátil. Jo, kolujou všelijaký letáčky a lákaj lidi na tu práci, ale žádný štěstí tam nenajdeš, je to všivej kout.“

„Všechno je to všivý v tý všivý Indický propadlině,“ prohlásila jedna žena, obnažila nafialovělý prs a začala krmit nemluvně.

„Však taky proto jsme tady,“ přidal se nějaký stařík a pokoušel se zapálit zmrzlý tabák ve fajfce. „Trčím tady už dobrejch dvacet let. Znám to tady všecko, Kerguelen Network, Síť Kozoroha… Jestli nás tady nechávaj, tak jen proto, že nás potřebujou. Koukněte, třeba zrovna Tranzitní společnost, ta furt potřebuje nějaký chmatáky… Jo, říkám to dobře, chmatáky. Ta Společnost dělá likvidace železničních karambolů. Musí se co nejrychlejc odklidit koleje, vyčistit tratě… Nekoukaj moc na to, jestli sem tam prošacuješ nějakýho nebožtíka. Taky tam bejvaj vagony plný dobrejch věcí… Jednou jsem při velký katastrofě západně od Mosambik Station viděl nejmíň tisíc vagonovejch povalečů, vodstraňovali zbytky vykolejenýho vlaku. Nedělám si srandu. Bylo nás tam_fakt tisíc, nacpali jsme si nácka k prasknutí a eště jsme si narvali kapsy. Řeknu vám, tenkrát sem měl hezkejch pár kilo navíc…“

Ostatní vyprskli smíchy. Smrákalo se a jediná upatlaná lucerna šířila kolem zkomírající světýlko. Gus si stále hnětl své pahýly.

„Však jsem si taky na zpáteční cestě moh zaplatit samostatný kupé, to zíráte, sakra, co? S horkou sprchou a osobním hajzlem. Jel jsem si užít svou kořist, kam mě napadlo, dokonce až do China Vokzalu… Tam jsem nastoupil na kolejovou plachetnici do Afrikánie, jenomže cestou jsem se zkároval a kapitán mě nechal vyhodit na nástupiště nějaký zapadlý stanice. Bylo to furt ještě v Indický propadlině. My tuláci se vodsuď nevyhrabem.“

Do kupé vstoupil kolohnát a nesl v náručí bělavou kostku protkanou hnědými žilkami.

„Škvařený tulení sádlo. Nic jinýho jsem nenašel,“ řekl, „ale jsou v tom kousky slaniny.,. Neni to zas takovej blaf a dodá nám to sílu.“

Pustil se do spravedlivého dělení a obrovským nožem na porcování tuleňů odřezával z kostky poctivé příděly. Každý dostal svůj díl, dokonce i Gus nahoře na bidýlku. Bylo zvláštní, jak tihle lidé dokázali být na jedné straně spravedliví a soucitní a na druhé zas zuřiví individualisti a bezcitní kruťasové. V noci by stejná kudla klidně podřízla hrdlo chudákovi jen kvůli podezření, že má u sebe něco peněz. Násilník by pak skočil do nejbližšího nákladního vlaku a na nějaký čas by se vypařil. Za pár měsíců, až by se na všechno zapomnělo, by se klidně vrátil mezi staré kumpány. Ale stejně by nikdy nenašel tytéž, v téhle společnosti se stejní lidé moc dlouho pohromadě neudrží.

„Však uvidíte, nakonec vás nacpou do nějakýho nákladáku, co jede na východ,“ řekl někdo do tmy.

Zbytek tuleního tuku rozřezali na plátky a do nich zapíchli knoty. Kromě odporného zápachu to bude i trochu svítit.

„Hele, Gusi, co kdybysme se nechali najmout do Tranzitní, jak si pak poradíš? To víš, při takový práci musíš pořádně hejbnout kostrou, vykolejenej vlak to neni žádná sranda. Někdy tam ani nemaj zvedáky a jeřáby, a dyž tam ňáký přijedou, jsou stejně jen na velký kusy, na lokomotivy a vagony, všechno vostatní voddřem my. Jestli si roztrhneš

kombinézu, vomrzne ti kus těla. Pak musíš to zmrzlý maso hezky rychle vodříznout. Vsadím se, žes přišel o hnáty v nějaký podobný šlamastyce.“

„No jo, tak nějak bylo,“ ozval se oslovený.

Žvýkal svůj kus sádla bez odporu. Vůně těch pár vyškvařených kousků umožňovala snést tu hnusnou chuť a především dotek. Hlavně se to nesmělo nechat roztát v ústech, to se pak sádlo přilepilo na patro a na zuby a odporná chuť zůstala v ústech po celé hodiny. Museli jste to jíst rychle, kousnout, polknout, nebyla to žádná pochoutka, ale kalorie dodávaly sílu a pomáhaly přežít.

„Teda moc povídavej nejseš, Gusi, co? Říkali, že máš transevropskej přízvuk. Že bys byl z takový dálky? Hergot, tam to přece musí bejt vo moc lepší než tady, ne!?“

„Víš, že ani nevím, vodkuď vlastně sem? Ztratil jsem paměť. Jediný, co znám, je mý jméno: Gus.“

„Melly, prodáš dneska večer mlíko?“ zeptal se někdo. „Dám ti dolar za to, co zbylo.“

„Blbče, chceš vyhnat cenu, že přeplácíš!? Včera to bylo za sedumdesát centů, to je až moc dobře zaplacený.“

„Jen nechte mý skvrně, ať se nacpe, pak se uvidí,“ rozhodla Melly.

Všichni toužili po tom ženském mléce z dost nejasných a sotva přiznaných důvodů. A Melly si tak aspoň trošku přivydělala. Už léta se snažila najít zbytek své rodiny, která zmizela během železničního neštěstí právě na Síti Kozoroha. Řekli jí, že byli jen zranění, manžel i syn s dcerou. Od té doby je hledala po všech vlakových nemocnicích v oblasti Indické propadliny a stále doufala, že je jednou najde. Ostatní tuláci tvrdili, že už všichni tři budou mrtví, ale ona tomu nechtěla uvěřit. Nechala si udělat dítě, vlastně ani nevěděla jak, a tvrdila, že je jejího manžela.

„Dolar, to je moc drahý, ne? Co říkáte?“

„Jestli může zaplatit, tak je to akorát.“

Gus se natáhl na záda a snažil se zavřít oči. Nebylo to nejhorší, pahýly se mu už trochu rozehřály. Krev v nich znovu začala proudit a vyvolávala docela příjemné mravenčení, důkaz, že tkáň nezmrzla.

Knoty nakonec chytly. Jejich teplo postupně rozehřálo kusy sádla a plameny ozařovaly celé kupé.

Osm lehátek už bylo obsazených, dva z tuláků museli zůstat spát na zemi, ale nestěžovali si.

„Šel bych vyzvědět, co je novýho, ale přednosta stanice je pěknej náfuka… Taková ubohoučká stanice, sotva jedna kolejová vodbočka do zapadlý rybářský díry… Nemá to tady ani stovku obyvatel… Určitě stojí někde na desátým stupni tý nejnižší stupnice, ale to mu nevadí… Tváří se jako nějakej velkej šéf… Chudák jeho žena musí prodávat teplý nápoje a hrát si s ohřívadly, aby si trochu přilepšila…“

„No jo, jenže vystrnadila ty vostatní, který se tím kdysi živili. Vzpomínám si, že tady byly nejmíň čtyry, co prodávaly na nástupišti horkou vodu, jídlo, deky a vohřívadla.“

„To nejsou ohřívadla,“ nesouhlasila Melly, „to jsou horký cihly.“

„No jo, ale stejně se tomu říká vohřívadlo,“ nedal se ten první. „Vodjakživa.“

Nemluvně ze sebe vydalo několik říhnutí a v nastalém tichu se ozval první nedočkavec.

„Tak co, Melly, už má dost? Zůstalo ti něco?“

„Vobě prsa plný,“ řekla šťastně. „Dneska večer tam toho je nejmíň za dva dolary.“

„Tak jo, vemu si to volný za padesát centů.“

„Ne, za šedesát!“

Nakonec někdo nabídl celý dolar a Melly souhlasila.

„Nechte mě, ať uložím svý mrně, a pak se postarám o vás. Ale tebe, Faro, Upozorňuju, že jestli mě zas pokoušeš bradavku, dám ti co proto.“

„Byl sem sťatej.“

„Houby!“

Někdo si zanadával, že tu není k sehnání žádný alkohol, dokonce ani ten nejobyčejnější špiritus, získávaný z glykogenu tuleních a mrožích jater.

„Žena šéfa stanice prodává docela dobrý pivo, ale je moc drahý. Chutná fakt dobře. Musí ho dělat sama, asi ze sóji. Pěstujou sóju ve svým vlastním skleníku, kterej vytápěj na outratu Společnosti, jak jinak.“

„Tak a je to,“ prohlásila Melly. „Oba najednou nebo jeden po druhým?“

„Najednou,“ zavrčel Faro. „Ten hajzl Kob by byl schopnej vochutnat z vobou.“

Žena se posadila doprostřed lehátka, oba muži se natáhli každý z jedné strany a přiblížili hlavy k nalitým prsům. Brzy dolehlo dvojité hlasité sání a cumlání až ke Gusovi. Všichni věděli, že oba muži nejen s potěšením pijí, ale zároveň masturbují. Říkalo se, že mateřské mléko pomáhá vzdorovat mrazu a přináší štěstí.

Gus si raději ucpal uši, chtěl v klidu přemýšlet a nemyslet na to, co se kolem něho děje. Byl rád sám, ale podařilo se mu to jen málokdy.

Vagonoví tuláci nakonec usnuli, ale Gus ještě dlouho bděl a přemýšlel. Byl tak trochu závislý na náladě ostatních a trpěl nedostatkem soběstačnosti. Vždycky se našel někdo, kdo ho odnesl do vagonu, který právě kamsi odjížděl, aniž se ho zeptal na jeho názor. Přitom se sám dokázal velmi rychle přemísťovat jen pomocí rukou. Měl je už pořádně vytrénované, svalnaté, plné tvrdých mozolů, přestože si je chránil silnými palčáky.

Náhle zarachotily zasunovací dveře a reflektor ozářil kupé.

„Vstávat, chlapi, odjíždíme! Strčíme vás do posledního vytopenýho vagonu, kde na vás už čeká plná termoska horkýho čaje… Bude se makat, Tranzitní má práci asi tisíc kilometrů tady vodtud.“

Tuláci byli na taková náhlá probuzení zvyklí a vstávali bez velkých průtahů.

„Kolik máš za to prémií, co?“ neodpustil si někdo poznámku.

„Držte huby! Jinak vás nacpem do ledovýho kupé.“

Kob sundal Guse z horního lehátka a odnesl ho až do nákladního vlaku, který před chvílí zastavil v maličké staničce.

Nákladní vagon byl však už skoro plný. Válelo se tam asi třicet kumpánů posbíraných na trati a všichni dost hlasitě protestovali proti nově příchozím. Opravdu tam byla roztopená kamna a konvice s vařící vodou, ale čaj ve velké termosce už nezbyl. S tím celkem počítali, a tak se společně usadili v koutě na slámě z umělé hmoty, která dobře izolovala od zimy.

„Víte, kam vlastně jedem, chlapi?“

„Nějaká Maskarenská síť.“

„Cože? To je dál než tisíc kiláků! To nám bude trvat celý dny. To Tranzitní přijímá zakázky i na takovou dálku?“

„Vypadá to, že jo… Ale nebude to Žádnej med… Vykolejil vlak plnej prasat. Ty zvířata chtěly utýct a rozběhly se po vokolí a nakonec pochcípaly v okruhu několika kilometrů od neštěstí… Lokomotivu a vagony už odstranili.“

„A co mrtvoly?“

„Myslíš lidský? Prej tam taky nějaký jsou.“

„Do prdele, my už jim nejspíš kapsy nevobrátíme! No, aspoň se nacpem vepřovým. Určitě se s nima pěkně nadřem, budem je muset táhnout celý kilometry, a jestli se zvedne vítr, to teprv bude tóčo! Budem muset makat nejmíň po dvou, abysme zvířata odtáhli po mořským ledovci. No, to vepřový má aspoň hodně kalorií.“

„Prej jich tam jsou tisíce.“

„Chudáku Gusi,“ politovala ho Melly, „jak to budeš dělat, bez nohou?“

„S vocasem,“ zařehtal se kdosi mimo jejich skupinku.

Gus se jen klidně usmál.

„Jsem zvyklej, koukněte…“

Vyrazil mrštně dopředu a rychle přeručkoval úzkou uličkou mezi přítomnými tuláky. Před jejich překvapenými pohledy se otočil, ani nezakolísal a rychle se vrátil zpět na původní místo.

„No tohle…,“ vydechla překvapeně Melly.

„Dobrý, jenže budeš mít plný ruce práce a jak potáhneš prasata?“

„V zubech,“ zazubil se Gus. „Stačí mi pořádnej kus plachtoviny a silnej provaz. Naložím prase a táhnu v zubech. Takhle klidně utáhnu i prázdnej vagón, už jsem to jednou dělal, tam na severu, dyž jsem potřeboval prachy.“

„To bych teda ráda viděla,“ pochybovala Melly.

„Jak bude ctěná libost.“

2

Pokaždé když se lady Diana vydala do Patagonie, byla nesmírně opatrná. Jezdila pouze v obrněném vlaku a nikdy nepřijala jediné pozvání. Pokud se s ní chtěl někdo setkat, musel ji navštívit na palubě jejího speciálu a v případě, že neměl zvláštní propustku, musel strpět, aby ho prošacovali.

Lady Diana totiž před šestnácti lety způsobila smrt dvou milionů osob - někteří dokonce tvrdili, že jich bylo jednou tolik, když ukradla všechen elektrický proud vyrobený největší elektrárnou provincie v Magellan Station. Proud pak použila na stavbu svého slavného Tubusu. Tento tunel měl jednoho dne, ne však dřív než za jednu, nebo spíš za dvě generace, spojit pod mnohometrovou vrstvou ledu, přímo po bývalém povrchu země, severní pól s pólem jižním. K dosažení tohoto gigantického cíle i k údržbě už hotového díla potřebovala energii, spoustu energie. Musela si ji opatřit za jakoukoli cenu. Tubus ji stál obrovské peníze, bylo totiž nutné neustále ho ochlazovat, vybudovat miliardy kilometrů kapilár, v nichž obíhal mrazicí plyn.

Magellan Station dosud nebyla napojena na žádné z ramen slavného tunelu, a tak lady Diana musela souhlasit s tím, že se její obrněný vlak vynoří na povrch, dříve než dojede do hlavního města Australasijské provincie.

Ubírala se na jedno ze svých nejdůležitějších setkání, na jaké se nevypravila již hodně dlouho. Měla se totiž setkat s Palagou, nejvyšším vrchním výhybkářem. Jeho titul stejně jako celá funkce byly široké veřejnosti naprosto neznámé a nefigurovaly ani v nomenklatuře mocných šéfů kasty Výhybkářů. O jeho existenci vědělo jen několik nejvýše postavených zasvěcenců a jen pár vyvolených znalo jeho jméno a původ.

Palaga v normálním životě nikdy nenosil černo-stříbrnou uniformu. Oficiálně byl vrchním výhybkářem Patagonie a Antarktické sítě, ale to byla jen zástěrka. Ve skutečnosti řídil Výhybkáře celého světa, a pokud vůbec někdo byl na tomto zmrzlém světadíle opravdu informovaný, byl to právě on.

Vstoupil dovnitř a tělnatá prezidentka Panamerické společnosti, tato nejbohatší a nejmocnější žena světa, vstala a uklonila se mu.

„Dobrý den, strýčku.“

„Dobrý den.“

Palaga byl vyzáblý holohlavý stařec s dlouhými končetinami, modrýma vypoulenýma očima, orlím nosem a úzkými bezkrevnými rty. Bylo těžké určit jeho věk, jisté však bylo, že nikdy nevypadal mladě. Lidé tvrdili, že mu brzy bude sto let, ale to byla možná jen fáma.

„Velmi dlouho jsme se neviděli.“

„Přál jsem si to tak,“ odvětil Palaga.

Sedl si naproti ní a odmítl jakýkoliv nápoj kromě sklenky mléka, ovšem nízkotučného.

„Nemělas nařizovat, aby zlikvidovali toho novináře Zeloye, vrchní výhybkář Vicra je nyní ve velmi choulostivé situaci.“

„Zeloy začal být velmi nebezpečný, stále víc se přibližoval k různým tajemstvím.“

„Nenašla jsi ani Liena Raga. Mělas najít Liena Raga.“

„Získali jsme už jistotu, že údajný popel z jeho mrtvoly není jeho… Sibiřané o něm prý vědí víc. Říkají, že Lien Rag se

vydal s pirátem Kurtsem na Jinou cestu.“

„Přece jsme nezanedbali žádné z našich opatření!“

„Musí existovat víc přechodových komor…“

„Naši Výhybkáři ze Sibiřské si stěžují, že je vládní moc příliš omezuje. Moskva Vokzal rozhodla, že vytvoří svá vlastní centra vzdělávání, a žádný z Výhybkářů není přijímán na strategická místa státní správy, jako je armáda a policie. Ztrácíme terén na všech frontách, včetně Společnosti Mořského ledovce.“

Lady Diana si přestala hrát s obrovským diamantem na pravém prsteníku. Prst byl opuchlý a obrostlý sádlem. Bude muset nechat prsten přepilovat a diamant přesadit na jiný.

„Diano, tloustneš, a to není dobré. Není ti ani šedesát a vypadáš mnohem starší. Podívej se na mě. Žiju střídmě. Myslíš si, že bych se nedokázal oddávat nezdravým radovánkám obžerství? Kdepak, piju nízkotučné mléko, jím ovoce a zeleninu, žádné maso. Nepiju alkohol.“

„Musím jíst, abych vydržela pracovat osmnáct až dvacet hodin denně.“

„Jsi jako chudinka tvá matka, moje sestra. Zadusilo ji vlastní sádlo.“

„Nesešli jsme se, abychom diskutovali o mé váze,“ řekla stroze.

Palaga se na ni upřeně zadíval a Diana málem zrudla rozpaky.

„Obnovitelé se zmocnili Sluneční společnosti. Ty určitě ani nevíš, kde to je. Musím přiznat, že ještě nedávno jsem to taky nevěděl.“

„Myslela jsem si, že jsou někde na severu Pacifického mořského ledovce.“

„Zdá se, že už existují tři frakce.“

„Dělají vám starosti, strýčku?“

„Zatím ne, ale mohlo by se jim podařit zopakovat ten jejich experiment. Víš, že… to, co proti své vůli musím nazvat Sluncem, se znovu asi na půl hodiny objevilo v oblasti, která je naštěstí ztracená mezi vysokými horami. Fenomén byl viditelný na ploše zhruba milion kilometrů čtverečních, naštěstí jen v těch nejzapadlejších koutech. Mohlo ho pozorovat zhruba dvě stě tisíc lidí. Většinou Asijci, kteří se běžně nestýkají s ostatním světem a uchovali si dodnes svůj archaický jazyk… Pokud by se ta novina roznesla, všichni ji připíšou na vrub jejich příliš bujné fantazii. Nedá se to ani srovnat s tím velkým táním v roce 2346. Ovšem tomu Obnoviteli, jistému Helmattovi, se málem podařilo dojít mnohem dál. Napíchl se ilegálně na všechny elektrické sítě Společnosti a Výhybkáři o tom vůbec nevěděli.“

„Takže nejste neomylní, strýčku,“ poznamenala lady Diana ironicky.

Znovu se na ni podíval tím studeným pohledem. Zařekla se, že si napříště podobné poznámky odpustí. Strýc ji vždy děsil, už od útlého dětství. Když jí zemřel otec, ujal se jí, vedl ji a udělal z ní to, co je. Žil jako asketa. Nikdo nevěděl o žádné jeho slabosti či neřesti a navíc pohrdal penězi. Bydlel v jediném kupé ve vlaku patřícím železniční správě a k vlastnímu cestování používal jen docela obyčejnou drezínu. Dokonce ani žádný lokokar, natož pak silikokar, jichž se z Mořskoledovecké dováželo čím dál víc.

„Ta záležitost se Zeloyem ale spěchá. Jakýsi Assoud, afrikánský novinář, se ujal vedení vyšetřovací komise, vytvořené ze zahraničních dopisovatelů v Grand Star Station. Floa Sadonová se nezmohla na sebemenší odpor proti té nebezpečné iniciativě. Myslel jsem si, že na ni máš daleko větší vliv.“

Tentokrát Diana opravdu zrudla.

„Když už se s ní oddáváš svým zvrhlým choutkám, musíš jí vnutit své názory.“

„Je hrozně rozmarná.“

„Musíme ji zlikvidovat… Získat jiného kandidáta na prezidentský úřad.“

„To nepůjde tak snadno. Je nejbohatší akcionářkou a je taky jediná, která je ochotná vzít na sebe odpovědnost. Ti ostatní myslí jen na zábavu a radovánky, na to, jak utratit své nesmírné bohatství. Pro Společnost nehnou prstem, dokonce i železniční sítě začínají být ve špatném stavu.“

„Máš pravdu. Výhybkáři mi poslali velmi znepokojivé zprávy. Ale především ty musíš najít někoho, kdo ji nahradí a kdo nám bude oddaný. Musíme obnovit naši prestiž. Proto musí Vicra v Transevropské a Lichten v Mořskoledovecké znovu nabýt svých pravomocí. To pro začátek.“

„Kid nebude v tomto bodě přístupný debatě.“

„Začni s Floou Sadonovou. Může třeba uniknout jen o vlásek atentátu, ze kterého nařkneme Obnovitele. Ona však bude dobře vědět, odkud přišlo varování.“

„Mohla by se taky zatvrdit.“

„Přestaň jí pomáhat. Desítky vlaků denně překonávají Atlantský mořský ledovec a zásobují její Společnost.“

Lady Diana by si byla moc ráda nalila trochu alkoholu, ale neodvažovala se to v přítomnosti toho železného dědka udělat. Uvažovala, kolik mu tak asi musí být let. Už před padesáti lety byl stejně vyschlý a plešatý.

„Ať dojde k atentátu v době, kdy bude ve společnosti Yeuze, velvyslankyně Společnosti Mořského ledovce, té bývalé prostitutky…“

„Ale strýčku, atentát bez obětí, to bude velmi těžké.“

„Stačí, když si najdeš schopné lidi.“

„To ovšem nepostačí k Vicrově rehabilitaci. A co Lichten?“

„Udržuješ přece s Kidem skvělé vztahy, setkáváte se dokonce tajně a jste jako stvoření k tomu, abyste si rozuměli.“

Ignorovala jeho jízlivou poznámku. Obdivovala toho trpaslíka, řídil Mořskoledoveckou skvěle a dokázal vždy zvítězit navzdory všem nepřejícníkům a špatným prorokům. Měna Společnosti, „kalorie“, čím dál častěji konkurovala dolaru v běžných platbách a životní úroveň obyvatel této koncese byla nejvyšší ze všech. Vládla tam i určitá forma demokracie, kterou Diana sice nenáviděla, ale uznávala, že dává obyvatelům pocit, že jsou nejsvobodnější na celé Zemi.

„Až tohle všechno rychle vyřídíš, musíš zjistit, jestli je Lien Rag opravdu mrtvý.“

„Ještě o tom pochybujete?“

„Ano. Říká se, že Metaři Věčného života ve skutečnosti likvidovali jen ty nepotřebné, ale zachraňovali lidi schopné, kteří si zasloužili zůstat naživu. Řekli mi také, že pirát Kurts už dlouho udržoval s Metaři ty nejlepší vztahy a že ho jistě uvědomili, když jim Lien Rag padl do rukou.“

„Pirát Kurts se vynoří pokaždé, když má Lien Rag zemřít, jako nějaký anděl strážný, jako kdyby dostal nějakou tajnou zprávu. Stalo se to už dvakrát, tak proč ne potřetí?“

„Taky bychom už konečně po dvaceti letech rádi věděli, proč tento chlapík s celkem průměrnou inteligencí, dobrý, ale nijak výjimečný technik, glaciolog druhé třídy v Transevropské, v sobě náhle objevil nevšední schopnosti a stal se moralistou a bojovníkem za nápravu křivd. Nějaký vnější podnět v něm probudil to, co naše genetické laboratoře nazývají gen procitnutí. Co však bylo tím vnějším podnětem?“

„Nejsme jediní, koho to napadlo. Od Floy Sadonové vím, že Yeuze na to myslí taky. Určitě se tak rychle vrátila ze Sibiřské jen proto, aby se podílela na vyšetřování Zeloyovy smrti a snad se i pokusila objevit onen vnější podnět.“

„Až na to jednoho dne přijde, určitě pochopí spoustu věcí. Napadlo mě, jestli bychom v tom připravovaném atentátu neměli obětovat právě jí. Yeuze zemře, Floa Sadonová bude jen lehce zraněná a potřísněná krví své přítelkyně… To by bylo jasné a účinné varování.“

Strýc polkl doušek nízkotučného mléka a Diana se zachvěla odporem. Nesnášela mléko, nenáviděla střídmost svého strýce, jeho svraštělou pleť. Věděla však, že bez něho by nebyla ničím, jedině on byl tajným vládcem celého světa.

„Myslím, že jsme probrali všechno, na co se musíme v nejbližší budoucnosti soustředit. Víš o tom, že sto tisíc Sibiřanů se plácá na mořském ledovci přímo před rosolovitým chřtánem té obří améby, jejíž existenci vždycky popírali?“

„Řekli mi to.“

„Teď je ta správná chvíle vyjednávat s nimi o Výhybkářích, které vystrnadili z důležitých funkcí.“

3

První dny po svém návratu, kdy byla plná radosti, že je opět na své ambasádě a mezi svými spolupracovníky, nevěnovala Yeuze pozornost celkové atmosféře, která vládla v hlavním městě Transevropské. Postupně si však díky různým setkáním uvědomila, že Grand Star Station jako by byla v očekávání nějakého neodvratného, ale zatím nejasného nebezpečí.

„Město má strach,“ řekla Serninovi, když ji přišel druhý den navštívit.

„Velké zásobovací potíže, skandály, vyšetřováni Zeloyovy smrti, nejistota plynoucí z politiky administrativní rady. Líbil se vám pobyt v naší Společnosti?“

„Velice. Zvlášť cesta na sever mořského ledovce, mohla jsem totiž spočítat bohatství, které tam je k dispozici. Ale jistě jste byl o tom zpraven.“

Sibiřský velvyslanec se zakabonil.

„Taky mi řekli, že si na ně děláte nárok. Dokonce jste vypracovala jakýsi povšechný, značně nadhodnocený inventář.“

„Generál Sofi ho přijal bez připomínek.“

„Generál Sofi nerozhoduje sám.“

Velitel hlavního štábu Sibiřských vojsk dobře věděl o potížích s Jelly, obří žravou amébou, která zaujímala obrovské prostory v oné oblasti a proti níž byly vojenské jednotky bezmocné.

„Dokonce se uvažuje o jeho výměně ve vedení těch čisticích operací… Povídají se divné věci, zřejmě to jsou jen samé hlouposti… Moratorní úmluva počítá s vysláním vyšetřující komise.“

„Jen pozor,“ zasáhla Yeuze, „to by bylo politické vměšování na území naší koncese. Máme vlastnická práva ve formě akcií a KDDNYST je potrvrdila.“

„Dobře víte, že do čtyř let, a to je nejzazší termín, se vám v žádném případě nepodaří vybudovat železniční síť, která by vás s tímto územím spojila. A my si zatím můžeme klidně opatřit jiný souhlas.“

„Co vy víte, jestli tam za čtyři roky nepovede alespoň čtyřkolejná trať, která bývá základem pro výstavbu celé sítě?“

Podíval se na ni s úžasem. Ale Yeuze s ním nechtěla polemizovat. Věděla, že Kid odvolal Lichtena, šéfa Železniční policie, a pověřil ho výstavbou Sítě 160. poledníku. Tomu Výhybkáři bude určitě velmi záležet na tom, aby úkol splnil. Budou však potřebovat nejmíň deset let, aby se dostali až do oblasti momentálně zabrané Sibiřany. Yeuze však neměla v úmyslu se s tím Serninovi svěřovat.

„Ještě stále čekám na důkazy o tom, že Lien Rag přežil. Tvrdil jste, že unikl smrti, ale nic víc.“

„Už tak jsem prozradil až dost, nemohu vám sdělit nic dalšího.“

„Domnívám se, že budete muset být sdílnější, pane velvyslanče, chcete-li, abych prezidentu Kidovi zaslala příznivou zprávu o vašich zájmech a o vašich záměrech v jistých oblastech. Samozřejmě kromě severní části Pacifického mořského ledovce.“

„A na čem dalším bychom mohli mít zájem?“

„Na rozvoji vzájemných vztahů a obchodu, například na dodávce křemičitého skla. Obnovení spojovací trati napříč Australasijskou až do vaší Provincie Mongolsko. Stačí pár smluv s těmi maličkými Společnostmi a cesta, která objíždkami přes Evropskou trvá celé měsíce, by se zkrátila na dva týdny.“

„To je sice zajímavé, ne však nové. Byli bychom rádi, kdyby nám prezident Kid pomohl usměrnit stav Výhybkářů do normálních mezí. Chceme jim zabránit, aby zasahovali do politiky.“

„Už nyní se s vámi podílíme na boji proti Obnovitelům Slunce a máme určité výsledky. Jejich vzducholodi se už

neodvažují narušovat prostor Společnosti Mořského ledovce a podnikat nájezdy, jako tomu bylo doposud. Zadrželi jsme tisíce jejich sympatizantů a izolovali je od ostatních obyvatel. Vyhostili jsme je do předsunutých stanic na vedlejších větvích mořskoledoveckého Viaduktu.“

„Podle zahraničního tisku ty stanice nejsou nic jiného než koncentrační tábory. Co je na tom pravdy?“

„Došlo k přehmatům, ale v současné době se ti lidé mohou volně pohybovat, pokud se ovšem nesnaží dostat na hlavní tratě Viaduktu. Stali se nájemci vedlejších tratí. Mohou si podle libosti budovat stanice, podniky, továrny, rybařit, lovit, sklízet plankton, stavět skleníky. Většinou mají tu výhodu, že tam jsou příznivé klimatické podmínky. V těchto místech se totiž rozkládá volné moře s velmi teplou vodou. Díky velkým teplotnímu výkyvům mohou využívat teplovodních pump pracujících na principu rozdílných teplot.“

Yeuze přistoupila k psacímu stolu a vzala do ruky několik brožurek, které Kid nechával rozesílat do významných Společností, aby umlčel všechna obvinění.

„Musíme zničit moc Výhybkářů. To oni uzavřeli svět do neviditelného předíva příkazů, omezení a konzervatismu.“

Sama se dobře bavila. Komise pro dodržování dohod New York Station zcela jasně vymezovala úlohu Výhybkářů v systému železničního společenského uspořádání, popisovala je jako ty „nejkvalifikovanější činitele prodchnuté oddaností k dědičnému úkolu kontinuity a propojení mezi jednotlivými Společnostmi“. Napadnout je znamenalo napadnout všemocnou KDDNYST a ta, jakoby náhodou, sídlila právě v Panamerické.

„Něco vám prozradím, cestující Sernine. Náš prezident vyměnil
vrchního velitele policie. Bývalý velitel Lichten byl pověřen stavbou
Sítě 160. poledníku. Vypadá to sice jako povýšení, ale ve skutečnosti
se jedná o odvolání.“ ,

Velvyslanec dal průchod svému nadšení.

„V tom případě pevně věřím, že se naše vzájemné vztahy budou ještě zlepšovat.“

„Taky doufám. Chtěla bych však znát další podrobnosti o Lienu Ragovi a jeho Jiné cestě.“

Sernin se soustředěně zadíval na koberec v audienční síni.

„K takovému rozhovoru bychom si měli najít jiné prostředí. Nejsem zvědavý na to, aby mi jednou kdokoli vyčítal, že jsem s vámi na toto téma vůbec mluvil. Ta záležitost je výhradně naší soukromou věcí.“

„V téhle místnosti nejsou žádná odposlouchávací zařízení. Ostatně ani nikde jinde,“ odvětila rázně.

„Co vy o tom můžete vědět?“

Diplomat se tvářil nedůvěřivě, bylo to celkem logické. Vstal, uklonil se a řekl:

„Domluvíme si schůzku.“

„Prozradíte mi přesná fakta?“

„Budu o tom přemýšlet.“

Když ho pozorovala z kulatého okna, jak nastupuje do služebního lokokaru a odjíždí, všimla si siluet na ochranné kupoli. Že by Zrzaví opět oškrabovali led a námrazu ze skleněných kupolí metropole? To by ovšem znamenalo, že bylo omezeno vytápění města a ona si toho nevšimla. Transevropská musela mít vážné problémy. Vzpomněla si, že nedávno četla zprávy o nových nepokojích v některých stanicích, tentokrát k nim však docházelo ve východních částech koncese. Prý tam organizovali tiché pochody proti hladu a zimě.

Ještě téhož večera se setkala s Assoudem, který vedl komisi zahraničních novinářů pro vyšetřování Zeloyovy smrti.

Assoud bydlel na předměstí v jedné ze čtvrtí s nedobrou pověstí. Ta čtvrť v Yeuze oživila staré vzpomínky. Rozkládala se na okraji staré skleněné kupole, nedaleko továrny na přeměnu ledu v užitkovou vodu. Vlaky sem přivážely obrovské bloky ledu a v továrně je drtili a ohřívali. Prastarý parní stroj potom získanou vodou plnil nádrže rozmístěné mezi řadami laciných obytných vagonů. Bydleli tady lidé nejrůznějších ras a zemí původu, ale především Černoši a Žlutí. Jako kdyby je Grand Star Station vyhostila do jakéhosi ghetta.

Novinář v podstatě potvrdil Yeuzinu domněnku. Byl to imponující muž. Měl postavu jako obr, měřil skoro dva metry. Doma nosil dlouhou bílou halenu s podšívkou, jaká se nosí v islámských zemích. Jeho klidná a upřímná tvář na ni udělala velký dojem.

„Je pro vás asi překvapením, že bydlím právě tady, ale Transevropané nestrpí v centru města barevné, a tak žiju raději v téhle čtvrti.“

Nabídl jí čaj a velmi sladké zákusky, vyrobené zřejmě podle receptů jeho země.

„Ale Moulah přece žije v centru,“ namítla.

„Je to náš velvyslanec. Ale nedělejte si žádné starosti, nijak mě to neponižuje. Jsem na tom přece jen líp než ti, co makají na hlavní kupoli, nemyslíte? Tady máme nad hlavou nafukovací klenbu. Pravda, je poněkud matná, připadáme si stále jako za soumraku, ale zato je tady teplo.“

„A co ta pára, nedusí vás?“

„Zvykl jsem si.“

Napila se horkého čaje a pustila se do studia dokumentů o smrti novináře Zeloye. Byly tam ještě další fotografie jeho mrtvého těla po výbuchu drezíny kromě těch, které už viděla.

„To je strojová fotografie údajného řidiče. Jsme mu na stopě. Prý odjel urychleně na jih, asi dvě hodiny po výbuchu. Myslíme si, že se mu podařilo dostat se do Atlantik Station, což je, jak jistě víte, panamerická enkláva na Portugalském pevninském ledovci, těsně na hranicích Atlantského mořského ledovce.“

„Myslíte si, že tu vraždu objednala lady Diana?“

„Je to jedna z možných hypotéz, existují však i další. Ten řidič je někde za hranicemi, možná v Panamerické.“

„Zeloy sledoval Lien Ragovy stopy, chtěl o něm napsat knihu. Kam až ve svém pátrání po jeho minulosti došel?“

Assoud opět nalil do šálků čaj s ladností zcela neočekávanou u takového hromotluka.

„Řekl bych, že pokročil hodně daleko.“

4

Pro zaměstnance Tranzitní společnosti to bylo šokující divadlo, když pozorovali, jak se z hlubin nekonečné pláně mořského ledovce přibližuje to podivné spřežení. Vypadalo jako nějaká obrovská ropucha, pohybující se malými poskoky a táhnoucí za sebou těžké břemeno.

Beznohý mrzák se ploužil po rukou za mrtvolami uhynulých prasat až do dálky šesti kilometrů. Stejným způsobem se vracel a náklad přitom táhl v zubech. Opřel se o pahýly opatřené horolezeckými stoupacími železy, nahrbil se o překulil ztuhlé zvíře na primitivní vlek z umělé hmoty, který si vyrobil. Pracoval úplně sám a za den dokázal přitáhnout až dvaatřicet zmrzlých prasat. Dostal za to prémii deset dolarů.

Když tlupa padesáti železničních tuláků dorazila konečně na místo, ředitel likvidačních prací nechtěl o Gusovi ani slyšet:

„Můžeš tu zůstat, jestli chceš, vařit pro svý kumpány a vyhřívat se ve spacím vagonu. V žádným případě tě ale nepustím na trasu, jen bys tam překážel.“

Gusovi nezbylo než předvést, co umí. Pustil se po rukou po ledu a kolébal se přitom jako tučňák. Opravdu se těm zvířatům podobal. Takový dobře vykrmený tučňák může dosáhnout úctyhodné velikosti a váží někdy až sedmdesát kilo. Od té doby říkali Gusovi Tučňák.

Pracoval bez přestávky, hledal ztracená prasata a tahal je na základnu. Tranzitní společnost stanovila minimální kvótu, jejíž nesplnění znamenalo, že celá akce bude ztrátová. Zdejší Maskarenská síť byla totiž příliš vzdálená od civilizovanějších oblastí a náklady na likvidaci byly neúměrně vysoké. Pravda, lokomotiva a vykolejené vagony byly majetkem Tranzitní, náklad prasat však patřil pojišťovací společnosti, která je vykupovala padesát dolarů za kus. Aby se celá akce vyplatila, museli by jich najít minimálně pět tisíc, zatím se jich však podařilo přitáhnout jen dva tisíce tři sta.

Zuřivé Tučňákovo úsilí povzbuzovalo i ostatní tuláky, aby se činili, i když normálně se zrovna nepřetrhli. Často se po dvou dnech práce sebrali a nastoupili na první nákladní vlak, který je odvezl jinam. Zato tahle parta se tu držela už týden.

Jeden z mužů našel pár stovek zmrzlých prasat, byla namačkaná v hluboké trhlině ledovce. Museli tam nainstalovat primitivní kladkostroj, aby zvířata dostali ven. A právě Tučňák se nabídl, že sestoupí až dolů a přiváže ztuhlá těla na lano, i když hrozilo nebezpečí, že se trhlina při nečekaném pohybu ledovce zase uzavře.

Za soumraku se pomalu vraceli do spacího vagonu. Melly tam byla s nimi, ale kvůli dítěti nepracovala na ledové ploše. Zájemců o její mléko neubývalo, i když teď stálo tři dolary. Taky jim vařila, ke každému jídlu měli vepřové. Tranzitní společnost si s nimi velké starosti nedělala.

„Tučňáku, nechceš se vykoupat?“ zeptala se jednou Guse. „Je tady plnej kotel horký vody.“

Věděl, že mu to nabízí hlavně proto, aby ho mohla pozorovat. Zpočátku byla zvědavá, jestli je vůbec ještě chlap, a večer pak vykládala ostatním, že Gus je nejlíp stavěný z nich všech. Od té doby se rituál občas opakoval.

Gus s potěšením vklouzl do kádě s teplou vodou, snil a nechal se chvíli nadnášet. Vždycky se však našel někdo, kdo už netrpělivě čekal, až konečně vyleze. Tedy ne že by se tlačili ve frontě, sotva tři či čtyři z nich se rádi myli.

„Nejseš Žádnej opravdovej vagónovej povaleč,“ vyčítal mu Kob. „Jinak bys měl svou špínu rád. Chrání nás před zimou, ta moje musí bejt dobře třicet let stará a nejmíň na prst tlustá.“

Gus vylezl z kádě jen za pomoci svých svalnatých rukou, skulil se na kus plátna a zabalil se do něj. Pak se přesunul k velkým kamnům sahajícím až ke stropu vagonu. Nebyla tady kupé, jen přepážky mezi postelemi. Bylo tu docela příjemně a díky Mellyině přítomnosti dokázali zapomenout, že jedí vepřové třikrát denně.

Vpravo od kamen, hned u vchodu, stál dlouhý stůl, kam se vešlo až padesát lidí. Každý si vzal svou misku a nabral si podle chuti z velkého ohřívacího hrnce. Mohli si přidat, kolikrát chtěli.

Zpočátku chtěla Melly Gusovi pomáhat, fascinoval ji, ale on se dokázal o sebe postarat sám. Vydrápal se až k hrnci, nabral si plnou misku, kterou držel za ucho v zubech, dohopsal ke stolu a pouze silou zápěstí se vyhoupl nahoru na lavici. Když už seděl za stolem, vypadal jako všichni ostatní, kteří měli nohy. Sousedy u stolu si nevybíral, ale zdálo se, že Kob a Faro s ním sedí rádi, každý z jedné strany. Všichni tři tvořili malou partu. Gus neříkal nic, nedával najevo žádnou radost ani nespokojenost, ale v hloubi duše se mu to líbilo.

„Jestli se jim nepodaří získat těch pět tisíc prasat, zavřou to tady za čtyři dny,“ řekl někdo naproti nim. „Slyšel sem, jak to říkaj v kanclu, když sem si byl pro krumpáč na led.“

„Ty hnusný, blbý bestie měly víc síly, než by si člověk myslel, určitě se musely dostat ještě dál. Měli by postavit provizorní trať kus dál na sever…“

„Neblbni, sou tam vlci, mořský rackové, krysy a bílí medvědi, ve vzdálenosti čtyř nebo pěti kilometrů už nenajdem nic,“ prohlásil jeden Asijec.

„Mohli sme čekat, že to takle skončí. Najdem jich tak nejvejš tři tisíce.“

„Eště furt z toho budou mít nejmíň sto padesát tisíc dolarů, hergot sakra! Nikdy nemaj dost!“

„Jen si nemysli, držet si tady kancelář, takovejhle vagón, vytápět to, přivízt sem tulení olej, to všechno je pěkně drahý…“

„No, ať je to jak chce, jídlo je zadara. Určitě spořádáme dvě prasata denně.“

„Tři,“ potrvrdila Melly, „dohromady sníme tři.“

„Tři stovky kil flákoty…“

„Dávaj nám jen ty malý. Řekněme dvě stě.“

„Stejně, čtyry kila každej.“

„No jo, ale nedávaj nám nic jinýho.“

„Kam pudeš pak?“ zeptal se Kob Guse.

„Eště nevím.“

Souhlasil, aby mu Faro došel pro nášup.

„Odjedem nejspíš s Tranzitní. Ty prasata, co s nima nacpali ty vagóny, se musej někde vyložit. Pojišťovna je bude prodávat a určitě se najde práce pro porcovače. Porcovač, to je moje řemeslo. A co ty, máš nějaký?“

„Jo, měl jsem, byl jsem chovatel.“

„Prasat!“ vyprskl Faro smíchy a položil před Guse kouřící misku.

„Ne, sobů.“

„Sobů? Co to je?“

Gus se rozhlédl kolem a setkal se jen s překvapenými pohledy. Nikdo z nich o sobech nikdy neslyšel.

„No, vypadá to jako kráva, ale místo rohů má parohy. Hele, dívej se.“

Špičkou nože vyryl do stolu obrys soba.

„Hergot, nebyls náhodou spíš malířem?“

„Ne, ale rád jsem je pozoroval a kreslil.“

„Jsou to velký zvířata?“

„Dokázali jsme vyšlechtit kusy, co vážily pět set nebo i šest set kilo… Dávají mlíko, nízkou kožešinu i maso. Můžou žít i při nízký teplotě a nejsou náročný.“

„Tak co tady teda děláš?“

Gus neodpověděl a vrátil se k jídlu. Pomalu žvýkal plné lžíce vepřového se sójou.

Ostatní pochopili, že už víc neřekne.

„Pojedeš s náma za těma prasatama?“ zeptal se Kob.

„Ne, nejspíš ne.“

„Máš jiný plány?“

„Slyšel jsem o jednom místě, jmenuje se Concrete Station.“

Už dlouho měl to jméno na jazyku, užuž ho chtěl vyslovit, ale nakonec si netroufl. Teď se neodvažoval podívat ostatním do tváře, měl nejasný pocit, že tohle podivné jméno vyvolá prudkou reakci, ne-li rovnou katastrofu.

„Jakžes to řek?“

„Concrete Station…,“ zopakoval Kob se zasněným výrazem. „Takový jméno jsem nikdy neslyšel a to už se vláčím třicet let po Indický propadlině. Concrete Station.“

„To má bejt co, to Concrete?“ zeptal se Asijec sedící naproti nim.

„Nějakej beton.“

„No, tos mi teda pomoh. A co je to beton?“

„Taková věc, co spojuje k sobě.“

„Takže lepidlo.“

Ne, žádný lepidlo. Benton.“

„Kdysi se používalo na stavbu domů,“ dal se Faro důležitě do vysvětlování. „Domy, který se nikdy nehejbaly a byly pořádně zaražený do země, když tady ještě nebyl všude led.“

„To by se mi nelíbilo,“ řekl někdo. „Furt na stejným místě, z toho by se jeden zcvoknul, ne?“

„To ne. Naproti takovýmu domu byly zas jiný věci, stromy, kytky, jiný domy, řeky, slunce.“

Všichni se rozesmáli, smáli se těm slovům, která pro ně nic neznamenala. Jen to poslední je rozčililo.

„Hele, Faro, nejseš ty nějakej Obnovitel? To bys to vode mě pěkně schytal!“

„Nejsem Žádnej Obnovák. jen se vám to snažím vysvětlit, a jestli seš na tu nakládačku sám, tak to sem klidnej.“

Gus cítil, že by to mohlo skončit rvačkou, a tak je přerušil:

„Kdysi tím betonem spojovali kameny. Kameny jsou tvrdý a nacházeli je v zemi.“

„Ale proč by se nějaká stanice měla jmenovat Beton Station?“

„Ne, Concrete Station. To nevím.“

„Třeba aby mohli přilepit vagóny na koleje, ne, ty blbče!“ zachechtal se chlápek, co vyhrožoval Farovi nakládačkou.

V té chvíli se Gus opřel rukama o stůl, jediným hmatem se vymrštil nahoru a blížil se k chlapovi kolébaje se jako tučňák.

„Máš eště nějaký poznámky?“ zeptal se výhružně a sunul se po kolenou k němu.

Chlápek na něj překvapeně zíral. Způsob, jakým se Gus vyhoupl bez pomoci nohou na stůl, vzbuzoval úžas a muž rychle pochopil, že tenhle mrzák se ho nebojí, naopak, mohl by se na něj vrhnout a silným stiskem svalnatých rukou ho klidně uškrtit. Jeho zdravé nohy by mu pak byly celkem k ničemu.

„No jo, dyť je to jen sranda.“

„To je jiná! Jestli je to sranda, taky se rád zasměju,“ prohlásil Gus a zvedl mužův kelímek. „A hele, pivo, a docela dobrý.“

Tranzitní otevřela i bar, kde se dalo koupit pivo a alkohol, ale jen večer po dobu dvou hodin. Kupovali si ho všichni a pili hned na místě.

Chlap už nic neříkal a Gus se vrátil na místo. Seskočil přímo na lavici bez viditelného úsilí.

„Hele, Tučňáku,“ řekl mu Kob srdečně, „pojeď s náma. Postaráme se o ty prasata a pak pojedem s tebou hledat tu tvoji slavnou Concrete Station.“

Gus přikývl a znovu se pustil do plné misky s jídlem.

„To by šlo.“

„Budem si muset vopatřit traťovej seznam celý týhle všivý oblasti.“

„Radši bych se zeptal počítače.“

Ostatní na něj vytřeštili oči, jako kdyby jim sdělil, že se obrátí na samotného prezidenta Společnosti Mořského ledovce nebo na papeže.

„Prej se zeptá počítače, sledujete to?!“ zachechtal se nervózně Kob. „Tak my umíme i s počítačem… Možná taky umíš řídit velkou lokomotivu, co?“

„Myslím, že bych si vzpomněl,“ odtušil skromně Gus.

„Teda, slyšíš to, hergot… Prej počítač i lokomotiva!“

„No jo, slyším. Chovatel sobů, co to umí s počítačema…“

Gus pomalu vyjídal z misky zbytky jídla. Byl sytý a cítil se dobře. Bylo tu příjemně. Byl čistý a měl plné břicho.

„Určitě najdem nějakej terminál v některý z těch staničních křižovatek.“

„Ne že by tady žádný nebyly, ale budem se muset vypravit dost daleko, než na nějakou padnem. Tady v okolí jsou jen stanice s přípojkama.

„A to si myslíš, že ta tvoje Concrete Station se jen tak vobjeví na vobrazovce?“

„Doufám,“ řekl Gus a vyndal z kapsy pouzdro z brka mořského racka, v němž nosil párátka.

„A o tam vlastně budeš dělat, v tý Concrete Station, jestli se teda můžu zeptat?“

Gus si soustředěně čistil zuby, ale pak si vzpomněl, že Faro ještě stále čeká na odpověď.

„Jak bych to řek, prej mě tam někdo čeká.“

„Abys tam choval soby?“

„A na jaký síti to leží, v jaký Společnosti?“ probudil se Kob.

Ostatní se zvedali od stolu, odnášeli misky a mířili k ohradám nebo do baru ve vedlejším vagonu, kam se dalo přejít přes spojovací harmoniku.

„S takovým jménem nepotřebuješ znát Společnost ani síť. Kdybys řek, že je to nějaká křižovatka s takovým nebo makovým číslem, tak dobře, ale Concrete Station, to je fakt něco zvláštního. Nechápu, co tím chtěli říct, a ještě k tomu v takovýhle zapadlý oblasti… Jestli tam fakt vyráběj ten beton, co s ním pak dělaj? Koleje, traverzy? A vůbec, můžeš mi říct, kde by na to sehnali suroviny?“

„A vážně tě tam čekaj?“ nedal pokoj Kob.

„To doufám. Jdu si dát sklenku vodky, pravý, a pak zalezu do postele. Zvu vás voba, kluci.“

Vodka byla zřejmě vyrobena z kvašené sóji, ale bylo to lepší než glykogen. Každý zaplatil jednou rundu a šli spát.

Melly dávala svému mrnětí poslední pití. Tlustý chlapeček v noci často řval. Gus se přehoupl přes přepážku do své postele. Vždycky si vybíral tu poslední v řadě, aby měl klid.

Byl už zachumlaný v přikrývkách, když se nad přepážkou objevil kulaťoučký Kobův obličej.

„Tučňáku, jestli si chceš cucnout od Melly trochu mlíka, nechám ti dneska večer svoje místo.“ „Díky, Kobe, jen si to nenech ujít. Až dostanu chuť, přihlásím se. Dej si do nosu.“

„Víš, někdy si dá záležet… to záleží na chlapovi.“

„Díky moc, ale potřebuju si odpočinout.“

5

Yeuze se ty bělavé chuchvalce, lepící se na okna kupé, vůbec nelíbily. V kupé bylo teplo, vagony s levným nájemným využívaly tepla, které vyráběla sousední továrna na pitnou a užitkovou vodu. Ta mlha ji zneklidňovala, někdo je totiž mohl pozorovat, aniž by se prozradil. Assoud pochopil její neklid, vstal a zatáhl záclony z podomácku vyrobené tkaniny.

„Pocházejí z mé země. Každá rodina tam pěstuje bavlnu ve vlastním skleníku a tká látky. Žijeme tak všichni, k tomu zemědělská malovýroba a pár domácích zvířat. Je to archaický způsob života. Naší stanicí probíhá důležitá železniční síť směrem na jih, ale většinu lidí to vůbec nezajímá, nikdy nejeli ani osobákem na nejbližší velkou křižovatku.“

„Podařilo se Zeloyovi získat další informace o Lienu Ragovi? Na co nového v životě mého přítele ještě přišel?“

„Ve veřejném archivu Transevropské, přímo tady, našel jméno Liena Raga s datem 17. prosince 2320.“

„Ale vždyť byl v té době ještě malé dítě, jak by mohl figurovat v archivech Společnosti?“

„Roku 2360 kalendář opravili a tady v Transevropské měli zpoždění devatenáct let. Jenomže archivy nikdo neopravoval. Takže nikdo nezná přesně ani den, ani měsíc, ani rok. Zeloy zaznamenal rok 2339 s odkazem na datum zapsané v archivu.“

„Jak vůbec věděl, že tam najde jméno Liena Raga?“

„Zeloy slídil všude, trávil celé hodiny ve všech dostupných archivech. Podařilo se mu najít jmenný katalog těch, kdo žádali o udělení zvláštních povolení. Lien Rag žádal o přidělení parního stroje, aby se mohl pohybovat po starých a opuštěných kolejích, které nebyly elektrifikovány. Byl vedoucím malé skupinky, která měla prostudovat pevnost a sílu ledové vrstvy ve třetím sektoru Sedmnácté provincie.“

„Jejíž guvernérem byl otec Floy Sadonové.“

Assoud přikývl a sklonil se nad své poznámky.

„Zeloy se přikláněl k názoru, že Lien Rag se změnil právě od tohoto dne. V jeho životě došlo ke zlomu. Víte, co o tom sám říkal?“

„Jo, že byl naprogramovaný už po staletí. Že v jeho nitru je ukrytý nějaký gen, který se náhle probudil.“

„Gen procitnutí. Zřejmě bylo nutné, aby ho nějaký vnější zásah vyburcoval z pasivity. Právě na tom Zeloy pracoval. Onoho rána měl schůzku na Bezpečnosti, aby jim předal žádost o parní lokomotivu. Ta lokomotiva mu měla umožnit,

aby nebyl na nikom energeticky závislý.“

„Odmítnout společný úděl, už to byl rozmar, nespokojit se s elektřinou, která byla dobrá pro všechny až na několik privilegovaných výjimek, kteří měli právo na parní stroj. V té době se raději o dieselu moc nemluvilo.“

„Kdyby nepodnikl onu výpravu do oblasti bez elektrické energie, nikdy by ho nenapadlo žádat o přidělení parního stroje. Víte, kdo ho přijal?“

„Poručík Skoll. Teď je plukovníkem v Západní zóně obsazené Zrzavými. Leží na bývalém území Severního moře, Anglie a Irska. Plukovník je míšenec Zrzavých…“

„V té době velice riskoval, pokud by to někdo odhalil. Ještě teď jsou míšenci vyloučeni ze státní správy, především z bezpečnostních složek. Ostatně u civilizovaných Zrzavých se mu nevede o mnoho líp, je podezřelý stejně jako všichni míšenci.“

„Myslíte, že právě u Skolla mu položili přímou otázku: Slyšel jste někdy o Jiné cestě?“

Ukázal jí svazek papírů.

„Mám u sebe část Zeloyovy práce. Byl předvídavý a připravil asi desítku exemplářů svých poznámek, které uložil do spolehlivých rukou. Existují tedy další exempláře, což jeho vrahové nevěděli. A pak, nemůžou dost dobře odprásknout deset lidí.“

„Myslíte, že by je to odradilo?“

„Nevím… Lien Rag o Jiné cestě už slyšel, ale jen zběžně od bezvýznamných lidí, při konverzaci po dobrém jídle, ve výlevech opilců a tak. A náhle mu poručík Bezpečnosti se vší vážností položí takovou otázku.“

„Vy tedy máte Zeloyovy poznámky, ale jak on přišel k poznámkám Liena Raga?“

„Lien Rag si vedl deník, kam každý den pečlivě zapisoval všechny události, které se mu přihodily. Byl to tehdy velmi disciplinovaný muž. V archivu Glaciologické sekce v oddělení technického zajištění železniční infrastruktury jsou uloženy jeho zprávy a palubní deníky. Je to úžasně jednoduché. Palubní deníky jsou ve skutečnosti osobními deníky Liena Raga. Můžete se tam dočíst jak o jeho obavách, že nedostane povolení používat parní stroj, tak obsah jeho konverzace se Skollem.“

„Ve stejný den potkal Flou Sadonovou,“ připomněla Yeuze. „Dobře si na to vzpomínám. Všimla si ho na nástupišti, když se dívala z okna železničního paláce svého otce. Ten palác se podobal mešitě a pohyboval se snad po deseti kolejích. Když guvernér odjížděl zpět do sídla své provincie v River Station, pokaždé úplně zablokoval provoz.“

„Snažili jsme se najít jeho bývalé spolupracovníky, ale všichni zmizeli. Zeloy se o to snažil taky, ale ani on neuspěl. Tak jsme se nakonec vypravili přímo do River Station, stejně jako to udělal a zapsal i on. V guvernérově knihovně jsme pak našli několik poznámek zapsaných Lienem Ragem.“

„Přímo v jeho paláci?“

„Když guvernér zestárl, daroval svou knihovnu stanici. Nalézají se tam velmi vzácné knihy, zvláště o Zrzavých. A taky Lien Ragovy poznámky o tom, čemu se říká ‚zlatá kniha', tu mu údajně dala Floa. Je tam zapsáno pár úvah, které vzbuzují domněnku, že ve stejný den, kdy mu Skoll kladl své otázky, se ho na Jinou cestu zeptala i Floa Sadonová.“

„A to mělo probudit ten slavný gen?“

„Je to téměř jisté. Bylo to ve stejný den, který byl ostatně velmi dlouhý, neboť Lien Rag doprovodil Flou Sadonovou mimo stanici na jakousi sexuální party. Tehdy si všiml, že celé městečko, kterému se říkalo F Station, bylo vyhoštěno z města a připraveno k deportaci. Pohyblivé domky, nástupiště, to smutné defilé zavrženého a k nezávidění hodnému osudu odsouzeného města na něj hluboce zapůsobilo. Na tom mejdanu se setkal s různými společenskými vyděděnci, například s jakousi Arielou, která se s ním chtěla vyspat.“

„Vyprávěl mi to. A tam se také poprvé v životě mohl dotknout muže z kmene Zrzavých. Nikdy je neviděl jinak než přitisknuté ke skleněným kupolím stanic, z nichž oškrabovali námrazu, nebo podél tratí, kde sbírali odpadky.“

„Takže máme několik možností. Vlastně nejméně čtyři: Skoll, Floa Sadonová, nekonformní Ariela a ten Zrzavý. Tahle Ariela bydlela v jakémsi pozůstatku sluneční éry, v mrakodrapu, který vyčníval z vrstev ledu. Jeho obyvatelé na sebe vzali riziko života v pevném, nehybném obydlí. Zeloy se vypravil i tam, ale nenašel vůbec nic. Všechno je srovnané se zemí, všude zbyl jen samý led. To místo nelze situovat ani v rozmezí jednoho kilometru. Přesto tam ten mrakodrap musí dodnes někde existovat pod několikametrovou vrtsvou ledu.“

„Podle vás tedy den končí návratem Liena Raga a Floy Sadonové z F Station?“

„Ano, zřejmě ano.“

„Kolem třetí hodiny ráno?“

„Zeloy neudává přesnou hodinu.“

„Já ji znám, protože tehdy, kolem třetí ráno, jsem se procházela nahá v obytném vagoně glaciologů. Jeden z Lienových přátel mě vzal k sobě domů a tam jsme se milovali. Šla jsem právě do koupelny, když se Lien Rag vrátil. Podali jsme si ruce. Byla to vážně strašně legrační situace, nikdy jsem na to nezapomněla.“

„Chcete tím říct, že byste mohla být pátým provokujícím elementem?“

Usmála se.

„Nemyslím, že bych ho toho večera vyprovokovala sexuálně, měl toho už dost.“

„Musíme vzít v úvahu všechny ostatní, i ty nejbezvýznamnější události, které provázely onen památný den. Beru si na starost Západní zónu a rozhovor se Skollem.“

„Možná že se k němu vůbec nedostanete. Je v nemilosti.“

„Pokusím se. Postaráte se o Flou Sadonovou?“

„Bude překvapená. Nezapomeňte, že je pod vlivem lady Diany. Musím si promyslet, jak na to.“

„Vím, že to celé překračuje rámec mého vyšetřování Zeloyovy smrti, ale mám velkou chuť pokračovat v jeho díle. Mě taky zajímá život Liena Raga.“

„V tom případě mi možná osvětlíte jednu záhadu, která se ho nejspíš týká. Ve vaší Společnosti, v Afrikánii, existuje zakázaná zóna, kde leží Topless Station. Říká se, že tam má základnu pirát Kurts. Co o tom místě víte?“

Jen to, že je tam velmi příjemná teplota, takže stanice nemusí být chráněná kupolemi, odtud to legrační jméno. To místo leží poblíž bývalé sopky Kilimandžáro, vrstvy ledu tam nejsou příliš silné… Prý se tam dá dokonce najít i holá půda, hlína, stromy… Teplota se tam prý pohybuje kolem dvaceti stupňů… To území dostali už před lety Výhybkáři.“

„Ale to přece není… A co Kurts?…“

„Víc nevím. Výhybkáři to tam obsadili, vyhnali původní obyvatele a od té doby se tam už nikdo nedostane.“

„Jste si těmi Výhybkáři jistý?“

„Je to oficiální verze. To místo je zakázané kvůli počítačové centrále, která má shromažďovat všechny železniční údaje na západní polokouli mezi nultým a 180. poledníkem.“

„No tohle… Tomu nemůžu uvěřit. Nebo mi ti Výhybkáři museli předat skleněnou umu s falešným popelem Liena Raga… Výhybkáři, kteří se zmocnili bývalé elektronické sítě piráta Kurtse.“

„A proč ne?“

‚Byli by se tím pochlubili. Znám jednu obrovskou jeskyni, kde leží bohatství nesmírné ceny… Od nepřeberných zásob nejrůznějších potravin až po umělecká díla, obrazy, zlato… Nechali mě, abych se dostala až tam…“

„Jistě měli nějaký důvod, proč se vás snažili přesvědčit, že Lien Rag je definitivně mrtvý.“

Assoud se Yeuze ještě zeptal, zda s ním nechce povečeřet v malé restauraci na protějším nástupišti u jeho přátel. Musela odmítnout, měla ještě práci na ambasádě. Chtěla dokončit zprávu pro prezidenta Kida o svých rozhovorech se Serninem a odeslat mu ji.

„Mějte se na pozoru,“ varoval ji. „Jakmile se začnete vyptávat Floy Sadonové, lady Diana z vás nespustí oči a víte, že se říká, že je v úzkém kontaktu s Výhybkáři. Někteří dokonce tvrdí, že je potomkem Výhybkářů.“

„Především však její rodiče vlastnili velkou část akcií Panamerické, to jsem zase slyšela já, když jsem reprezentovala Společnost Mořského ledovce před KDDNYST.“

„Doprovodím vás.“

Někdo zaklepal na dveře a řekl pár slov neznámým jazykem. Assoud otevřel. Stál tam nějaký mladík, gestikuloval oběma rukama a velmi rychle mluvil. Nebyl sice černý, ale měl také velmi matnou pleť. Novinář mu poděkoval a otočil se k Yeuze.

„Nedaleko odsud si všimli podezřelého lokokaru. Jsou v něm čtyři muži. Jak jste sem přijela?“

„Tramvají.“

„Projdeme po jiném nástupišti. Zdá se, že nás někdo hlídá. Nejspíš se domnívají, že se Zeloy pojistil, a začínají chápat, že udělali trapnou chybu, když ho takhle odpravili.“

Vzal ji za ruku a vedl ji spletí uliček zahalených do vlahé páry. Všimla si, že je tu spousta hospod, maličkým barů a restaurací. Díky výrobnímu závodu žilo předměstí čilým ruchem, s jakým jste se nesetkali v ostatních částech města, a zvláště ne v snobském centru, kde i vyhlášené restaurace se zábavným programem působily dost ponurým dojmem.

Počkal s ní na tramvaj a díval se, jak odjíždí. Je to vážně fešák, pomyslela si a zatoužila znovu se s ním sejít.

Na psacím stole na ni čekal dopis od spisovatele R. Rozhodl se, že se i přes vytrvalý odpor prezidenta Kida vrátí do Společnosti Mořského ledovce. Psal, že se usadí v Kaempolisu a tam vyčká, až ho vyhostí. Možná však, že ho zastaví už na hranici. Nemohl se dočkat, až zase naváže kontakt s bohatším duchovním životem, i když Kaempolis už dávno nebyl tím kvetoucím tvůrčím centrem jako před dvěma lety. A navíc si přál, aby nový román, který napsal během svého exilu v Afrikánii, vyšel právě ve Společnosti Mořského ledovce.

6

Díky Kobovi se naučil docela odborně rozbourat prase, především na velké kusy. Kob a Faro si pak poradili s těmi menšími. Pracoval vsedě přímo na stole, kam hodili mrtvé zvíře, a přemísťoval se kolem něj s překvapující mrštností. Zpočátku z něj měli všichni legraci, ale od chvíle, kdy jim předvedl svou výkonnost, ho nechali na pokoji. Naopak, mnozí byli omráčeni hbitostí, s jakou ovládal porcovací nůž.

Všichni tři spolu uzavřeli jakousi tichou dohodu. Nejdříve rozporcují tři tisíce dvě stě prasat, posbíraných po havárii vlaku Tranzitní společností, vydělají si nějaké peníze a potom se spolu vypraví hledat tajemnou Concrete Station.

Gus se mezitím dozvěděl, že získat přístup k informacím uloženým v centrálním počítači ho bude stát spoustu dolarů. Taky už věděl, že takový počítač nenajde v nějaké obyčejné staniční křižovatce. Doporučili mu přímo Stanley Cross, hlavní město Australasijské. Hlavní město sice skoro nic nespravovalo, neboť množství malých Společností mělo svou vlastní správu, nicméně byly tu přece jen shromážděny údaje o různých Společnostech, stanicích, o Federální bance, existoval tu Úřad pro identifikaci osob a Centrum pro udělování koncesí. Mohli jste si tu pronajmout výkonný počítač na dobu pěti minut za dvě stě dolarů.

„Bude tě to stát majlant,“ divil se Faro. „S cestou si nedělej starosti, pro vagónový povaleče jako my to nebude Žádnej problém, ale zaplatit ten počítač, to je jiný kafe… A co když budeš potřebovat technika, to pak vysolíš jednou tolik.“

„Musím doufat, že se v tom vyznám sám.“

Na jatkách jich pracovalo zhruba třicet a nejdéle za týden budou s třemi tisíci dvěma sty prasaty hotovi. Pak se vydají na cestu. Večer se vraceli do mrňavého kupé, kde spali všichni tři za dva dolary denně. S topením to nebylo nijak slavné, a když se Gus chtěl umýt, musel jít do koupelnového vagonu o dvě nástupiště dál. S ostatními se už rozloučili.

Melly se vydala na cestu po nemocnicích Maskarenské sítě v naději, že tam někde najde manžela a děti.

Stravovali se v nedaleké jídelně. I tam vařili samé vepřové, a jak by taky ne, když dorazila tak velká zásilka.

„Hele," řekl mu jednou Kob, „poptával jsem se po okolí. Je tady plno vagónovejch povalečů a některý z nich už objeli celej svět… Ale jo, kámo, věř tomu. Třeba ten chlápek, co přijel z Antarktický, projel Patagónii a ještě kus dál. Prej zůstal trčet v nějaký zapadlý stanici na Atlantským mořským ledovci a proti svý vůli se musel nalodit na velrybářskou plachetnici. To čumíš, co? Ani jeden z nich nikdy vo tý tvý Concrete Station nic nezaslech a mně tak připadá, že ti někdo pověsil bulíky na nos."

„Ten nebo ta, co tě tam prej čeká, tě nejspíš pěkně napálil."

„Ale jo, pojedem až do Stanley. Nebudem srabi, když chceš zaplatit ten počítač, tak pojedem."

„Vím, že Concrete Station existuje. A taky, že leží v Indický propadlině."

„Jenže ta Indická propadlina, to je pořádnej kus země. Od Sítě Raka na severu až do Antarktický na jihu. Jen si to spočítej," nedal se Faro.

„Ale zas není tak široká, to musíš uznat," pošklebovaI se Kob. „Na šířku bysme možná měli větší kliku."

Dobrácky si z něho utahovali, ale v hloubi duše je tahle neznámá stanice lákala stále víc a malovali si ji v těch nejkrásnějších barvách. Už teď se jejich život měnil a obohacoval. Najednou měli nějaký cíl, kamaráda. Když viděli Tučňáka, jak se kolébá po nástupišti, nebo na stole, jak hbitě porcuje maso, srdce se jim zatetelilo dojetím a pocítili opravdovou radost. Už se bez něho nedokázali obejít. Všude kam beznohý mrzák přišel, si po počátečním výsměchu rychle získal respekt a obdiv. Nikdo si netroufl ho doopravdy provokovat. Dokázal se prát a s ďábelskou přesností házel nožem. Říkal, že takhle kdysi zabíjel vlky, a všichni mu to věřili.

S chutí rozporcovali posledního vepře; měli pocit, že pracují už příliš dlouho, a tak si nakoupili spousty jídla a vodky a nacpali se k prasknutí. Pak Kob zalitoval, že Melly už není s nimi, a Faro navrhl, aby se šli porozhlédnout na nástupiště k prostitutkám.

„Jsou tam vagóny plný ženskejch. Různě drahý, vod dolaru až za padesátku. Prej tam jsou i Zrzavý. Úplně zničený termohormony, ale stejně bych to rád vyzkoušel. Říkaj, že to není to samý, a pak, máš pocit, že ležíš na kožešině."

Gus je doprovodil, a když oba přátelé zmizeli, zůstal sedět u baru. Faro si vybral Zrzavou a Kob ženu, co se podobala Melly. Další Zrzavé postávaly nebo posedávaly v baru. Skutečně vypadaly jako zdrogované. Aby to teplo vydržely alespoň dvanáct hodin, krmily se hormony a ničily si metabolismus. Hubly nebo naopak příšerně tloustly a obrovská ňadra jim visela až na břicho. Především však ztrácely svou srst a už dávno se nemohly chlubit tou nádherně hebkou a zářivě zrzavou kožešinkou. Nakonec se daly na pití a končily jako trosky. Už neměly peníze na termohormony, a když se vrátily zpět do tvrdého života v třeskutém mrazu, rychle umíraly.

Ty nejmladší, které s řemeslem teprve začínaly, byly ale nádherné a Gus měl pro Fara pochopení. Sám by byl kývl na jednu z nich, sotva patnáctiletou, jejíž nafialovělé bradavky na špičatých ňadrech ho fascinovaly. Ale měl své zásady.

Pomalu upíjel vodku a vůbec si nevšímal rozhovorů kolem sebe. Všichni ho znali a nechávali ho na pokoji. Barmanka se na něho dokonce mile usmívala, věděl, že taky pochází z Transevropské. Společně s rodinou chtěla emigrovat do Společnosti Mořského ledovce, ale tehdy zrovna zuřila válka s Panamerickou. Zůstala trčet v Amertume Station, rodiče jí zemřeli za kruté diktatury Buněk lidové koordinace. Zachránilo ji pouze její mládí, neboť mladé lidi do třiceti nechávali žít jakžtakž normálně. Potom se jí podařilo utéct a vláčela se od jedné stanice ke druhé podél Sítě Kozoroha. Žila sotva o něco líp než vlakoví tuláci, ale navzdory všem těm zkušenostem byla ještě pořád docela hezká.

Ani nevěděl proč, zeptal se jí, jestli někdy slyšela o Concrete Station. Potřásla hlavou, ale pustila se do vyprávění o vlastním životě.

„Málem mě poslali na jih s expedicí slavnýho Liena Raga. Nikdo se odtud nevrátil. Všichni zemřeli zimou a hlady. Prej se i pojídali navzájem, ale Lien Rag, ten se z toho dostal. Řeknu vám, takovej chlap!… Vzpomínám si, že jsem ho jednou hlídala. Měla jsem na sobě uniformu, jak jinak, a snažila jsem se bejt stejně tvrdá jako ostatní. Byli jsme jako divá zvěř! Dokázala jsem mlátit, zabíjet, smát se, když někdo trpěl. Neměla jsem to v tý mý ubohý hlavě v pořádku, to je jistý. Ochočil si nás všecky a dostal se z toho. Pozdějc jsem o něm často slyšela a pak prej umřel. Já si ale nemyslím, že je mrtvej. Jeden chlápek, co sem přišel na skleničku, mi tuhle povídal, že ho viděl živýho… Dva roky po smrti."

Gus se zachvěl, ale podíval se na ni, jako by tomu nevěřil.

„Ten chlap toho moc nenamluvil, byl to trapper. Chytal do pastí zvláštní druh krys, co mají moc pěknou kožešinu, ale musí se dobře zpracovat… Měl ke svý práci parní drezínu, s tou se dostal snad všude, i na všelijaký divný místa. Uměl dokonce vycvičit krysu a někdy ji sem přines. Nesnášela jsem, když tady lítala po pultě a chlemtala vodku ze stejný sklenice jako ten chlap."

„Viděla jste ho pak ještě někdy?"

„Umřel. A představte si, že ho sežraly krysy, ty, který choval ve vlastní drezíně."

„A on říkal, že viděl Liena Raga?"

„Na nějakým vopuštěným místě. Obrovská lokomotiva se prej zastavila na úrovni jeho drezíny, vystoupil z ní Lien Rag a přišel mu ukázat nějakou mapu."

„Myslíte železniční mapu?"

„No určitě, co jinýho? Bylo to celý nějaký děsně komplikovaný, zmizelý tratě, koleje pokrytý ledem, který ale pořád existujou. Moc jsem tomu nerozuměla."

„Jak moh vědět, že to je zrovna Lien Rag?"

„Ten trapper se pokoušel založit chov někde ve Společnosti Mikado, kde dělal taky Lien Rag. Kdysi se dokonce potkali, ale Lien ho nepoznal, zato lovec jo. Víte, jak to s těma krysama dělal? Zabil tuleně a teplovodní okruh napojenej na kotel drezíny nedovolil, aby úplně zmrznul. Mrtvola zmrzla jen na povrchu, ale uvnitř hnila. Počkal tejden a pak přehodil přes chcíplýho tuleně síť. V jeho břichu našel až padesát krys, jak se cpou masem, a někdy dokonce samici, která v tom hnilobným teplíčku pěkně vrhla mladý. Hnus, co?"

Zdálo se, že je štěstím bez sebe, když mu může tu historku vyprávět, ale o Lienu Ragovi nevěděla už nic.

Faro se vrátil a vypil dvě velké vodky naráz, aby zapil zklamání. Zážitek, na který se se Zrzavou těšil, se nedostavil. Pak se vrátil Kob a šli domů.

Gus jim prozradil, že ta holka z baru mu řekla, že Lien Rag není mrtvý.

„Stejnou historku můžeš slyšet ve všech barech Indický propadliny," tvrdili shodně oba. „Jeden ho viděl před tejdnem a jinej mu podal ruku a zaplatil pití. V tomhle kraji je to známá povídačka. Vypadá to, že ten chlap je známější po svý smrti, než když byl eště živej."

„Já vlastně ani nevím, co měl udělat," přiznal se Kob.

V kupé ještě něco pojedli a popili a Gus si pak vylezl nahoru na své lehátko.

„Zejtra odjíždí na východ jeden velkej nákladák. Každej dáme strojvedoucímu dolar, znám ho, a posunem se o pořádnej kus ke Stanley Station. A ve vytopeným nákladním voze, převáží vzácný výhonky rostlin… Pomerančů. Už jste někdy slyšeli o pomerančích? Veze to pro Mořskoledoveckou… Prej je tam pěstujou v obrovskejch sklenících, můžeš tam jezdit v drezíně celý hodiny a stejně se nedostaneš na druhej konec."

Gus si zapálil euforizující cigaretu a složil si ruce za hlavu. Myslel na všechny ty legendy, které hovořily o Lien Ragově přežití. Věřil, že v každé té pohádce pro děti je kousek pravdy, byť docela malý. Ta holka z baru mluvila o obrovské lokomotivě. Mohla by to být lokomotiva piráta Kurtse. Ta byla tak velká, že uvnitř mohlo žít několik desítek lidí. Další z legend, ale Gus věděl, že tahle je pravdivá. Čelo té lokomotivy se podobalo lebce a na jejích bocích zakrývaly měděné pláty raketometná hnízda. Posádka mela ve zvyku přepadávat nákladní vlaky na transevropských tratích.

Jednoho dne pirát nadobro zmizel, ale Gus se to dozvěděl až mnohem později.

„Na zdraví Concrete Station," blábolil úplně namazaný Faro, nalil si do hrdla plnou sklenici a zhroutil se na lehátko.

„Jo… na zdraví!" zkusil odpovědět ještě opilejší Kob.

Gus se jen usmál. Představovali si nějaké eldorádo ztracené uprostřed mořského ledovce, přívětivé místo, kde se jim možná bude líbit, takže najdou důvod se po letech bloudění konečně usadit. Jenže Gus věděl, že jde o něco úplně jiného.

7

Stál na střeše drezíny a sledoval odlétající Planoucí Slunce. Vracelo se na Bratrství II k Ma Ker a Obnovitelům Slunce, na základnu vybudovanou v protoplazmě améby Jelly.

Když ze vzduchlodi zbyla už jen černá tečka, která stále ještě stoupala, aby překonala vysoké hory, Liensun seskočil na zem. Juguez ho opatrně následoval, protože už nebyl tak mrštný jako kdysi. Kolem dokola shromážděný dav Tibeťanů se nehýbal, zdálo se, že kouzlo ještě působí.

Po celé dny tudy procházeli lidé z nejzapadlejších koutů této vysokohorské Společnosti, kteří se sem vypravili, aby spatřili místo, kde zakotvila vzduchloď. Přinášeli s sebou nejrůznější dary. Horníci sem přicházeli v uniformách přímo z dolů, sběrači lišejníku sestoupili ze závratných výšek lešení a lamové opustili své nepřístupné kláštery, aby pozdravili vzduchloď. Obcházeli ji se zvonky, cembally a xylofony. Přišli poděkovat a uctít ty, kteří přemohli Démona ohně a vyhnali jeho pána. Helmatt zahynul ve své laboratoři a Liensun se teď snažil co nejrychleji rozvinout ekonomický život malé Společnosti.

„Kdyby jen věděli," vzdychl Juguez, zatímco se drezína pomalu rozjížděla. „Jen kdyby věděli, že naším ideálem je postupný návrat Slunce… Nechceme jim ho přece vnutit jako Helmatt. Chceme jen navrhnout možnost návratu k teplejšímu klimatu."

Liensun raději neodpověděl. Jeho novou vášní teď byla organizace téhle Společnosti. Chtěl, aby začala prosperovat.

„Musím se vám přiznat," svěřil se mu Juguez, „že jsem tady s vámi zůstal moc rád, a nebudu zakrývat, jak jsem šťastný, že jsem se nemusel vrátit na tu příšernou základnu Bratrství II. Do lůna té nestvůry, která jen čeká na to, aby nás všechny pohltila a strávila."

„Řekněte mi něco o Jdrienovi."

Juguez sebou překvapeně trhl. Podle příkazů Ma Ker se o něm nikdy nezmínil, stejně jako Xerw, velitel vzduchlodi. Chlapec si to však přečetl v jeho mozku. S ním se musel mít člověk stále na pozoru a zamykat si myšlenky.

„Moje adoptivní matka vám o něm zakázala mluvit?"

„Byla by raději, kdyby jeho přítomnost neovlivnila vaše rozhodnutí."

„Co chce?"

„Chce se s vámi setkat."

„A jak se do Bratrství II vůbec dostal?"

Juguez zaváhal a nervózně, jen koutkem oka, se na mladíka podíval.

„Prošel skrz Jelly. Šel tak celé dny."

„To není možný."

„Přesto to dokázal. Ovládl nervový systém zvířete, je to jen primitivní nervový systém, a stěny protoplazmy se před ním rozevřely. Pak už jen šel a šel a došel až k nám."

„Jako Mojžíš přes Rudé moře?"

„Nevím, kdo je Mojžíš… Ale váš bratr ten zázrak dokázal a všechny nás nesmírně překvapil. Od té doby ho Obnovitelé ctí jako boha."

Liensun zaťal zuby a sklopil víčka, aby zakryl nenávistný záblesk očích.

„Byl to úžasný výkon a myslím, že jeho přítomnost lidi uklidňuje.“

„Jak to myslíte?“

„Zvítězil nad bestií, přinutil ji, aby ho poslechla, a pokud tam bude, Obnovitelé vědí, že se z améby dostanou ven. Stačí, když půjde před nimi a vyvede je na svobodu. Například kdyby byly vzducholodi zničeny, což se může stát, protože Sibiřané začali Jelly napadat. Zatím bezvýsledně a s velkými ztrátami, ale můžou najít nějaký způsob. Pašeráci ze Sítě zmizelých jich znají několik, projíždějí desítky kilometrů skrz protoplazmu, která na jednom úseku přikrývá koleje. Vím, že Sibiřané by museli překonat desetkrát větší vzdálenost, ale radši na to nemyslím a znova vám opakuju, že právě tady musíme připravit naši příští Sluneční společnost, rozhodně ne tam.“

„Jestli se Ma Ker rozhodne přidat se k nám i s Obnoviteli, co myslíte, že udělá Jdrien?“

„Přijde za vámi i tak. Chce bránit svůj lid.“

„Pcha! Ty podivný chlupatý opice? Tomu vy říkáte lid, Juguezi?“

„Jsou to lidé, Liensune, a vy to moc dobře víte. Váš otec se bil za to, aby to ostatní uznali, i prezident Kid to často prohlašoval a Ma Ker to nepopírá. Nám Obnovitelům dost vadí, to je pravda, protože jestli se Slunce vrátí na Zem, v tom teple nepřežijou. Jsou to však lidé jako my.“

„Nikdo ani pořádně neví, odkud vlastně pocházejí. Přece nechcete tvrdit, že vznikli sami od sebe. Ostatně tady nejsou a to se mi líbí.“

„Nenašli by tu nic, co by mohli čistit, ani zvířata k lovu.“

„Jsou to žebráci a vyděrači.“

Juguez už raději neodpovídal. Právě dorazili k továrně na výrobu trávy, kam se Liensun přestěhoval, aby všem ukázal, jak důležitá pro něj ta stavba je. Také dočasná Správní rada se tam scházela. Všude bylo znát, že stavba podstatně pokročila. Dlouhé řady pecí na uhlí už stály a další se stavěly, všude proudila horká voda a tráva utěšeně rostla, stejně jako sója. Pokusy s krmnou řepou byly v plném proudu a první vagony se sklizní již byly odeslány. Ti, kteří tam nahoře na lešeních sbírali lišejník, už brzy nebudou muset riskovat životy, aby nasytili svá stáda jaků. Liensun požádal cizí obchodníky, kteří se nemohli dočkat doby, kdy chovatelé už neuživí své jaky, aby opustili území Společnosti. Jednat prý bude jen s těmi, kteří za dobytek nabídnou slušnou cenu.

„Juguezi, chtěl bych vás pověřit humanitární misí. V téhle Společnosti existují - v podzemí v hloubce asi tisíc metrů - příšerné galeje.“

„Tisíc metrů?“

„Jde o uhelný důl. Zavírají tam odsouzené, kteří se už nikdy nevrátí na povrch. Mají tam dole svůj vlastní správní systém, s veškerou nespravedlností, diktaturou, šikanou a nadržováním. Když se vytěží míň uhlí, je míň jídla, elektřiny, oleje a všech nejpotřebnějších věcí. Chci, abyste situaci na místě prozkoumal a co nejdřív mi o všem podal zprávu. Do měsíce musí galeje zmizet.“

Oba přešli k velké mapě koncese.

„Tady to je, v tomhle údolí. Dostanete se tam jen těžko. Budete muset často přesedat z jedné sítě na druhou.“

„Nejmenuje se to Nur Tso?“

„Jo, to je ono. Podepíšu vám pověření a plnou moc. Budete mě o všem informovat. Pokuste se udělat z nich svobodné horníky, kteří by zatím zůstali v dané oblasti bez možnosti ji opustit. Jejich rodiny je však můžou navštěvovat. Pak uvidíme, kdo je skutečný zločinec. Nevěřím, že by jich tam bylo moc.“

Po celý zbytek dne Liensuna pronásledovala myšlenka na nevlastního bratra Jdriena, na to, jak se stává miláčkem Obnovitelů z Bratrství II a nahrazuje v jejich srdcích jeho, Liensuna. V hloubi duše věděl, že si jejich lásku nikdy nezískal, ale uznávali ho a respektovali, neboť dovedl být nesmlouvavý a uměl tvrdě pracovat. Jdrien však byl obdařen osobním kouzlem, které jemu, Liensunovi, chybělo, a jen proto nedokázal v lidech vzbudit tu okamžitou sympatii a náklonnost.

Byl si jist, že i Ma Ker, i když se tomu sebevíc bránila, jeho kouzlu nakonec podlehla, a s tím se nedokázal smířit. Určitě se najde pár potměšilců, kteří začnou tvrdit, že se nevrátil na základnu s Planoucím Sluncem jen proto, aby se nemusel utkat s nevlastním bratrem. Budou ho považovat za zbabělce, a tu myšlenku nedokázal snést. Proč ale nevyužít příležitosti a nezmocnit se Sluneční společnosti?

8

Velitel lodi Xerw odeslal rádiovou zprávu o svém návratu, jakmile byl na dosah Bratrství II. Avšak teprve když se přiblížil ještě o několik set dalších kilometrů, přístroje na vzducholodi zachytily odpověď. Fungovaly špatně a rádiové vlny jen těžko pronikaly mrazivým příkrovem, který svíral celou zeměkouli.

„Dejte mi Liensuna,“ poručil strohý hlas fyzicky Ma Ker.

„Je mi líto, ale není na palubě.“

„Jak to? Co to má znamenat?“

„Zůstal s Juguezem. Vypadá to, že se mu podařilo získat veškerou moc nad tamější Společností, ale raději bych vám to vysvětlil osobně.“

Starou paní vystřídal technik letecké kontroly.

„Otočte to trochu na jih. Sibiřané se nás snaží obklíčit a vaše dráha by mohla křížit jejich nové tratě. Mohli by vás sestřelit.“

O dvě hodiny později se už Planoucí Slunce vznášelo nízko nad širokým prostranstvím vytvořeným přímo v rosolovitém těle obří améby. O padesát metrů dál kotvily další dvě vzducholodi a tři ještě spočívaly přímo na ledové ploše. Xerw se musel mezi mini velmi obratně proplétat, když spouštěl kotvy. Naštěstí bylo téměř úplné bezvětří.

Při posledním manévru přitáhli vzducholoď ze země pomocí navijáku, zatímco z balonků naplněných heliem unikal plyn. Velitel opustil vzducholoď jako poslední, na palubě zůstal jen kotevní kůl.

Ma Ker očekávala Xerwa sama v úřadovně správního kolektivu. Podíval se na ni a ihned pochopil, že zuří.

„Nesplnil jste svůj úkol, nenaplnil jste poslání mise. Vaším úkolem bylo přivézt Liensuna. Odvolávám vás."

„Odvolat mě může pouze Rada a musel bych předstoupit před její tribunál" odpověděl klidně velitel. „Nemohl jsem ho přece přinutit násilím, když ho sto tisíc Tibeťanů považuje za svého zachránce… Taky se mi dostalo určitého dílu jejich nábožného obdivu, stejně jako Planoucímu Slunci."

Stručně jí vypověděl, za jakých okolností se setkání s Liensunem odehrálo, a známá fyzička a předsedkyně správního kolektivu Bratrství postupně nalézala ztracenou rovnováhu.

„Helmattovi se tedy podruhé podařilo vrátit na Zemi Slunce? Bože, jaký je to skvělý vědec!"

„Trvalo to zhruba hodinu…"

„On jediný dokázal propojit laser s ultrazvukem…. Byl to geniální vědec a navíc zručný mechanik… Když se vědecké myšlení musí přizpůsobit obyčejné realitě, když je třeba dát pomocníkům příkazy a vysvětlit jim schéma práce, dojde obvykle k zkreslení některé části výzkumu a všechno se může pokazit. Helmatt dokázal zkombinovat obojí, uměl pracovat rukama. Je smutné, že se nechal natolik zaslepit fanatismem…"

„Málem se mu podařilo zabít Liensuna. Tak jsem okamžitě srovnal se zemí jeho laboratoř. Vím, že jsem mohl najít i jiný způsob, ale ten chlapec mohl být zabit."

Ma Ker se už uklidnila a chtěla, aby jí Xerw vysvětlil, jak může Liensun řídit Společnost, když je vlastně teprve patnáctiletý chlapec.

„Vypadá sice na dvacet, ale přece jen…"

„Víte, lamové si volí za duchovní a světské vůdce i docela malé děti, Liensunovo mládí jim vůbec nevadí."

Zlost ji přešla a pokusila se o omluvný úsměv.

„Je mi to líto, ale tak dlouho už čekám, až se vrátí… Nemluvili jste s ním o jeho nevlastním bratrovi Jdrienovi? Ten tu na něj stále ještě čeká…"

„Ne. Bylo by to zbytečné. Obávám se však, že si to přečetl v našich myšlenkách. Nedokážeme si dávat stále pozor."

„Předpokládám, že si přeje, abychom se za ním vypravili?"

„Ovšem. Všechno je připravené, můžeme se okamžitě začít stěhovat. Je to vážně nejlepší možné místo. Kolem dokola celé koncese se tyčí mohutné hory a železnice tam vede pouze třemi průsmyky. Každý z přechodů je podminovaný a při sebemenším poplachu mohou tuny ledu a balvanů zablokovat průsmyk i koleje. Odklízecí práce by trvaly celé měsíce. Liensun si myslí, že díky vzducholodím budeme zcela soběstační a ještě k tomu si budeme velmi pohodlně žít. Uhlí je dost pro všechny."

„Ano, jenomže ti lidé jsou zvyklí na železniční společnost, jestli se nemýlím."

Nadšení ho náhle opustilo.

„To je nepochybné. Bez železnice by se všichni cítili izolovaní."

„A co vy, taky byste se tak cítil?"

Chvíli váhal s odpovědí.

„Je to nutné zlo."

Zaklonila se v křesle a přivřela oči.

„Všichni s tím souhlasíte, protože jste ve skutečnosti nikdy nesnesli představu, že byste mohli žít zcela mimo železniční společenské uspořádání. Patříte ke generaci, která nikdy nedokázala přeříznout tuhle pupeční šňůru, a pokaždé když znovu narazíte na železniční civilizaci, třeba v tom nejprimitivnějším technickém stavu, uleví se vám a hned se vám líp dýchá. V podstatě dáváte přednost této podobě otroctví před nebezpečnou svobodou."

„Není to úplně tak, ale Jelly je to nejhorší, co jste nám mohla vnutit, opravdu to nejhorší a nikdy si na to nezvykneme. Měla jste velké štěstí, že ten míšenec Zrzavých sem za námi přišel a že jeho psychická síla dokáže udržet ten hnus v uctivé vzdálenosti, jinak jsme se všichni zbláznili, dočista zbláznili, byli bychom zralí na svěrací kazajku."

Otevřela oči a spatřila obličej oddaného a klidného muže. Už dávno věděla, že to, co jí teď říká, je pravda, ale nedokázala si to přiznat.

„Vlastně se chováte tak trochu jako Sibiřané, v podstatě existenci Jelly popíráte."

„Vím, že jí nemůžu důvěřovat," hájila se Ma Ker.

„Jednoho dne bdělost poleví a ta bestie té slabosti využije."

„Radíte mi, abych znovu naložila lidi do vzducholodí a převezla je tam?"

„Namontujte reaktor na našeho mastodonta, největší vzducholoď Slunce světa, a ta odveze najednou všech tisíc lidí. Ty ostatní se postarají o vybavení a ostatní věci. Opustíme Bratrství II v noci, velmi nenápadně, a Sibiřané ještě celé týdny a měsíce nebudou mít ani tušení, že už tady nejsme. Zničí si celou armádu, jak se budou snažit dostat se sem, dovnitř těla té améby."

Zabořila obličej do dlaní a Xerw začal mít strach, že propukne v pláč. Udělal krok dopředu, ale to už složila ruce a najednou se zdála velmi unavená.

„Svolám kolektiv a zúčastníte se diskuse. Jsem unavená, myslím, že je na čase, aby i ostatní dělali, co umějí."

Nevěděl, co má na to říct. Celou minutu upírala mlčky oči do prázdna a pak se zeptala, jak je spokojený s Planoucím Sluncem.

„Je skvělé," řekl nadšeně. „Jen občas jsme zkusili maximální rychlost, ale průměrná rychlost je i tak vysoká, dvě stě padesát kilometrů v hodině, je to opravdu skvělé. Pravda, ztratili jsme nějaký čas doplňováním paliva. Potřebujeme minerální olej, a není vždy snadné ho najít. Na zpáteční cestě na nás střílela hlídka u palivových skladů, ale nechali jsme vybuchnout pár raket, jen tak bez přesného zaměření, a všechno dobře dopadlo."

Když vyšel ven, cítil divný pocit, jako by ho něco nezadržitelně přitahovalo k Jdrienově iglú.

Zamířil k němu a nevlastní Liensunův bratr a Mesiáš Zrzavých vyšel ven a usmál se na něho.

„Čekal jsem na vás. Jak se má můj bratr? Věděl jsem, že se s vámi nevrátí. Tam v horách našel možnost, jak uspokojit svou ctižádost.“

„Věřím, že je schopný se o ty lidi tam dobře postarat,“ odpověděl podrážděně Xerw.

„Ma Ker bude přemýšlet, že? Zviklal jste ji a je docela dobře možné, že se rozhodne definitivně opustit tuhle základnu. Bylo by to moudré, neboť ta nestvůra se právě připravuje na protiútok. Její nervová centra vlivem hluboké a dlouhodobé frustrace zaktivovala svůj obranný mechanismus a začala se velmi rychle rozvíjet. Brzy bude schopná vylučovat protilátky na obranu proti nám, choroboplodným zárodkům, které ji ohrožují.“

9

Kob prohlásil, že do počítačové centrály nemůžou přijít oblečení jako nějací železniční povaleči, i když jimi ve skutečnosti jsou. Do Stanley Station dorazili v noci na plošině otevřeného vagonu přikrytého jen obyčejnou plachtou. Mysleli si už, že tam zmrznou, i když měli kožešiny a přikrývky.

„Půjčíme si slušný šaty. Postarám se o to. Půjdem tam spolu a hezky tě ponesem. Jestli se tam přikolíbáš na rukou jako tučňák, nevemou nás vůbec vážně, i když máme prachy. Jen nás pěkně nech, o všecko se postaráme.“

Na stanici byl jeden vagon vyhrazen pro tuláky, jako byli oni. Stál úplně na konci nákladového nádraží, skoro na okraji ochranné kupole, která se nořila do ledu o pár metrů dál. Měli celé jedno kupé sami pro sebe. Faro totiž po celé stanici rozhlásil, že mají nějakou nakažlivou nemoc a že sem přijeli kvůli prohlídce ve Středisku léčby kožních nemocí.

Kob se vrátil s docela obstojným oblečením a oznámil jim, že najal taxidrezínu, která pro ně za hodinku přijede.

Naložil si Guse na záda a spolu s Farem pospíchali napříč kolejemi až ke stanovišti taxíků. Řidič okamžitě poznal, s kým má tu čest, a nechal si vyplatit dva dolary předem, teprve pak je odvezl před Počítačové středisko.

V přijímacím vagonu způsobili lehký rozruch, tady však byli zaměstnanci zvyklí na ledacos. Středisko bylo napojené na všechny dostupné informační systémy celé planety a šlo jen o to mít dost peněz.

Gus vyplnil vstupní dotazník a podal ho úřednici. Ta ho zasunula do optického čtecího přístroje.

„Zajímáte se o stanici v Indické propadlině, je to tak?'

„Ano, to je ono.“

„Jméno stanice?“

„Concrete Station,“ řekl nesměle tichým hlasem, jako by se bál, že ho někdo poslouchá. Nikomu nedůvěřoval.

, Jak prosím, můžete to hláskovat?“

Trpělivě hláskoval to zvláštní jméno.

„Která síť?“

„To bohužel nevím.“

„Pět set dolarů předem. Potom dostanete fakturu s vyúčtováním, jestli něco zbude, vrátíme vám to.“

„Pět stovek,“ divil se Faro, „řekli nám přece, že…“

„Pět minut přece stojí dvě stě dolarů,“ zahuhlal zaskočený Gus.

„Jistě, ale podle toho, co tady čtu, vyhledání té stanice se zdá dost složité a určitě si vyžádá napojení na řetěz starších informačních dat. Právě to je velmi drahé. Tento postup vyžaduje zapojení mezipaměťových článků, s nimiž dokáže pracovat pouze kvalifikovaný personál. Vaši žádost postoupíme dál, ale budete se sem muset vrátit dnes večer nebo zítra ráno, abychom připravili databázi, kterou potřebujete. Určitě se jedná o stanici, která je buď opuštěná nebo tak málo obydlená, že tam žádná vlaková souprava nezastavuje automaticky.“

„A těch pět set dolarů?“

„Na dřevo?“ zeptal se Faro. „Žádnej úvěr?“

Nezdálo se, že by úřednice byla ochotná s těmi vymóděnými povaleči diskutovat a ještě méně reagovat na jejich rádoby vtipné poznámky.

„Dobře,“ rozhodl se Gus, „musíme si to promyslet, než se pustíme do takovýho vydřidušskýho podniku.“

Měl u sebe jen dvě stě osmdesát dolarů, těžce vydřených za práci pro Tranzitní a pak porcováním vepřů.

„Hele, počkej,“ řekl mu Faro, „určitě mám v kapse něco, co mi tam překáží.“

Podal mu sto padesát dolarů a rozpačitě se díval stranou. Kob udělal totéž.

„Straší vám ve věži, nebo co? Tohle jste si přece těžko vydělali, takový peníze… Sotva mě znáte a ještě k tomu se to možná nepovede…“

„Hele, klídek, máme docela chuť si zajet až do tý tvý Concrete Station, já a tady Kob taky.“

„Žádný srandičky, kamarádi. Můžete přijít o všecko a dobře to víte. Zkusíme to jinak. Sundejte mě vodsuď. Promiňte, slečno.“

„Slečno, neposlouchejte ho, to von jenom tak dělá, připravte nám tu fakturu.“

„Neplatíte tady u mě, ale u pokladny,“ řekla odměřeně. „Nemáte magnetickou kartu,“ dodala s opovržením.

„Když vona se nám zasekla v bankomatu,“ nedal se Faro.

Připravila jim přijímací doklad a oni ho i s Gusem odnesli k pokladně plateb v hotovosti.

10

Titanpolis, hlavní město Společnosti Mořského ledovce, se znovu vrátilo ke svým zvyklostem a nočnímu životu. Hrozivé stíny, které ještě před měsícem rušily noční temnotu kolem hlavní městské kupole, zmizely a obyvatelé na ně už

úplně zapomněli. Nikdo už Kida neobviňoval a vše se vrátilo do starých kolejí. Nikdo se ho taky neptal, kam se poděla Glinda a ta malá holčička Rewa, kterou nedávno adoptoval. Naopak, mnohem větší rozruch způsobilo odstavení vrchního výhybkáře Lichtena. O ničem jiném se nemluvilo, i když Lichten stále ještě zaujímal významné místo, nicméně daleko na nekonečném mořském ledovci v severní části koncese.

Kid si udělal kolem sebe pořádek, ale byl sám, tak sám, jako dosud nikdy předtím. Sám v osobním životě, sám ve veřejném působení, neboť Lichtenův odchod kolem něho vytvořil úplné vakuum. Neměl už nikoho, komu by se mohl svěřit.

Právě za této situace, kdy už propadal hluboké melancholii, dostal zprávu, že spisovatel R. čeká na východním hraničním přechodu a žádá o povolení vstupu do země.

Ten telegram přišel jednou večer, kdy vysoko šlehající plameny ze sopky Titan ozařovaly soumrak zneklidňující rudou září. Kid si text několikrát přečetl, než lístek odložil na psací stůl.

Yeuzin manžel se tedy chce vrátit, přijel si na hranice, aniž mu předem napsal, jako by se obával záporné odpovědi. Postavil ho tak trochu před hotovou věc, Kidovi se však nechtělo poslat ho zpět, odkud přijel.

Zavolal tajemníka a přikázal mu, aby pro spisovatele dojel na hranice a přivezl ho přímo k němu.

„Mám ho přivézt sem?“ divil se tajemník.

„Ano, sem. A vezměte si můj raketoplán. Nechci, aby musel dlouho čekat. Uvědomte ho o svém příjezdu telegramem a ať se zatím ubytuje v tom nejlepším hotelu.“

„Jak si přejete, cestující prezidente."

V poslední době byl příliš tvrdý, příliš své obyvatele omezoval, potřeboval teď vedle sebe liberála, jakým byl R. S ním bude snadnější přijímat demokratičtější rozhodnutí. Pověří ho hned několikerým posláním, především ve styku s intelektuály, a pošle ho do Kaempolisu, aby městu znovu dodal umělecký lesk. Právě takového muže teď potřeboval, pomůže mu překlenout nejisté období, kterým právě prochází. Během několika dnů ztratil všechno, a náhle se mu vrací upřímný přítel, který ho ostatně ve chvíli svého vyhoštění ze země varoval. „Jednoho dne zůstanete úplně sám, bez jediného přítele.“ Nemýlil se. Logika politické moci ho přinutila zničit i ta nejcennější pouta. Teď tady stál přitlačený až ke zdi.

Zprávy z Viaduktu nebyly nijak povzbudivé. Práce přešlapovaly na místě. Několik už hotových oblouků se v moři, příliš teplém vlivem podmořské vulkanické činnosti, zřítilo. Musí najít jinou technologii, jak založit umělé ostrovy, které by unesly tíhu nosných pilířů. Byl ochoten věnovat všechnu svou energii tomuto velkému dílu. Kdyby jen Lien Rag žil, ten by věděl, jak překonat všechny tyhle nenadálé překážky. Také on by mu býval mohl být dobrým přítelem, jenomže mezi nimi vždycky vládla vzájemná nedůvěra.

11

Prezident Kid poslal ten silikokar Floe Sadonové darem prostřednictvím Yeuze a ona ho od té doby často používala. I když byly mezitím do Transevropské zaslány další modely, jezdilo jich zatím jen málo, Transevropská si nemohla dovolit rozmarně utrácet vzácné devizy.

Obě ženy opustily Grand Star Station a jely po Velké jižní síti. Silikokar využíval výsadního postavení své majitelky a uháněl po prioritní trati. Floa měla navíc k dispozici černou skříňku, která jí otevírala všechny tratě, signály i výhybky. Doplácely na to rychlovlaky i důležité obchodní konvoje, které musely z ničeho nic prudce zastavit a nechat projet mrňavý osobní vláček.

Napravo i nalevo, kam jen dohlédla, viděla Yeuze jen koleje a zase koleje, až do nekonečna. Byla to ta nejširší a zřejmě i nejdelší síť železničních tratí na světě. Stovky a stovky kolejí.

„Tady někde jste zahlédli tu F Station, město odsouzené k deportaci?“

„Ano, bylo to někde na téhle úrovni. Svítily tu stovky světel, barevné řetězy, jen Lien Rag byl zachmuřený. Nelíbilo se mu, že se celé město musí vystěhovat, že je chtějí deportovat. Trochu mě ta jeho zdrženlivost zlobila. Hrozně jsem ho chtěla.“

Silikokar náhle uhnul doleva a kodrcal se přes dobrou desítku výhybek, než se dostal na malou čtyřkolejku.

„V té době tudy vedla jen dvoukolejka postavená na dně nějakého zákopu. Od té doby se však ledová vrstva dost vyrovnala, celé se to zplanýrovalo a byla postavena čtyřkolejná trať. To všechno kvůli obnovení provozu v bývalém dole na železnou rudu. Mrakodrap, který z úrovně původního zemského povrchu vyčníval až nad vrstvu ledu, byl taky někde tady, ale úplně ho smetli. Jestli ho chceme najít, budeme potřebovat staré mapy.“

„Kdo dal příkaz k jeho zničení?“

„Jak to mám vědět?“

„Kdo jiný by to měl vědět, když ne ty,“ řekla Yeuze mírně.

„Snad Železniční bezpečnost… Tahle oživená minulost… Betonová konstrukce nebyla v souladu se zákony Komise dohod NY Station, tak jsme to museli napravit.“

„A co její obyvatelé, ta spodina společnosti?“

„Je jim o dvacet víc a nejspíš se už zklidnili.“

„Byli to tví přátelé.“

„Tak to tedy ne! Využívala jsem je, abych získala zakázané požitky, drogy a erotické uspokojení. Díky nim jsem poprvé poznala, jaké to je se Zrzavým. Ale bylo to spíš zklamání, chudák, byl předávkovaný termohormony, tehdy ještě zdaleka nebyly na takové úrovni, jaké se dají sehnat dnes…“

Yeuze se vybavil nahý Jdrien, zářící rouno chránící mu břicho a stehna. Dlouhé pohlaví ve stejně měděně zářivém chlupatém pouzdře, z něhož se při erekci vyklubal nádherný tmavě rudý úd. Musela odvrátit hlavu, aby zakryla rozpaky

a vzrušení.

Kdy uvidí Lien Ragova syna, kdy ho konečně k sobě přitáhne a pocítí ho ve svém nitru? Žádný jiný muž ji dosud nedokázal tak zaplnit jako on.

„Nebyli to moji přátelé a stejně, rozutekli se na všechny strany. Nikdy jsem nebyla dost zvědavá, abych po nich pátrala. Proč taky?“

„A Ariel…“

„Ta potvora, co se mi snažila Liena ukrást. Měla divný prsa, stáčely se špičkama směrem k nebi. Dobře jsme se znaly, párkrát jsme se spolu muchlaly, její prsa mě fascinovala. Tehdy s Lienem trochu mluvili, ale nemyslím, že by zrovna ona vyprovokovala to slavné probuzení dřímajícího genu našeho přítele. Tohle setkání byla docela obyčejná náhoda, nic víc.“

„Ne však z tvé strany. Pozvalas ho přece, vzalas ho s sebou.“

„Chtěla jsem se s ním jen milovat. Opravdu jenom to.“

„Floo, byla jsem k tobě upřímná, nic jsem ti neskrývala. Řekla jsem ti, že sám Lien Rag si myslel, že byl nějakým způsobem naprogramovaný, podmíněný, předurčený podle nějaké ideologie, vědy nebo náboženství. Nedá se přesně říct, jestli je to jen čistě vědecký problém. Měl v sobě skryté přesvědčení, které pocházelo od celých generací jeho předků… Nebo byl poznamenaný božskou pečetí, což by taky mohlo vysvětlit Jdriena. Jenomže já jsem ateistka a podle mě božský princip neexistuje.“

„Já ti přece taky nic neskrývám. Snažím se rekonstruovat celou naši trasu od onoho prvního dne a první noci. Nejsem si však jistá, že máš pravdu. Proč by to měl být zrovna ten den a ne jiný, předtím nebo potom? A co Skoll, půjdeš se zeptat taky jeho?“

„To si nechám na později.“

Nechtěla se zmiňovat o novináři Assoudovi, který se chtěl vypravit za Skollem do Západní zóny.

„Ten Zrzavý, co byl taky na mejdanu, byl opravdu Zrzavý?“

„Nebo musel být vážně skvěle napodobený,“ řekla Floa trochu posměšně.

Silikokar se zastavil na čekací koleji a Yeuze viděla všude kolem jen ledovou pláň zbarvenou dočervena, to díky exhalacím nedalekého dolu na železnou rudu.

„Druhý den dostal Lien povolení používat parní lokomotivu?“

„Jo, LB stosedmnáctku. Naléhala jsem na otce a on se přimluvil u Železniční policie, které se v té době říkalo vojenská, protože byla válka.“

„Co kdybychom se šly podívat? Máme dobré kombinézy. Můžeme trochu chodit.“

„Je to nebezpečné.“

„Nikdo tady není. Možná že najdeme něco zajímavého.“

Vzdálily se od kolejí.

Floa jen velmi nedůvěřivě, Yeuze byla uvolněnější, ale i ona cítila v hloubi duše ten známý strach. Ve svém životě už sice poznala mnohem nebezpečnější dobrodružství, ale pokaždé, když opouštěla koleje a neviděla je před sebou, ozvala se stejná úzkost. Floa Sadonová na tom byla ještě hůř.

„Raději bychom se měli vrátit. Podívej, jsou tady úzké koleje pro důlní vozíky, které sem přivážejí odpadky z dolu. Tady dál už není nic.“

„Ten mrakodrap, který vyrůstal od úrovně dřívější země, kolik měl pater?"

„To nevím.“

„Takže tam dole bylo schované celé město.“

„Určitě, vždyť je tam ten železný důl. Velká žíla oxidu železnatého. Hustá spleť dřívějších vozů, spousty železného šrotu.“

„Lien Rag mluvil ve svých poznámkách o osmdesáti patrech.“

„To je možné.“

„Takže to může být tak dvě stě padesát metrů do hloubky? Vyděděnci tvrdili, že se nikdo nedostane níž než pod deset pater, vrstva ledu je pak příliš tvrdá.“

„Teprve když jsme už byli uvnitř,“ pokračovala neoficiální prezidentka Transevropské společnosti, „jsem se ho zeptala na Jinou cestu. Dodnes vlastně nevím proč. Něco silnějšího než já sama mě přinutilo mu položit tu otázku, přestože jsem se zabývala něčím docela jiným. Abych byla upřímná, myslela jsem jen na jeho pohlaví. Právě jsem ho vášnivě políbila, břichem jsem se o něho třela a cítila jsem, že je vzrušený. Svlékli jsme se, bylo tam hrozné horko, skoro třicet stupňů. Tihle luxusní vyděděnci, jak jim říkal Lien, měli dost peněz na pořádné topení. Byla jsem se vším svolná, když jsem mu náhle tu otázku o Jiné cestě položila.“

„Co ti odpověděl?“

„Že se ho už na to někdo ptá podruhé v jednom dni.“

„Ariel ale nepatřila ke společnosti z mrakodrapu.“

„Správně. Bydlela na blízké farmě, myslím, že s nějakou skupinou vegetariánů. Žili nazí ve skleníku, kde rostly pouze obiloviny. Když obilí klíčilo, pásli se na něm po čtyřech jako přežvýkavci. Prostě šaškárna.“

„Myslíš, že bychom tu farmu mohli ještě najít?“

„Proč ne? Ale vraťme se do vozu. Necítím se ve svý kůži, co jsme se vzdálily od kolejí.“

S viditelnou úlevou si Floa rozepnula kombinézu a popadla příručku Železničních instrukcí, bylo to vydání, které Yeuze ještě neznala. Na každé stránce byla miniaturní magnetická karta, která se dala vložit do palubního počítače a za pomoci příslušné databáze poskytovala spoustu velmi podrobných údajů.

„Ta farma tam pořád je, je napojená na přípojku, můžeme se tam jet podívat…“

Trať měřila asi čtyři kilometry a byla tak zledovatělá, že Floa musela použít palubní laser, aby mohly projet. Brzy uviděly ruiny skleníku a pár opuštěných starých vagonů. Jejich příjezd vyrušil hejno havranů a pár vystrašených zvířat se rozuteklo po ledové pláni: tlusté krysy a možná i jeden vlk.

„To je všechno, co zbylo."

„Půjdeme se podívat?"

„Zbláznila ses? Můžu se přiblížit ještě víc, ale ať tě ani nenapadne vylízt ven."

Yeuze si brzy uvědomila, že to místo bylo zničené úmyslně, určitě sem vystřelili jednu nebo dvě příruční raketové střely. Svěřila se s tím Floe; zdálo se, že ta to vidí také tak.

„Půjdu se podívat."

„Zakazuju ti to."

„Ale vždyť mi nic nehrozí."

Yeuze se oblékla, nazula si ochranné holínky, aby se chránila proti úlomkům skla a ostrým kusům hliníku, a prošla malou přechodovou komorou. Floa ji pozorovala, jak míří mezi suť a zřícené zbytky a blíží se k vagonům, které dříve sloužily jako obydlí a sklady. Na pár minut ji ztratila z dohledu a krátce zahoukala sirénou. Velvyslankyně vylezla z jednoho vagonu, zamávala jí a vešla zase do dalšího. Když se vrátila, bílou kombinézu měla samou černou skvrnu.

„Vyráběli si svůj vlastní elektrický proud pomocí digestoře na organický odpad. Zbytky rostlin. Měli tam obrovský reflektor, který se musel podobat slunci."

„Obnováci," vyděsila se Floa.

„Možná, to by taky vysvětlovalo, proč tu farmu zničili."

„Ariel, Obnovitelka, která by v Lienovi probudila ten slavný gen? Tomu nevěřím. Viděli se sotva pár minut. Sice se moc snažila zatáhnout ho k sobě, ale já zasáhla. Přece si nenechám vyfouknout svůj objev před nosem."

Yeuze se stále ještě dívala na starou pěstitelskou farmu a s otázkou chvíli váhala.

„Proč jsi pozvala Liena právě ten večer?"

„Potkala jsem ho ve dne. Přesněji řečeno, když se vracel z Bezpečnosti po svém setkání s poručíkem Skollem. Byl s ním ještě nějaký známý. Hned jsem si ho všimla, právě jsem se vracela se dvěma služkami z nákupů. Pak jsem ho ještě dlouho pozorovala z okna paláce mého otce."

„Prý to byla úžasná vagonová souprava?"

„To teda jo, hotová cukrárna na kolejích, přímo mešita… Zabírala patnáct kolejí a musely ji táhnout dvě obrovské lokomotivy a pár elektromotorů, jinak by se sotva hnula z místa. Tehdy byly takové paláce v módě a každý guvernér, který přijel do Grand Star Station, chtěl mít ten nejbláznivější a nejmajestátnější ze všech. V té době si guvernéři vyhlásili válku a každý byl ve své provincii opravdovým vládcem. Můj otec nebyl žádná výjimka."

„Ale mě zajímá Lien Rag," řekla potichu Yeuze. „Chci, abys mi vyprávěla o něm."

„Co ti mám ještě říct? Dívala jsem se na něj a hrozně jsem se s ním chtěla milovat. Pokusila jsem se zjistit, kdo to je. Dozvěděla jsem se, že je glaciolog, že se chystá zkoumat vrstvy ledu v oblasti, která ležela přímo v provincii mého otce, v Bia. Všechno to začalo tím pozváním a potom diskrétním odjezdem na ten mejdan, který se konal někde v těchto místech."

„Mělas pocit, že jednáš jenom podle své vůle?"

Floa se hlasitě rozesmála a zařadila zpátečku. Dojela až k výhybce, teprve tam se mohla otočit.

„Poslouchám jen svou vůli a své instinkty. Chtěla jsem ho, to je všechno. Jen si proboha nemysli, že se ve mně najednou něco probudilo a našeptalo mi, že to je ten zázračný muž, nebo něco na ten způsob. Jestli chceš něco vědět, já tomu nevěřím. Nevěřím, že by nějaký vnější podnět polechtal vyčkávající gen, ale když už jste se rozhodli pátrat tímhle směrem…," pokrčila rameny.

„Proč říkáš ‚rozhodli jste se'?"

„Myslíš si, že nevím o tvých schůzkách s tím Afrikáncem Assoudem? Ostatně je to pěknej chlap. Máš s ním něco?"

Yeuze jen pokrčila otráveně rameny. Naštvalo ji, že Floa je informovaná o jejích schůzkách s novinářem, který vede komisi vyšetřující Zeloyovu násilnou smrt.

Floa zkrátka věděla všechno.

„Zase mi zkomplikuješ život," povzdechla si Floa. „Radí mi, abych požádala o tvé odvolání, protože to přeháníš… Já si tě ale chci nechat u sebe. Vím, že mi tak docela nedůvěřuješ, ale jsi přece má jediná přítelkyně. A pak, kdysi jsme měly společně jednoho muže."

Zpomalila, na dálku uvedla do pohybu výhybku, která jim otevřela cestu na parkovací kolej.

„Právě tady jsme se poprvé milovali," řekla a s něžným výrazem se otočila k Yeuze.

Přitáhla ji k sobě a Yeuze se nechala svést a ani se nesnažila zjistit, jestli z vypočítavosti nebo prostě proto, že po ní také touží.

12

Kob a Faro se na sebe podívali pohledem plným naprostého nepochopení a bezmezného obdivu zároveň. Gus, usazený na speciální židličce, na níž ten beznohý mrzák vypadal, spíš jako kdyby stál, zaníceně ťukal do klávesnice počítače a informace se řadily v rychlém sledu na obrazovce. Provizorně si je ukládal do paměti, aby s nimi mohl v následujících vteřinách pracovat.

„Dostal jsem z toho žízeň," prohlásil Kob. „jen si to představ, projíždí se takhle, hezky usazenej na židli, po celý tý zatracený Indický propadlině. Dochází ti to vůbec, Faro? Nevydržím to, dojdu nám voběma pro sklenici piva."

„Tady žádnou nenajdeš."

„Ale jo, nedaleko vodsuď jsem viděl jeden malej bar, hned jsem zpátky."

Gus se právě dostal přes jednu mezipaměťovou bázi a říkal si, že má štěstí, protože koordinátor byl rychlý a inteligentní a jeho otázky pokládané přes obrazovku byly přesné a stručné. Gus odpovídal velmi rychle a jeho žádost teď běžela po jiném informačním kanále, napojeném na velmi staré počítače, dnes už skoro zapomenuté generace. Ty přístroje přežily Velkou paniku na začátku doby ledové a díky nedostatku náhradních dílů nebyly výsledky jejich práce příliš uspokojivé. Ale jen díky nim se podařilo pokrýt informační sítí celý železniční svět, proniknout až do těch nejzapadlejších a nejodpornějších koutů, jakým byla třeba i Indická propadlina, vypravit se tam na lov tuleňů nebo třeba pozemských velryb.

Gus se dostal i přes další mezipaměťový systém, aniž ztratil mnoho času, ale jeho odpočítávací hodiny ukazovaly, že mu zbývá pouhých sto třicet pět sekund. Obával se, že komplikace teprve přijdou.

Kob se zrovna vrátil s izotermickými plechovkami piva.

„Hele, dej na ně bacha, jsou zálohovaný. Jenom doufám, že to pivo je dobrý, protože obal koštuje dvakrát tolik co celý pivo. To ti teda řeknu, že jsme to ale dopracovali… Platíme dvakrát dráž to, co je kolem, než to, co je vevnitř…"

„Měl bys radši pivní rampouch?" dobíral si ho Faro a uvolnil zátku.

Prozkoumal nazlátlý mok, opatrně ho ochutnal a pak po malých doušcích upíjel.

Kob beze slova položil třetí plechovku na stolek s počítačem přímo Gusovi pod nos a vrátil se zpátky ke kamarádovi.

„Neztratí přece deset drahocennejch vteřin, každou za dolar a sedumdesát centů, aby se napil piva," poznamenal Faro, „to by mu ta piksla přišla pěkně draho."

„Dycky sem si myslel, že přemejšlíš jako nějakej obyčejnej účetní. Snad nelituješ svejch prachů?"

„To teda ne, ale znám Guse."

Mrzák opravdu nevnímal, co se kolem něho děje. Vteřiny pod skleněným víkem zpětného počítadla ubíhaly. Musel uspět stůj co stůj a díky všem těm koordinátorům, manipulátorům a dalším zpracovatelům dat nabíral oproti svým původním předpokladům zpoždění. Pět set dolarů - a velká část z nich mu ještě k tomu nepatřila. Nebude moct začít znovu, určitě ne dřív než za spoustu měsíců.

A pak znenadání přišel ten malér. Jeden z počítačových specialistů si spletl jméno a pustil se po stopách Conected Station, která opravdu existovala, a dříve než mu v tom Gus mohl zabránit, napojil se na úplně jinou počítačovou síť a zabýval se něčím úplně jiným, Gus se musel vrátit zpátky až k předcházející mezipaměti a požádat o opravu.

„Hele, je to nějaký blbý," začal se strachovat Faro, „ani se nenapil svýho piva."

„Nenapil, vole, vůbec ho neviděl!"

„Hrozně se potí, koukej, a přitom ne že by tady nějak moc topili."

„Tam v tý jeho skleněný kukani je to asi jiný. Dobrej Bože, jestli se mu to nepovede, určitě z toho vonemocní. Bude nám chtít vrátit ty prachy."

„Bude se dřít až k smrti."

Mrkli na sebe koutkem oka.

„Možná bysme měli radši zmizet. Dřív nebo pozdějc ho stejně někde potkáme."

„Jo, když myslíš… Nějakej vlak odjíždí do Mikada, prej s nákladem starýho nábytku. Můžem se tam upíchnout. Dycky jsem měl chuť se mrknout do Mikado Company. Železniční zřízenci v širokejch rajtkách a legračních čepicích musej vypadat nádherně. Je to prej království cvoků."

„Tak jo, jedem do Mikada."

Ale Kobovi se moc nechtělo odejít. Otočil se, aby se ještě jednou podíval na Guse.

„V týhle chvíli pro něj nic neznamenáš."

„A co jestli se mu to povede? Bude nás potřebovat, aby se do tý pitomý Concrete Station dostal."

„Nevede se mu to a je to vidět. Zbejvá mu už jen minuta a jméno stanice s označením sítě a cesty, jak se tam dostane, se musí objevit na vobrazovce, jinak je to v háji."

Kob přikývl a následoval svého kamaráda. „Vydali se směrem k nákladovému nádraží. Oba šli mlčky. Vešli do ubohé zaplivané nálevny, aby tam u špatného piva počkali na vlak s nábytkem.

Gus neztrácel čas protesty. Jediné, co mohl dodatečně udělat, bylo požádat, aby mu vrátili peníze za sekundy ztracené díky omylu technika a jeho Conected Station. Technik se mu ani neomluvil, hledal ve všech možných pamětech uložených v jeho centrále. Určitě měl potíže se starými a porušenými záznamy, protože na obrazovce se neustále objevovalo běžné upozornění: „Hledání probíhá, žádáme vás o strpení."

Sekunda za dolar sedmdesát centů a tady po něm chtějí, aby zachoval klid. Kolik hodin práce potřeboval, aby si na tu sekundu vydělal? V Tranzitní to celkem šlo, bouráním prasat se taky dalo slušně vydělat, ale co tady, v Stanley Station? Za celý den oškrabování ledu dostane tak dva nebo tři dolary a k tomu navrch polévku a kus sójové placky se sýrem. Bude oškrabovat led, který se tvoří ve spárách a na rozhraní vnitřních hemisfér ochranných kupolí v těch nejhůř vytápěných koutech stanice. Jo, tři dolary, a ještě se bude muset někde ubytovat, protože nedokáže projít celým městem po rukou až do vagonu vyhrazenému tulákům na samém konci nákladového nádraží. Lidi se budou mačkat jako obvykle, aby se na něj mohli dívat, a on se bude muset vyhýbat všem těm davům na přeplněných nástupištích. Když se bude hodně činit, podaří se mu ušetřit denně na jednu sekundu u počítače. Jednu sekundu! Tri sta dní, aby mohl zaplatit pět minut hledání, celý rok odříkání a dřiny.

Obrazovka zablikala, nápis zmizel a Gus se podíval na chronometr. Zbývalo dvaadvacet sekund. Ovšem radoval se předčasně, čekací nápis se objevil znovu. Málem se rozeřval bezmocnou zuřivostí, všiml si plechovky s pivem a zmáčkl ji tak silně, že část tekutiny se vylila na klávesnici a potřísnila mu šaty. Nervózně se rozhlédl kolem sebe. Jestli si někdo všiml, že vylil pivo na klávesnici, dostane pokutu. Ale nikdo si ho naštěstí nevšímal.

Náhle se na obrazovce začaly pomaloučku formovat slova, jako by se na druhé straně přístroje aparát zadýchával

nebo opilý písař nevěděl, co dělá. Přístroje už musely být pěkně zastaralé.

CONCRETE STATION NELZE NAJÍT V OBLASTI INDICKÉ PROPADLINY.

POČÍTAČOVĚ ZPRACOVANÉ ARCHIVY NEDOKÁŽOU ODPOVĚDĚT. HLEDEJTE V RUČNÍCH ARCHIVECH V KAR…

Obrazovka se vypnula a Gus vyrazil výkřik, který se rozezněl po celé hale.

Všechny hlavy se otočily. Hlídač se k němu rozběhl.

Jeho čas vypršel. Zůstalo mu ještě pár dolarů, a tak se otočil k místu, kde na něho čekali kamarádi, ale nikdo tam už nebyl.

„Cestující, co se děje?“ zeptal se ho hlídač.

„Nic zvláštního, jen mi vypršela lhůta.“

Muž si uvědomil, že Gus nemá nohy, a začal si ho prohlížet se stále rostoucím podezřením. Pod ošumělým, i když čistým oblečením vycítil vagonového povaleče.

Gus seskočil ze židličky a přešel velký vagon až k okénku, kde vyjednával o použití počítače.

„Chci si ještě koupit čtyři nebo pět sekund.“

„To je nemožné, cestující. K získání takových informací si musíte zakoupit minimálně celých pět minut, aby to bylo pro mou společnost rentabilní. Je mi líto.“

„Ne,“ vyhrkl Gus „je vám to úplně fuk… Chci podat reklamaci, protože koordinátor mezipaměťového systému se spletl a kvůli němu jsem ztratil celou minutu.“

„Na které mezipaměti to bylo?“

„Na šesté, podle logického postupu… Jedině že by to byla sedmá.“

Úřednice nasadila otrávený obličej.

„Tak šestá, nebo sedmá?“

„Jedna z těch dvou, to byste měli zjistit vy. Chci podepsat reklamaci. Minuta za sto dolarů… Trvám na tom, abyste mi vrátili peníze, ihned tady na místě.“

„To si vyžádá šetření.“

„Ten člověk zadal špatné jméno, Conected Station místo Concrete Station. Kvůli němu jsem ztratil drahocenný čas, právě když jsem se mohl dozvědět důležité podrobnosti. Nakonec mi obrazovka odpověděla, že se mám obrátit na ruční archivy v Kar… zbytek zmizel. Mohla byste mi říct, co to znamená?“

„Musíte se obrátit na jinou přepážku, kde vyhledávají tento typ informací. Jestli to bude složité, bude vás to stát padesát dolarů. Ruční archívy jsou většinou roztroušené na mnoha místech.“

„Chci podat reklamaci.“

V té chvíli přišel hlídač a v ruce třímal plechovku piva. Tvářil se znechuceně.

„Zaneřádil celou klávesnici. Budeme ji muset poslat ke kontrole.“

Úřednice se rozzářila a s úsměvem vyjadřujícím uspokojení z odvety mu sladce sdělila:

„Slyšíte? Jestli se bude muset klávesnice opravovat, zasloužíte si pořádnou pokutu. Ještě trváte na své reklamaci?“

Gus odpověděl jen znechuceným pohledem a slezl důstojně ze židle.

13

V heboučké zadní části silikokaru, jako stvořené pro potěšení, se Yeuze pomalu probírala z příjemné otupělostí, která následuje po sexuálním uspokojení.

„Nezdá se ti, že je tady trochu zima?“ „Možná že jsem nenařídila topení. Půjdu se podívat.“ Yeuze očima sledovala nádhernou nahotu své přítelkyně. Floa dosáhla zralosti, která však může rychle přerůst do příliš kyprých forem. Její plný zadek během těch několika měsíců přibral na objemu stejně jako kyprá stehna a měkké bříško, které bylo jako pohodlný polštářek. Až příliš pohodlný.

„Zdá se, že je to špatně seřízené,“ zavolala Floa od palubní desky. „To je divné, jsem přece napojená na místní zdroj. Nastartuju diesel a bude to v pořádku.

Diesel předl a Yeuze se začala oblékat. Floa přišla za ní a zasněně jí pohladila boky.

„S tebou je to pokaždé pěkné.“

Yeuze se jen usmála. Natáhly si kombinézy.

„Tohle je klidné místo, nikdo nás tady nerušil. Kdyby měli novináři nějaké podezření… Vždycky mám strach, že se do oběhu dostanou skandální fotografie. Všichni si myslí, že mám v životě nějaká tajemství, ale nikdo neví nic určitého. Neokatolíci mě obviňují z těch nejhorších smilstev, tvrdí například, že jsem kazila malá děvčátka.“

‚A není to pravda?“

„Jen jednou. Byla jsem pitomá, to děvče byla dcera jednoho činovníka, kterého jsem pak musela nechat sledovat pro zpronevěru. Pomstil se mi.“

Náhle dieselový motor zhasl.

„No tohle, to je trochu silný kafe,“ rozzlobila se Floa. „Ty vaše mašiny jsou dost poruchové, nemyslíš?“

„Vždyť ho používáš celou dobu, co jsem tady v Transevropské, a nikdy jsi neměla ani tu nejmenší poruchu.“

Floa si sedla k palubní desce a pohladila pár kláves.

„Na kolejích není proud a v nádrži nezbylo žádné palivo. Přitom jsem ráno přikázala, aby mi natankovali plnou nádrž, a ukazatel potvrdil, že se tak stalo.“

Yeuze si nasadila kuklu a vyšla ven. Šla chvíli podél trati a pak se vrátila do vozu.

„Utíká ti palivo. Olej je úplně ztuhlý, ale řekla bych, že uniká z ohřívače.“

„Dobře, ale proč nejde proud? Nemůžu ani přinutit výhybku, aby nás pustila na trať.“

„To by nám moc nepomohlo.“

„Nemůžeme tady zůstat stát. Musím zavolat pomoc.“

Neudělala však nic, její obličej prozrazoval zmatek.

„Bojíš se, že budou řeči?“

„Jsme samy na velmi málo používané koleji. Na pomoc můžu zavolat jedině Výhybkáře a těm nedůvěřuju.“

„Kvůli Vicrovi?“

„Tvrdí, že jsem ho dost nepřikryla. Jsou děsně mstiví a nikdy mě vlastně nepřijali. Jen si vzpomeň na všechna ta spiknutí proti mně. Tehdy se málem stal obětí Lien Rag a to bylo už před dvaceti lety.“

„Tak co uděláme?“.

„Musím na něco přijít.“

„Co kdybych zavolala ambasádu?“ navrhla Yeuze. „Zařídí vše potřebné, řeknu, že jsem sama na palubě tvého silikokaru, žes mi ho půjčila. Myslím, že by tady mohli být dost brzo.“

„Nezapomeň, že jsme dvě stě kilometrů daleko.“

„Tolik? Riskujeme, že budeme muset čekat několik hodin, nejspíš až do setmění. Za tu dobu tudy snad někdo pojede, ne?“

„Jestli je trať bez proudu, tak ne. Tady u nás jsou samostatné vozy jen velmi vzácné. Člověk by řekl, žes nikdy nebyla Transevropankou.“

„Ještě pořád můžeme použít poplašnou raketu. Svítí a vysílá rádiový signál.“

„Všechny okolní hlídky ho zachytí. Radši to ještě zvážím. Tak si říkám, jestli je výpadek proudu a únik paliva opravdu náhoda.“

Otočila se a otevřela trezor. Byla tam pistole a malá pancéřovka s velkým zásobníkem.

„Jsem vždycky připravená. Umíš střílet?“

„Jistě, ale čeho se vlastně bojíš?“

„Už několik dní mám divný pocit, že mě někdo chce zastrašit. Stavím se na zadní a silně protestuju kvůli mnoha lidem. Kvůli Zeloyovi jsem vážně projevila velké rozhořčení a hlavně nesouhlas. To první by mi ještě odpustili, ale to druhé je pro ně nepřijatelné.“

„Ale pro koho, pro Výhybkáře?“

„Nejde jen o ně.“

„Tak lady Diana?“

„Ano, lady Diana. To ona nařídila, aby ho zlikvidovali. Nezopakovala bych to před žádným svědkem, ale tady mezi čtyřma očima ti to můžu potvrdit. Pátrání po Lien Ragově životě je podezřelé, co říkám, zakázané. V minulosti se nikdo nesmí hrabat, a především ne tehdy, když přitom může odhalit nějaká tajemství, jako například Jinou cestu. Lady Diana mi to dala jasně najevo. Pokud dodnes ještě nejsem členkou Oligarchické rady, je to jen proto, že mi nedůvěřuje.“

„Přece si nemyslíš, že by se odvážila poslat na tebe… nějaké vrahy?“

„Nejsem tady sama, jsi tu se mnou. Je to skandál a budou ho chtít přikrýt stydlivým pláštíkem mlčení o okolnostech naší smrti. Stopy proto budou velmi rychle zahlazeny a tvůj kamarád Assoud s tím nic nezmůže. Víš, že jsem neměla v úmyslu ho vyhostit. Dokonce jsem se rozhodla, že povolím tvému manželovi návrat.“

Yeuze se vzrůstajícím strachem pozorovala okolí, ale zatím bylo všude pusto.

„Navíc má tohle místo příšernou pověst. Díky bývalým společenským vyvržencům, Obnovitelům… Drahoušku, udělaly jsme velkou chybu a bojím se, že ji draze zaplatíme. Ale nedáme se jen tak, svou kůži neprodáme lacino.“

Obrazovka zadní kamery se náhle rozjasnila a objevil se na ní prastarý model drezíny. Jela velmi pomalu.

„Naši vrahové jsou tady.“

14

Spisovatel R. ještě nikdy nenastoupil do tak rychlého vozu, jakým byl raketoplán prezidenta Kida. Uháněl pětisetkilometrovou rychlostí přímo do Titanpolisu, jel po zvláštní koleji a míjel nespočetné vlakové soupravy a konvoje, které, jak se zdálo, mu dělaly místo.

Očekával nové vyhoštění a jen těžko v duchu hledal, pro kterou jinou Společnost by se rozhodl. Kid však pro něj poslal svého tajemníka, tenhle skvělý vůz a vůbec ho přijal jako nějakého vysoce postaveného potentáta. R. tomu nerozuměl, vlastně se spíš bál domýšlet si, co se asi tak odehrávalo v Kidových myšlenkách.

Prezident ho přijal a řekl mu, že ho chce poslat zpátky do Kaempolisu. R. měl vzít stanici znovu do rukou, neměl však dovolit, aby byla obnovena ona nonšalantní harmonie, kterou město poznalo v dobách Yeuzina kulturního působení a řízení stanice.

Ve Společnosti Mořského ledovce šlo všechno velmi rychle, nejen raketoplán jejího prezidenta. Už na hraničním přechodu vnímal tu atmosféru modernosti, kterou by jen těžko pocítil někde jinde, a už vůbec ne v Transevropské nebo v Afrikánii.

Tyhle dvě velké Společnosti neustále balancovaly mezi nejzaostalejšími archaickými tendencemi, nebo se vrhaly vstříc svazujícímu pokroku, nikdy však nedokázaly najít rovnováhu. V době svého exilu v Afrikánii byl okouzlen poklidným během života malé staničky. Obyvatelé tam vedli spokojený život venkovanů a nekladli si žádné znepokojivé otázky. Po dvou letech pobytu ho však začala ničit nuda a propadal malomyslnosti.

Tady vládla atmosféra pohody, naplněná důvěrou v budoucí rozvoj a dobré lidské vztahy. Dokonce i úředníci a státní správa se zdáli být nakaženi tímto virem přívětivosti a pracovní schopnosti. Pravda, nedovolili mu pokračovat v

cestě a klidně by ho posadili do vlaku, který pojede opačným směrem, ale to všechno by se událo civilizovaně.

Tajemník mu řekl jen pár nedůležitých slov a spisovatel pochopil, že mladík neví vůbec nic o skutečných prezidentových pohnutkách.

„Opravdu adoptoval to malé děvčátko, jak se říká?“

„Nevím. Teď je cestující prezident ve svém osobním vlaku sám,“ odpověděl tajemník vyhýbavě.

Hleďme, tohle bylo zajímavé! Prezident byl sám! R. si náhle vzpomněl, co mu kdysi předpověděl ve chvíli, kdy byl přinucen následovat Yeuze do Transevropské. Tehdy řekl v rozčilení Kidovi, že se jednoho dne octne sám, bez jediného přítele. Že by ten den už nastal?

„Kdo nahradil vrchního výhybkáře Lichtena?“

„Zatím ještě nikdo. Cestující prezident vykonává funkci velitele Železniční policie sám.“

Tak tohle se určitě nebude líbit Výhybkářům. Kid si na sebe plete bič a jde vstříc nepříjemným potyčkám. Ledaže by s tím počítal.

Raketoplán zastavil přímo naproti bělostnému vlaku vykládanému zlatem a spisovateli stačilo přejít přes nástupiště a stál tváří v tvář Kidovi v jeho pracovně.

„Konečně jste tady! Jsem tak rád, že jste se vrátil. Právě jsem dostal velmi znepokojivou zprávu. Na Flou Sadonovou a Yeuze měl být spáchán atentát. Zatím o tom nevím nic bližšího.“

15

V první chvíli se Yeuze podivila, proč je přední sklo té masivní zastaralé drezíny úplně černé. Posléze pochopila, že jde o pancéř, v němž byly sotva patrné průzory, které řidiči umožňovaly orientaci. Střecha nebyla normálně klenutá jako obvykle, ale tvořila podivný hrb, kupoli, na jejímž vrcholku byl jasně patrný černý kruhový otvor.

„Vždyť je to obrněnec!“ zvolala překvapeně. „Bývalá obrněná drezína, jaké před dvaceti lety používala Vojenská policie.“

„Lehni si na zem,“ zavrčela na ni Floa, „tak si přece lehni a vem si tuhle pancéřovku. Ty kulky dokážou podobný pancéř prorazit, ještě kdybychom mohly pořádně zamířit. Já se pokusím dostat ven přechodovou komorou a použít laser, pokud mi ovšem bude stačit šňůra.“

Yeuze ji poslechla. Ležela na zemi částečně chráněná lůžkem, na němž se ještě před chvílí milovaly. Kdyby na ně vypálili raketu, rozprášila by silikokar na cimprcampr a žádná postel by ji nezachránila.

„Vědí, že máme poruchu, že jsme bez paliva a elektřiny. Oni mají obrněnou drezínu na páru. Nemyslím, že by se odvážili na nás střílet. Spíš nás budou chtít převálcovat. To naše tintítko křupne jako vejce. Tenhle model drezíny váží, jestli se nemýlím, asi šest tun… Byl z výzbroje policie už dávno vyřazený, museli ho ukrást z depa Železniční policie…“

„Ukrást?“

„Chci říct, že to bude jako krádež vypadat. Ale na co čekají?“

Yeuze se podívala na zadní obrazovku a zjistila, že obrněnec se zastavil.

„Musí přehazovat výhybky ručně, když tady není proud.“

„Nejspíš si je už dávno připravili, nemyslím, že by se zastavili kvůli přehazování výhybek.“

Kolik jich uvnitř může být, asi tam jsou namačkaní jako sardinky. Yeuze si vybavila tyhle truchlivé mašiny, hlídkující kdysi ve stanicích, zatímco vyděšení obyvatelé pospíchali po nástupištích se skloněnou hlavou.

„Musíme okamžitě zlikvidovat každého, kdo vyleze ven.“

„Poslyš, Floo, možná právě na to čekají…“

„Všichni znají můj silikokar, nikdo by si netroufl takhle mě zablokovat, kdyby neměl špatné úmysly… Obávám se, že můj malý laser není dost silný, aby obrněnci ublížil, ale s pancéřovkou by to jít mohlo.“

Yeuze zvedla hlavu a přemýšlela. Bude muset pootevřít zadní úniková dvířka silikokaru, aby mohla pořádně střílet. V tom případě však vtrhne dovnitř strašný mráz. Jim to zatím vadit nebude, mají dobré izotermické kombinézy, ale tahle opakovačka se v mrazu může zablokovat. Jemná vrstvička vazelíny, která obklopuje každý z nábojů, zmrzne a znemožní střelbu.

„Otevřeš až na poslední chvíli,“ řekla náhle Floa, jako kdyby četla její myšlenky. „Stačí jen zmáčknout knoflík a dveře se otevřou. Pokusíš se zasáhnout pilota a toho chlápka, co obsluhuje raketomet. Motor je bohužel vzadu.“

Proč jí asi svěřila tu nejúčinnější zbraň, zatímco sama si ponechala laser, který byl účinný jen do vzdálenosti deseti metrů?

Floa pomalu otevřela vchod do přechodové komory a přitáhla si šňůru, kterou byl laser napojený na baterie. Kolikrát stačí nabít, než se baterie docela vybijí? Šestkrát, sedmkrát? Jenže pak už nevyšlou ani tísňové volání.

„Nezavoláme nejdřív pomoc?“ připomněla Yeuze, ještě než Floa zmizela v malé přechodové komoře, kam se vešla jedna stojící osoba. • „To nemá smysl, rušili by to… Určitě rozestavili všude kolem další vozy, které vysílají tolik rušících signálů, že jimi naše volání nepronikne a nikdo nás neuslyší. Proto taky čekají, chtějí se ujistit, že za námi nikdo nepřijede, a další vozy hlídkují všude kolem…“

„Ale to je spiknutí, to znamená, že to někdo zorganizoval, skoro jako vojenskou operaci…“

„No vidíš, jak ti to myslí, když chceš.“

Pak za sebou Floa zavřela dveře přechodové komory a počkala, až se teplota vzduchu vyrovná. Teprve potom vyklouzla ven. Z obrněnce ji nemohli vidět, takže by se mohla dostat až na zadní část silikokaru, aniž by na sebe upoutala pozornost.

„Haló, ale kde je ten knoflík?“

Yeuze na chvíli zpanikařila, přestože taky uměla řídit silikokar. Snažila se uklidnit, otočila se k palubní desce a našla

hledanou klávesu. Rozhodla se jednat hned a připravit karabinu na nápor mrazivého vzduchu. Strhla ze zadního lůžka silnou vlněnou přikrývku a pečlivě do ní zabalila zbraň tak, aby ven čouhala jen hlaveň. Mírně zaoblená a poněkud matná zadní dvířka se potichoučku zvedla a odhalila asi půlmetrový čtvercový otvor. I navzdory kombinéze Yeuzino tělo zaregistrovalo ledový závan. Mezi teplotami uvnitř a venku byl rozdíl sedmdesáti pěti stupňů, což bylo až dost na to, aby některé citlivé přístroje přestaly fungovat. Zadní dvířka bez přechodové komory se normálně otvírala jen pod ochrannou kupolí stanice, když se nabíjely baterie.

Otevření dvířek zároveň zrušilo v uzavřeném prostoru silikokaru fyzikální efekt Faradayovy klece a Yeuze zaslechla ve sluchátkách, namontovaných přímo po stranách ochranné kukly, Floin hlas.

„Pokusím se vyřadit z provozu schránku ovládající výhybky, aby ji už nemohli použít. Takhle už nebudou moct tvrdit, že šlo o tragickou nehodu."

„Nejspíš je to hodně naštve."

Mohli je slyšet? Ze své pozice neviděla žádnou vnější anténu umožňující příjem.

„Pozor, postranní dveře obrněnce se otvírají… Můžeš to ze svého místa vidět?"

Yeuze se otočila k obrazovce a potřásla hlavou. Pak potichu řekla:

„Ne."

„Je to jen taková úzká štěrbina, budou tudy muset tudy prolézt po čtyřech. Sejmi toho chlapa okamžitě, nesmíš váhat."

„Jenže… Velvyslankyně chladnokrevně vraždící muže, který jí vůbec neublížil, z toho by mohl být pěkný mezinárodní skandál… Je mi líto, Floo, to nemůžu udělat."

„Jsi úplně pitomá… Pokusím se ho sundat svým laserem a pak zničím tu schránku."

Yeuze nemohla použít zaměřovač ale pancéřovka bude určitě účinná, i když je zabalená do deky, drezínu prostě musí trefit.

„Už je tady."

Muž zůstal přikrčený, jako kdyby se nedokázal po přechodu úzkým otvorem narovnat. Pohyboval se rychle směrem ke schránce na ovládání výhybek.

„Nezdá se, že by měl zbraň."

„To nemůžeš vědět, může mít někde schované granáty."

Neznámý měl na sobě šedou kombinézu ušitou vcelku, nejnovější model. Průhled kukly měl kouřové zbarvení, takže mu nebylo vidět do obličeje.

Přiblížil se až k výhybkám a otevřel izolační krabici, která chránila ručně ovladatelný mechanismus před mrazem. Objevila se páka, která se pohybovala směrem dolů a umožňovala nastavit výhybky do požadované polohy.

Floa vyslala první paprsek, který zasáhl led v těsné mužově blízkosti.

Muž překvapeně vyskočil a instinktivně se narovnal. Další náboj ho zasáhl do stehen a on si je přikryl rukama. Z obou otvorů stoupala bělavá pára. Vnitřní vlhkost pod kombinézou se v mrazu měnila v páru, pod níž Floa zahlédla rudý odlesk. Muž byl zraněný a couval k obrněnému vozu. Kroutil přitom hlavou, jako by Yeuze prosil, aby ho ušetřila.

Třetí náboj mířil na izolační krabici, ale nezasáhl ji, a Floa se stáhla k přechodové komoře svého vozu.

Yeuze by byla mohla neznámého zastřelit, ale k tomu se neodhodlala. Muž už stejně zmizel na boční straně obrněnce. Nechal za sebou cestičku z ledové tříště zmrzlé krve.

„Proč jsi nestřílela?"

„Nedokázala jsem to…"

Obrněná drezína vyslala raketovou střelu, která dopadla těsně za silikokar. Náboj byl poměrně slabý, vůz sice nezasáhl, zato zvedl do výšky spoustu ledové tříště. Vytvořila se dva metry vysoká závěj, která úplně zablokovala záď vozu, a spousta ledu pronikla dokonce i dovnitř dosud otevřeným úzkým otvorem.

„Došla mi šťáva."

Floa se v přechodové komoře nezdržela a vešla dovnitř. Odhodila laser se stěží potlačovanou zuřivostí a popadla pancéřovku.

„Bez laseru se nedostaneme ani skrz ten led."

Yeuze se rozhlédla kolem sebe a všimla si skládací lopaty opřené v rohu obytného prostoru. Doplazila se až k ní a s téměř nenávistnou zuřivostí se pustila do odklízení závěje. Nechtělo se jí nechat se takhle hloupě zabít. Jen tak je nedostanou.

„Je určitě aspoň dva metry široká," řekla jí Floa. „Budu muset jít znova ven."

„Neboj se, dokážu to."

„Vyslali zatím dalšího vojáka, aby nastavil výhybky. Až se ten obrněnec na nás rozjede, ucítíme chvění kolejí."

Floa chtěla otevřít přechodovou komoru, ale s pákou nemohla hnout. Vztekle zaklela:

„Hergot, je zablokovaná… Ten led se dostal až sem. Zkusím to s laserem… Možná že baterie se znovu nabily."

Vykřesala jen slabý paprsek, ten jí však umožnil uvolnit zasunovací mechanismus.

„Pozdě, ten chlap se právě vrací do drezíny a výhybka je otevřená."

Floa bezmocně vyslala laser směrem ke schránce, ale marně. Mezitím Yeuze neúnavně hrabala tunel. Už v něm vězela do poloviny těla a lopatou kousek po kousku odbourávala zával ledové tříště.

Jak se jim to jen mohlo podařit, aby jediná raketa vytvořila tak vysokou závěj? Někdo z nich musel být velký profesionál, když jedinou střelou dokázal vyvolat podobný účinek. Šlo o novou vojenskou techniku, kterou policie využívala během posledních hladových bouří v provinciích a která dovolovala pořádkovým silám postupovat pod ochranným štítem. Obrněné vozy se takto chránily před případným zásahem a proplétaly se pod ochranou ledových hradeb. Zvenčí je chránila silně ozbrojená pěší komanda.

„Už jedou.“

Skutečně, koleje parkovací tratě se zachvěly pod tíhnou obrněné drezíny a Yeuze v záchvatu zoufalství pokračovala v odklízení závěje, i když nevěděla vlastně proč a neměla ani zbraň.

Floa střílela, postupně ránu za ranou, a snažila se mířit na stále stejné místo, kde tušila hlavu řidiče. Doufala, že prorazí pancíř a zasáhne ho. Představa roztříštěné zkrvavené hlavy toho chlapa jí dodávala kuráž.

Náhle se zdálo, že se závěj zhroutila. Yeuze si na chvíli pomyslela, že to je její zásluhou, ale Floa ji vyvedla z omylu. Zakřičela na ni pomocí sluchátek v kukle, že obrněnec odklízí závěj silnými laserovými paprsky.

„Dávej pozor, jestli ti laser spálí kombinézu, nemůžu ti ji nijak spravit. Stáhni se a někam se zašij, jestli nemůžeš ven.“

Yeuze se vysoukala pozpátku ze závěje a vystrašeně pozorovala, jak se závěj zmenšuje a špinavě žluté světlo ozařuje zbývající led.

„Přece tady nemůžeme zůstat! Určitě to chtějí celé rozbořit, i s námi!“

16

Nevěděla, co má vlastně dělat. Zůstat ležet na břiše, nebo se stočit do klubíčka a posunout se ještě kus dopředu s rizikem, že náraz jí vrhne proti motoru a úplně rozmačká, nebo se co nejvíc přimáčknout k podlaze a doufat, že smršť se přežene těsně nad ní. Se zbytky zoufalého černého humoru si pomyslela, že v tom případě by jí to mohlo ohoblovat její vyšpulený zadek. Postavička bez zadnice už jistě nepřivábí mlsné pohledy ctitelů.

Překulila se na stranu a přitiskla se k silným pletencům uhlíkových vláken. Křemičité sklo se rozprskne a úlomky se rozletí na všechny strany, je to sice míň nebezpečné než obyčejné sklo, ale řeže to stejně.

„Yeuze!? Prosím tě, vylez ven!“

Floa se vrátila do přechodové komory, ale zasunovací dveře se znovu zasekly.

„Tendle ten tvůj krám ať jde do prčic!… Vy teda máte bejt na co pyšný, v tý vaší Společnosti Mořského ledovce…“

Yeuze pocítila, jak v ní stoupá zuřivý hněv. Floa ho sice nevyvolala, ale vylije si ho na ní.

„Až do teď si s ním byla spokojená, co? V tý vaší podělaný Transevropský nejste ani schopný něco takovýho vytvořit. Když dostanu takovej nádhernej dárek, tak jsem aspoň vděčná a nekritizuju…“

„Bože, dochází ti to vůbec? My se tady hádáme a oni zatím jedou přímo na nás…“

Ucítili lehký náraz a zbytky závěje se sesunuly. Na okamžik pronikl dovnitř paprsek špinavého denního světla, ale hned ho vystřídal černý čumák obrněné drezíny. Narazil do zadní části silikokaru, ozval se praskot, pár úlomků se rozprsklo po kabině a silikokar se začal pod tlakem drezíny posunovat dopředu.

Floa se vrhla dovnitř, zaseknuté dveře povolily.

„Už nemám náboje… Musí tam někde být, po pravé straně pod mým sedadlem… Taková červená krabice.“

„Jo, vidím ji,“ odpověděla Yeuze. „Mělas zůstat venku a pokusit se utéct, dostat se mimo koleje.“

„Zastřelili by mě jako krysu, sama víš, že takový pokus o útěk je beznadějný… Chybí mi trénink, ztloustla jsem, neuběhla bych ani dvě stě metrů. Radši zůstanu tady uvnitř.“

„Budou nás strkat až k výjezdové výhybce. Silikokar se převrátí a my zůstaneme zablokované v troskách. Pak si přes nás můžou jezdit, jak budou chtít.“

„Ty náboje!“

Yeuze se tam doplazila a chtěla vzít červenou krabici, ta však byla příliš těžká. Potřebovala obě ruce, aby ji dostala ven.

„Podám ti to… Zasáhlas něco?“

„Můžeme střílet i odsud. Přiblížíme se až k přednímu pancíři, zasuneme hlaveň dovnitř a vyprázdníme zásobník… Podej mi honem tu krabici… Musíme naplnit zásobníky.“

„Cože?“

„No jo, bohužel… Myslela jsem si, že dva plné zásobníky po padesáti ranách postačí.“

Yeuze otevřela krabici. Byly tam dva zásobníky a spousta nábojů. Pustily se do práce.

„Co myslíš, jak je to daleko k té výhybce?“ zeptala se Yeuze rádoby bezstarostně.

„Kilometr.“

„To pojedou takhle pomalu?“

„Především se nesmíme vykolejit před výhybkou, jinak vyšetřování ukáže, že samo se to nemohlo stát.“

„Stejně zůstanou různé stopy, divné okolnosti…“

„Spolehni se, určitě si dají záležet, aby je odklidili. Až nás pěkně rozmačkají, můžou se spolehnout, že nějaký nákladní vlak tu prácičku dodělá. Zhruba každou noc přijíždí důlní konvoj, ten využívá klidu na tratích a zásobuje pohyblivé ocelárny, které krouží kolem GSS. Překládání rudy v noci neomezuje provoz na obyčejných tratích.“

„Ještě bychom musely být mrtvé nebo těžce zraněné.“

„Určitě na to dohlídnou…“

Yeuze se zachvěla, přestala na chvíli plnit zásobník a zadívala se na černý čumák obrněnce.

„Přece na nás nebudou střílet?“

„Možná nás hodí pod kola té jejich obludy.“

„To by udělali!?“

„Nenávidí nás. Pořádně si to natluč do hlavy. Nemůžou nás vystát. Jsou to Výhybkáři, nikdo jiný by si nedovolil ohrožovat mě na životě, a tebe taky ne.“

„Nedokážu uvěřit, že by si někdo mohl přát mou smrt.“

„Liena Raga taky zabili, nebo snad ne? Dobrá, o jeho smrti existují jisté pochybnosti… Jenže co dokazuje, že nám

nedali jen planou naději, právě jen proto, aby zjistili, co uděláme, když třeba najdeme nějaké usvědčující důkazy, kompromitující materiály?…“

Yeuze pomyslela na Sernina, který jí vyprávěl, že Lien Rag žije a že se spolu s pirátem Kurtsem snaží následovat „Jinou cestu“. Vlastně si nijak vážně nezadal ani se příliš nekompromitoval, když jí vyprávěl o Lienu Ragovi. To by o něm mohl říct v podstatě každý. Slíbil jí, že jí v dohledné době sdělí podrobnější informace, a ejhle, jakoby náhodou se teď octla v téhle šlamastyce a Sernin si ušetří další důvěrné informace. Takže všechno, co jí říkal o Výhybkářích, byla jen přetvářka a lež? Možná dokonce, že k nim sám patří, tahle kasta vždycky usilovala o to, aby její členové obsadili ta nejvýznamnější místa.

„Půjdu se podívat, co by se ještě dalo dělat,“ prohlásila Floa s pancéřovkou v ruce.

Yeuze se přitiskla ke zdi, aby mohla projít, a když byla Floa na její úrovni, políbila ji na ústa.

„Neboj se, dostaneme se z toho… Bylo by to děsně romatický, umřít tady spolu, ale přece jen budu radši, když z toho vyváznem živý.“

„Romantické a skandální,“ zašeptala Yeuze.

„To doufám. Doufám, že má smrt způsobí skandál. Každá smrt by měla být považovaná za skandál. Ale až později, co nejpozději to půjde.“

Floa dolezla po kolenou až k vozu, pak si klekla a Yeuze pozorovala, jak rukama v rukavicích ohmatává přední masku obrněnce, jako kdyby hledala nějaké zranitelné místo, které by svými nehty mohla rozdrásat.

Yeuze se v očekávání palby celá napjala, ale nedělo se nic. Ticho přerušovalo jen spokojené předení motoru obrněné drezíny. Parní stroj fungoval s obdivuhodnou pravidelností. Udržovat ho v tak skvělém stavu muselo dát práci, určitě ho opravili kvůli tomuhle atentátu. To jen potvrzovalo, že o něm uvažovali už celé týdny, možná měsíce.

Floa se přikrčila a vrátila se k ní.

„Počítali se vším, hajzlové! Průhledy jsou uzavřené, trať sledují pomocí kamery umístěné ve věži.“

„Myslíš, že je to otočná věž?“

„Možná je zablokovaná.“

„Co kdybychom ji podpálili?“

Floa se na ni podívala jako omámená a vrhla se k palubní desce svého stroje.

„Jestli je to starý typ otočné věže, určitě existuje způsob, jak dostat hořící tekutinu do kruhového mechanismu mezi kuličková ložiska. Pokud ho ovšem nezatavili.“

„To určitě ne,“ zvolala s novou nadějí Yeuze.

Ale co když odposlouchávali jejich rozhovor? V termokombinézách se jinak dorozumívat nedalo.

„Mám tady pěknou zásobičku vodky. Pár lahví. Když si s někým vyrazím, občas se stane, že pak potřebuje pár doušků, aby se zas dostal do formy. Víš, jaká jsem nenasytná požívačnice.“

Floa už vybírala plné lahve z kufříku umístěného mezi dvěma předními sedadly.

17

Po třech dnech se rozhodl, že skoncuje s oškrabováním námrazy na spojích skleněné kupole Stanley Station. Dostával za tu dřinu jen dolar denně a krmili ho odpadky, odpornou kaší z nějaké podivné mouky s pár nitkami velrybího masa, jež dodávalo jídlu chuť, kterou nesnášel.

Raději se předváděl na malých tržištích na okrajových nástupištích. Chodil po rukou, šplhal podél pilířů, které podpíraly prastarou kupoli, nahoře se pověsil jako opice, rozhoupal se a zachytil se v posledním okamžiku o pár metrů dál. Když slezl dolů, obešel diváky s plastikovým talířkem v zubech a vybral pár drobných, někdy i dolar. Zmizení Koba a Fara ho nejdřív trápilo, myslel si totiž, že raději utekli; aby mu nemuseli znovu půjčit peníze. Ale pak ho napadlo, že je k odchodu přiměl jakýsi jemnocit: nechtěli, aby se zničil kvůli vracení dluhu.

Teď se mu dařilo celkem slušně. Na některých trzích, kde nakupovali ti nejchudší, vybral až pět dolarů. Najít si v Stanley Station práci bylo pro člověka bez kvalifikace skoro nemožné. Většinou zaměstnávali jen úředníky, obchodníky a prodavače. Žádný průmysl, jen pár skleníků, kde se pěstovaly vzácné a velmi drahé rostliny. Na tržišti se prodávaly potraviny nakradené na nákladovém nádraží nebo ty, co sem přivezla na prodej Tranzitní společnost, to znamená zboží zachráněné před úplnou zkázou z vykolejených vlaků.

Jakmile se to Gus dozvěděl, pokusil se obnovit s Tranzitní kontakt, ale její zaměstnanci mu nemohli nijak pomoct. Nezbývalo mu, než se dál předvádět jako výstřední artista na křižovatkách nástupišť a na tržištích. Snažil se, aby neutratil denně víc než jeden dolar a ušetřil aspoň tři nebo čtyři. I tak bude trvat nejméně čtyři měsíce, než dá dohromady potřebnou sumu.

Odpoledne trávil hledáním ve starých příručkách a železničních instrukcích, co by mohla znamenat písmena KAR… V oblasti Indické propadliny našel několik stanic, které těmito třemi písmeny začínaly, ale v žádné nebyla knihovna ani archiv.

V počítačové centrále ho už začínali mít plné zuby. Byl opravdu úplně jiný než lidé, kteří sem běžně chodili shánět informace. Obsluhující personál se považoval za něco lepšího než obyčejní smrtelníci, tvářil se povýšeně a opovržlivě. Těch pár informací, které se mu od nich podařilo získat, pociťoval Gus jako almužnu. Zato na federálním nádraží měl větší úspěch. Úředníci hledali spolu s ním tu slavnou Concrete Station, o které nikdy nikdo neslyšel.

Byla zde i federální knihovna, ale tam se nedostal, poplatek za přístup k regálům byl příliš vysoký. Musel by buď zaplatit vysokou kauci, nebo přinést doporučení podepsané nějakou vlivnou osobou, jenže Gus nikoho neznal.

Bydlel v ubohém přístřešku pod podlahou starého vagonu. Podnikavý majitel tam postavil pár přepážek a rozdělil celý prostor na deset kumbálů. Nedalo se tam ani stát, ale beznohému mrzákovi to bylo jedno. Pronajal si to jen za dva

dolary týdně, což bylo skvělé. Na tržišti sehnal dostatek potravin, kupci mu je nechávali, když balili stánky. Sóju, mražené mléko, horší kousky masa. Nosil to všechno své sousedce, která to zpracovala a uvařila a jemu přitom nechala největší porci. Teď mohl opravdu hodně ušetřit.

Občas potkal jiné železniční tuláky, někdy si je přivedl k sobě domů a napil se s nimi špatného alkoholu, který u sebe mívali. Nikdo z nich však nevěděl, kam odjel Kob s Farem.

„Mluvili o Mikadu," řekl mu jednou jeden tulák, kterého ubytoval a ošetřil. Nešťastník měl ošklivé zranění na ruce, které se mu vůbec nehojilo. „Jenže tam nemaj rádi povaleče. Všecko je tam moc spořádaný a čistý," vykládal.

Gus dával každému, koho potkal, stejnou otázku, a brzy mu, aniž o tom měl tušení, začali po celé Indické propadlině říkat Tučňák Concrete. Dokonce i lidé, kteří ho nikdy předtím neviděli, věděli, že Tučňák Concrete je podivný beznohý mrzák, celkem prima chlap, ale posedlý takovou bláznivou utkvělou představou. Utahovali si z něho s dobráckým pochopením, většinu z nich totiž životem taky provázela nějaká chiméra.

Přezdívka zatím ještě nepronikla mimo společenství vagonových tuláků a nezaujala nikoho z těch, kteří vedli usedlejší a komfortnější způsob života.

Gus znovu zašel do Počítačového střediska, aby se dozvěděl, kde najde poslední mezipaměťový článek, který ho navedl na ručně vyhledávané archivní informace v místě začínajícím písmeny KAR. Vysmáli se mu. Už jim šel na nervy.

Naštvalo ho to. Začal se pomalu kolébat z vagonu do vagonu, obtěžoval zákazníky a uváděl do rozpaků zaměstnance a hlídky tak dlouho, až se objevil Jaxell, jeden z řídících pracovníků, a zeptal se ho:

„Co tady děláte?"

Gus mu vysvětlil, že hledá banální informaci, kterou mu neustále odpírají. Zaměstanec se na něj podíval zvysoka a prohlásil:

„Víte vůbec, kolik tady stojí vteřina, cestující?"

„Ale ano, naposled jsem zaplatil dolar a sedmdesát centů, je to prý nejvyšší tarif."

Zaměstanec se zatvářil překvapeně.

„Skutečně, to je naše nejvyšší sazba, obvykle žádáme dolar za sekundu, pracujeme ve dne v noci… Jestli za informaci nemůžete zaplatit, nemáte právo nás obtěžovat."

„Hledám mezipaměťový spoj, který mě navedl na ruční archiv, přece jich nemůžou být desítky… Pro vás by to byla hračka. Nic víc nežádám."

Vedoucí pracovník informačního centra se zdál zaskočený.

„Tak dobře," řekl nakonec, „řekněte mi přesně, oč jde, a vraťte se zítra."

Když se tam dalšího rána dostavil, Jaxell nebyl přítomen. Sdělili mu, že musel odjet v neodkladné záležitosti do jiného střediska.

„Ve zdejší stanici?"

„Ne, jinam, přijďte později," řekl mu hlídač, kterého tam ještě neviděl."

Nazítří ráno se do střediska nedostal. Hygienická služba prohlížela jeho čtvrť a Gus se musel ze své krysí díry vystěhovat, aby majitel mohl dokázat, že tam dole nebydlí žádná lidská bytost, že ty kotce postavil pouze pro chov králíků. Ostatně i tak je inspekce prohlásila za neilegální, odporující předpisům KDDNYST, a majitel musel slíbit, že je zboural. Gus celý den strávil hlídáním svého skrovného majetku. Nebyl by ho svěřil nikomu, ani své sousedce. I ta byla schopná zmizet s několika kousky jeho oblečení a doklady.

Ve středisku se objevil až navečer. Jaxell se dosud nevrátil a Gus požádal hlídače, aby mu ukázal jeho kancelář. Byla ve třetím poschodí honosné budovy na kolejích. Aby neodporovala platným předpisům, podobala se stavba vagonům naskládaným jeden na druhém. Celý komplex by sotva ujel po kolejích pár metrů a nesesypal se.

Gus vyjel nahoru výtahem. V Jaxellově kanceláři nebyl nikdo a musel projít několik místností, než narazil na starší ženu, která leštila podlahu s takovým zaujetím, že ani neotočila ke Gusovi hlavu. Pochopil, že je nejspíš hluchá. Poklepal jí jemně na rameno a ona sebou překvapeně trhla. Podívala se nahoru, potom dolů, a když spatřila Guse stojícího na rukou, vykřikla.

„Bože, to je hrůza," neovládla se, „odkud jste se tady vzal?"

„Z hlubin Země," zažertoval zahořkle.

„Kde jsou všichni, co tady obvykle pracují?"

„Vypadněte, nebo zavolám hlídku."

Gus se postavil na jednu ruku, druhou se zachytil okraje stolu ze silného křemičitého skla a pomalu se vzepřel nahoru. Když se jeho obličej octl ve výši obličeje vyděšené ženy, zeptal se:

„Takhle se vám to zamlouvá víc? Tak kde jsou?"

„Vážně jste přišel tam zespoda?"

„Jo, a je nás tam ještě pár a máme děsnej hlad. Řekněte mi, kde jsou, a já zmizím."

Pořád klečela a dívala se do prázdna.

„Něco vám řeknu."

Gus začal doufat.

„Nemyslím, že byste přišel tam odsud…"

„Tak jo," vzdychl netrpělivě. „Kde jsou?"

„Určitě jsou všichni u Svatýho Patrika, ty hnusný bigotní Neokatolíci. Jo, to je ono, Svatej Patrik."

„A kde to je?"

„No přece na nástupišti Svatýho Patrika, to je přece jasný, ne? Hele, nejseš ty náhodou úplně pitomej?!"

Příšerně se na babku zašklebil, až vyskočila a utekla se schovat za roh. Odkolébal se po schodech dolů. Přímo v centru přijímacího vagonu byl plán stanice. Vylezl na kruhovou lavici, pak přímo na plastikovou desku, pod níž byl

znázorněný plán stanice, a našel čtvrť Svatého Patrika. Bylo to až na druhém konci stanice a bude tam muset zajet tramvají, což se mu moc nezamlouvalo.

Za další půlhodinku už vstupoval do vlakového chrámu, ale uvnitř nikoho neviděl. Vonělo to tam po kadidle a studeném vosku. Na chvíli se posadil na židli úplně vzadu, poblíž nádobky se svěcenou vodu z průhledné umělé hmoty.

„Chcete se vyzpovídat?“ zaševelil mu za krkem nějaký hlas.

Kolem Guse proklouzl stín rýsující se ve slabém světle dopadajícím sem z chrámového okna.

„Jsem tady kvůli obřadu… Jaxell, víte.“

„Všichni jsou vedle u toboganu.“

Gus tomu všemu moc nerozuměl, ale vypravil se k onomu toboganu, který stál až na samém okraji městské kupole.

Ve vagonu byla hrozná zima a asi dvacet nabalených postav se tu sklánělo nad jakýmsi korytem, jehož obsah neviděl. Neokatolický kněz odříkával na malém pódiu zpěvavým hlasem žalmy.

Gus se rozhlédl a v koutě spatřil točité schůdky vedoucí do prvního patra. Opatrně se po nich začal šplhat, aby nerušil přítomné. Jaxella ale nikde neviděl.

Poznal však několik obličejů. Určitě je už viděl v Počítačovém středisku. Monotónní hlas kněze podbarvoval jiný zvuk, který připomínal hluk kompresoru. Teprve když se dostal úplně nahoru, uviděl z výšky schodiště Jaxella.

Ležel v onom korytu v zeleně zbarvené ledové rakvi. Jen na místě obličeje byl led průhledný.

18

Yeuze našla v koutě kus bavlněné látky ztuhlé mrazem. Dala si ho pod kombinézu mezi stehna, aby ho zahřála. Musel rozmrznout, jinak by nemohl absorbovat alkohol.

„Výhybky se už blíží,“ zavolala na ni Floa, která lépe viděla na cestu.

„Myslíš, že bychom mohli zkusit nalít vodku i do průhledů?“

„Proč ne, zkusíme to. Ale musíme ji zapálit hned, jinak steče dolů.“

„Je to nebezpečné. Přinejmenším si můžeš popálit a zničit kombinézu - a víš, co to znamená.“

„Nedá se nic dělat, musím to risknout.“

Floa rozlévala vodku a Yeuze nechala pořádně nasáknout bavlnu, kterou pak zapálila a obratně hodila k základně otočné věže. Vodka začala hořet a Floa pomalu přilévala další. Namodralé plameny se rozlévaly po přední masce obrněnce a kolem základny věže. Zatím nebylo jasné, zda pronikly dovnitř.

„Vem si kulovnici, kdyby náhodou otevřeli průzory nebo přímo poklop na věži.“

Tentokrát byla Yeuze pevně odhodlaná střílet. Otočila se a všimla si, že výhybka je už hodně blízko, zbývalo jen pár set metrů. Červená skříňka s ručním ovládáním výhybky byla už na dohled.

„Řekla bych, že se v tý plechový konzervě něco děje.“

„Mohli by vylézt zadem a obklíčit nás.“

„Hlídej a pořádně se dívej kolem sebe.“

Floa stále rozlévala vodku po pancíři, zbývala jí ještě celá jedna láhev. Bylo to velmi nebezpečné, protože stála zaklíněná mezi zničenou zádí silikokaru a předkem obrněné drezíny. Plameny olizující její povrch by mohly stéct až dolů a popálit ji.

To se taky málem stalo. Drezína prudce zastavila a silikokar se od ní setrvačnou silou odpoutal a pokračoval ještě pár metrů v jízdě. Floa ztratila rovnováhu. V jedné ruce láhev vodky a ve druhé zapálený hadr, instinktivně se chtěla zachytit obrněnce, ale v poslední chvíli si uvědomila nebezpečí a raději sklouzla na zem.

Yeuze jen bezmocně přihlížela, jak mizí za zádí poškozeného silikokaru a padá na koleje.

V té chvíli se otevřel průlez obrněnce a nějaký chlap vylezl po čtyřech ven. Hořela na něm kombinéza. Yeuze ho vyděšeně pozorovala, jak celý v plamenech běží k závěji po levé straně a vrhá se na ni ve snaze uhasit šlehající plameny. Jenže ledová hradba byla příliš tvrdá a ostré hrany ledových ker mu ještě víc potrhaly poškozenou kombinézu.

Muž řval bolestí, cítil najednou dvojí popáleniny, horkými plameny a ledovým mrazem. Začal zuřivě skákat do vzduchu do neuvěřitelné výšky. Po chvíli padl vyčerpáním na zem a zůstal na ní ležet jak dlouhý tak široký. Jeho tělo sebou křečovitě škubalo.

Floa se škrábala dovnitř a něco křičela, jenže Yeuze jí nerozuměla. Pak spatřila dalšího muže. Vynořil se za otočnou věží a v rukou třímal obrovskou protitankovou tarasnici. Na hlavě měl zkrabacenou zčernalou kuklu a sotva se držel na nohou, ale stejně by je mohl ohrozit.

Yeuze si opřela pancéřovku o rameno a zmáčkla spoušť. Nemohla pořádně zamířit, protože zbraň byla stále zabalená v dece, která ji měla chránit před mrazem. Ucítila asi tucet zpětných nárazů do ramene, muž se zvrátil dopředu, tarasnice zaskřípěla po pancíři drezíny a odrazila se směrem k silikokaru. Yeuze ji rychle popadla oběma rukama. Byla nabitá, ale zásobník se čtyřmi granáty byl dosud nepoužitý. Yeuze zamířila na obrněnce a vypálila.

Celá věčnost uplynula od chvíle, kdy střela hladce pronikla pancéřem drezíny dovnitř, a okamžikem ničivé exploze. Šestitunový kolos se nadzvedl několik centimetrů nad koleje a vzápětí vykolejil. Yeuze užasle pozorovala, jak kov pancéře nejdřív modrá a pak dostává tmavě fialovou barvu.

„Mají dost,“ prohlásila vítězoslavně Floa. „Jen aby se nepokusili vycouvat a neunikli nám. Doufám, že tentokrát je budeme identifikovat.“

Yeuze se třásla jako osika a přítelkyně jí s obavami pečlivě prohlížela kombinézu.

„Nevidím nikde nic roztrženého.“

„To bude asi tím šokem… Já toho chlapa zabila… Nemohla jsem sundat prst ze spouště, byla jsem jako v extázi."

Floa se na ni chápavě usmála, až příliš chápavě, pomyslela si Yeuze.

„Zůstalo nám trochu vodky… Měla by sis dát…"

I s kuklou na hlavě se dalo jíst a pít. Stačilo rozvinout skládací manipulační trubici, která byla připevněná po straně kukly. Floa si řekla, že dá Yeuze napít ihned, dřív než třeba omdlí. Vložila celou láhev do izolační schránky a Yeuze si jí rukou přiložila k ústům. Tvrdý alkohol jí spálil ústa a z očí jí vyhrkly slzy, ale ještě jednou si zhluboka lokla a podala láhev Floe.

„Co když se ti ostatní vrátí?"

„Pak je hezky přivítáme. Zůstaly nám tři granáty a plný zásobník. Ale myslím, že už přišli na to, že prohráli, a rozprchnou se. Uvidíš, že za chvíli uvolní rádiové spojení."

Baterie už byly téměř vybité, ale blízký dispečink téměř okamžitě zachytil slabý signál jejich tísňového volání. Vysílají na místo záchranný konvoj, ale rychlá drezína první pomoci bude u nich během půlhodinky.

Vzápětí skončil i výpadek proudu. Ženy ucpaly díru na zádi matrací z postele, přikrývkami a vším, co našly. Teplota uvnitř zničeného silikokaru pomalu stoupala.

„Chudinka, ten ale vypadá. Bude mi chybět," řekla Floa zarmouceně.

„Pošleme ti nový, opancéřovaný."

„Hrozně jsem si na něj zvykla."

„Myslela jsem, že to byl zmetek," neodpustila si Yeuze malou jízlivost.

S úlevou se rozesmály a ve stejném okamžiku na sebe pohlédly. Věděly, že od této chvíle bude mezi nimi silné pouto, bude je spojovat myšlenka na to, že jednoho dne spolu málem umřely.

„Kdoví jestli tam uvnitř byl ještě někdo. Doufejme, že granát všechno nezničil a že je budou bez problémů identifikovat, a to i s doklady."

Když už viděli přijíždět záchrannou drezínu, řekla Floa Yeuze: „Nevadilo by ti, kdybychom se tvářily, jako že nás dostali? Ráda bych viděla, co se bude dít."

„Provokovat osud dvakrát za sebou se nemá, ale budiž. Čtyřiadvacet hodin, ne víc."

19

Když si Guse povšimli, nejdřív si něco šeptali mezi sebou. Nakonec mladá úřednice, která se k němu vždycky chovala nepříjemně odměřeně, přišla až k točitému schodišti a s pohledem upřeným na něj řekla:

„Jsme velmi dojati, že jste se obtěžoval přijít až sem a účastnit se pohřbu naše přítele Jaxella. Chcete-li s námi sledovat poslední část pohřebního obřadu, můžete nás doprovodit až k toboganu."

Gus nedokázal odtrhnout oči od obličeje mrtvoly. Sešel ze schodů a kolébal se za ní. Dno koryta sloužilo jako zdvižná zelený ledový kvádr s mrtvým tělem se pomalu zvedal nahoru na tobogan. Kněz už tam byl a pohlédl na Guse přes starobylé brýle, aniž se přestal modlit.

„Děkuju, děkuju," mumlal Gus v rozpacích.

Všichni se Gusovi ukláněli, někdo došel pro židli a chtěl mu pomoct posadit se na ni, ale Gus byl rychlejší.

„Vidíte dobře?" zašeptala mu do ucha nějaká žena.

Přikývl na znamení souhlasu. Tobogan ústil venku na ledu za ochrannou kupolí a Gus si všiml perfektně vyříznutého pravidelného čtvercového otvoru.

„Jaxell si vybral barvu své víry," prohlásil kněz, „zelenou barvu naděje a zmrtvýchvstání těla."

Gus se později dozvěděl, že si každý může vybrat svou oblíbenou barvu; kromě zelené byly hodně žádané i červené a černé rakve. Taky jste si mohli objednat zlaté ozdoby nebo požadovat orignálnější tvar, který připomínal rakve používané v minulosti. V tom případě se hodila speciální barva napodobující dub nebo mahagon. Někteří volnomyšlenkáři si přáli být pohřbeni v ledové kouli, jiní v sarkofágu přeplácaném ornamenty a sochařskými reliéfy. Zlí jazykové tvrdili, že Výhybkáři se nechali pohřbívat v rakvích napodobujících lokomotivu.

Pak nastal poslední okamžik. Přítomní položili ruku na zelený ledový kvádr a vrchní ceremoniář dal znamení. Všichni se ve stejnou chvíli opřeli do ledové masy, která zprvu pomalu a pak čím dál rychleji klouzala směrem ke hrobu. Rakev opsala na toboganu graciézní osmičku, takže ještě dvakrát zahlédli pohřební schránku drahé bytosti. Poklop na konci skluzavky se otevřel a ledová rakev byla vymrštěna do hlubin hrobu. V tom okamžiku byl uveden do chodu mechanismus na výrobu ledu a mohutný proud mrznoucí vody zamířil do otvoru v ledu.

„Uvidíte, jaký je to umělec."

Poznámka patřila osobě, která s pomocí mrznoucí vody právě vymodelovala na rakvi tvary podle přání zákazníka. Tento zaměstnanec pohřebního ústavu tentokrát vytvořil zkušenou rukou ledový náhrobní kámen s tyčícím se křížem. Potom zeslabil proud vody a načrtl na něj jméno zemřelého.

„Člověk má skoro chuť mu zatleskat, co myslíte?"

Gus souhlasně přitakal. Jedna otázka ho však přímo pálila na jazyku.

„Náš přítel se už odebral na věčnost."

Kněz ukončil obřad a při odchodu se obrátil ke Gusovi.

„Pojďte s námi. Hned vedle je kavárna, která patří pohřební službě. Zveme vás na skleničku jménem našeho zemřelého přítele."

„Dozvěděl jsem se to pozdě," řekl potichu Gus. „Ani nevím, jak zemřel."

Zprvu nevěděli, zda mají jít před ním, nebo se podřídit jeho tempu, ale brzy pochopili, že se pohybuje stejně rychle po rukou jako oni po nohách. Posadili se kolem velkého stolu a objednali si kávu a sklenku alkoholu.

„Zemřel tak náhle," zahájil konverzaci Gus.

„Nerozumím tomu," ozval se někdo. „Nechat se přejet neznámým lokokarem v takové čtvrti.

„Opravdu, je to divné."

Gus upíjel kávu a váhal, jestli se má ptát dál.

„A ještě k tomu ve čtvrti bývalé lihopalny."

Trhl sebou. V té čtvrti bydlel.

„Myslíte, že tam šel za prostitutkami?" zeptal se poživačně vypadající muž.

„Ale no tak, chovejme se důstojně," pokárala ho žena z přijímací kanceláře.

„Bydlel přece na opačném konci stanice."

Guse napadlo, zda Jaxell náhodou nešel za ním. Bylo to tak neuvěřitelné, že o tom raději přestal uvažovat. Proč by ten nafoukaný úředníček šel na návštěvu zrovna k němu? Vždyť mu ani nedal žádnou adresu.

„Ale stejně, je to divné…"

„Určitě ho přepadli, okradli a pak ho omráčeného hodili na koleje. Řidič lokokaru ho uviděl až na poslední chvíli a nemohl nic dělat, tak raději zmizel. To se dá pochopit."

„Balzamovač udělal úžasný kus práce, všimli jste si? Byl jako živý. Bude se nám po něm stýskat," řekl muž a díval se přitom na vedoucího oddělení, který klidně po malých doušcích upíjel svůj nápoj.

Všichni byli zvědaví, koho určí za Jaxellova nástupce, ale Gus si zoufale přál, aby ještě mluvili o mrtvém.

Naklonil se k ženě, která mu až dosud dávala najevo jen pohrdání a teď se na něho mile usmívala.

„Víte, kde bydlel?"

„Panamerické nástupiště číslo osmdesát devět," řekla a tváře jí zrůžověly.

Gus si pomyslel, že tam nejspíš párkrát byla.

„Víte, měl mi dát informaci týkající se jednoho paměťového mezičlánku…"

„Vím, že byl dva dny na služební cestě. To kvůli vám?" vyjekla překvapeně.

„To nevím," odpověděl skromně Gus.

„Odjel do Suma Station… Je v pořadí šestá na seznamu našich mezipaměti."

„Račte se ztišit, prosím," okřikl je někdo. „Pan vedoucí oddělení nám chce říct něco důležitého."

Vedoucí oddělení si odkašlal, dopil nápoj a rozhlédl se kolem.

„Myslím, že se nyní musíme vrátit do Střediska. Práce čeká. Nezapomínejte, že každá ztracená sekunda znamená jeden ztracený dolar."

Gus by ho byl nejradši roztrhl.

20

I přes veškerou opatrnost nedokázala Ma Ker zabránit, aby se ta zpráva rychle nerozšířila. Tisícovka obyvatel Bratrství II už dávno nemluvila o ničem jiném než o příštím stěhování na přívětivější základnu ležící na západě uprostřed nepřístupných velehor, které je ochrání před nepřáteli stejně dobře jako Jelly, a nebude jim přitom každou vteřinu hrozit nebezpečí, že je améba zaživa pohltí.

Ma Ker by byla raději, kdyby se o případném odjezdu zatím nemluvilo. Věděli, co opouštějí, ale zatím nebylo jasné, co je čeká.

Byl tady ovšem Liensun, její adoptivní syn. Ten nyní neomezeně vládl oné Společnosti, takže Ma Ker se bude muset vzdát své moci a podvolit se vůli mladíka, jehož kvality, ale i nebezpečné chyby tak dobře znala. Liensun jen těžko skrýval svou nezkrotnou ctižádost a Obnovitelé Slunce pro něho znamenali pouze jednu z životních etap. Mířil dál a výš a bylo mu lhostejné, jestli se Slunce vrátí či nikoli.

Nicméně lidé už si balili zavazadla a jejich bdělost při hlídání Jelly ochabovala. Améba se už několikrát pokusila získat zpět ztracené území a teprve varovné zvukové i sluchové signály, oznamující hrozící nebezpečí, vrátili nepozorné obyvatele do méně růžové reality.

Bez Jdriena, Mesiáše Zrzavých, by se jim nejspíš nepodařilo udržet Jelly na uzdě, takže nakonec by je pohltila všechny. Mladík dokázal paralyzovat životní centra té nestvůry, ochromil její nenasytný instinkt pohlcovat vše živé, pokud ovšem je vůbec možné o nějakém instinktu u améby mluvit.

Administrativní kolektiv se teď už neustále hádal. Jedni žádali, aby v první fázi byly evakuovány rodiny, druzí prosazovali přestěhování životně důležitého zařízení a další zas chtěli vidět v bezpečí nejdříve vědce.

„Okamžik, prosím," snažila se je zarazit Ma Ker. „Chtěla bych upřesnit vaši představu o podmínkách života ve Sluneční společnosti. Její jméno může klamat a ukázat se jako přelud, který zklame naše očekávání. Žijí tam původní obyvatelé, Tibeťané, a nás tam budou vždycky považovat za kolonii cizinců."

„Ale Společnost přece řídí váš syn?"

„Dosud neobdržel potvrzení o zapsání, které by nahradilo vlastnictví akcií, ty si Helmatt vzal s sebou i ve chvíli své smrti. Bez tohoto certifikátu KDDNYST jeho prezidentství neuzná, a co je ještě horší, pošle tam komisi."

„Nikdy se tam celá nedostane přes všechny ty maličké nezávislé Společnosti Australasijské federace."

Politická situace v Australasijské se neustále zhoršovala; maličké Společnosti se dál dělily, některé zaujímaly jen území jediné stanice nebo rozlohu několika nevýnosných kilometrů čtverečních.

„Jen si nepředstavujte, že my tam budeme pány a Tibeťané našimi otroky… Bude to velmi těžké, nesmíme narušit jejich tradiční způsob života. Vůbec nepřipadá v úvahu, že bychom je vyhnali z jejich rodných sídlišť."

„Bude to pořád lepší než žravá Jelly."

„Nejsem si tím tak jistá," nedala se fyzička a neskrývala své znechucení.

„Je to divné, s jak malým nadšením opouštíte tohle strašné místo. Jako byste si libovala v tom neustálém nebezpečí, které nám tu hrozí. Nerozumíme tomu.“

„Jsem přesvědčená, že jsme měli raději soustředit všechny své síly na hlubší poznání té améby. Třeba by se nám podařilo si ji ochočit, přinutit ji, aby nás přijala a začala nás považovat za přátele.“

„V poslední době se zdá, že Sibiřané přišli na nějaký způsob, jak s ní bojovat,“ řekl jeden z členů kolektivu, který trávil mnoho času na palubě hlídkující vzducholodi. „Už několik dní améba před nimi ustupuje. Nevíme, čím to je, jestli našli nějakou zbraň nebo spíš účinnou protilátku, ale je to tak. Za chvíli bychom se museli bránit nejen proti protoplazmě, ale i proti Sibiřanům.“

„Nis nechápete,“ řekla otráveně Ma Ker. „Sloužíme jim jen jako alibi. Sibiřané se snaží zabrat území, které patří prezidentu Kidovi, a tady našli pádný důvod. Kdyby nás zničili, motiv zanikne. Takže jestli tady zůstaneme, nebudou příliš pospíchat a může jim to trvat celá léta.“

Cítila však, že všechno její úsilí je ztracené a už neměla chuť dál bojovat. Začínala si přát, aby mohla moc odevzdat do Liensunových rukou, avšak pod podmínkou, že jí postaví dobře vybavenou laboratoř.

„Vezmete s sebou Jdriena?“ zeptal se kdosi.

„Ještě nevím. I kdybychom se nenalodili, stejně se tam vypraví se svou tlupou. Chce se za každou cenu setkat se svým nevlastním bratrem a určitě se mu to podaří.“

Obnovitelé měli Jdriena rádi a neviděli v tom žádný problém.

21

O Panovi se říkalo, že je králem vagonových tuláků v celé Indické propadlině. Urovnával spory, spravedlivě rozděloval mezi tuláky železniční sítě a stanice, aby nedošlo k neúnosné koncentraci těchto živlů na jednom místě. To by se nepochybně nezamlouvalo obyvatelům stanic a cestující ve vlacích by to rovněž nepřipustili.

Mnohé z těchto pověstí byly značně přehnané, ale Slepec Pan se těšil velké úctě mezi všemi vyděděnci a jeho doporučením všichni naslouchali.

Jednoho večera pozval Guse na návštěvu. Sám žil nedaleko továrny na zpracování odpadků. I když byl slepý, pracoval tam na třídicí lince, ještě než odpadky sjednotili a zmrazili do velkých kvádrů. Pak je vyváželi ven ze Stanley Station až k táboru Zrzavých, kteří si je znovu rozebírali na jídlo, předměty, jež mohli ještě sloužit, případně se jim zdály pěkné jako ozdoby.

„Tak ty jsi ten muž, co chodí po rukou? Už jsem o tobě slyšel. Neřek bych, že bys byl správnej vagónovej povaleč. Říká se, že tě žene nějaká bláznivá myšlenka. Víš vůbec, jak ti říkají?“

„No Tučňák, kvůli tomu, jak chodím.“

„Ne tak docela. Tučňák Concrete.“

Gus se zachvěl. Netušil, že k jeho přezdívce přidali ještě další slovo.

„Hledají tě Tarphysové, Tučňáku Concrete. Víš, kdo jsou Tarphysové?“

„Jen zběžně. Už mi o nich určitě vyprávěli, ale od tý doby jsem zapomněl spoustu věcí. Musím si pamatovat jen to podstatný, takže vlastně nevím.“

„Je to velmi známá rodina zabijáků ve službách Panamerický, už po dvě generace. Brání ekonomické a finanční zájmy Panamerické v Australasijské, což je hlavní zdroj jejich obrovských příjmů. Tos nevěděl?“

„Žiju sám v jiný čtvrti.“

„Cos udělal, žes je na sebe poštval?“

„Nemám tušení.“

„Říká se, že hledáš nějakou tajemnou stanici, která neexistuje, ale přesto má jméno, Concrete Station. Myslíš, že to by moh bejt ten důvod?“

„Každej má přece nějakej bláznivej sen, utkvělou představu nebo cíl, kterej nikdy nedosáhne, ne? Já mám Concrete Station.“

„A co je v tý stanici, kterou nikdo nezná, tak skvělýho?“

„Je tam klíč. Klíč k jinýmu životu, jinýmu štěstí…“

„Tarphysové mají oči a uši všude, dokonce i mezi námi, a moh by tě zradit i vagónovej povaleč, kterej tě pozve na panáka. Musel jsem ti to říct. Nejlepší by bylo, kdybys okamžitě opustil Stanley Station, ani se nezastavuj v tý svý krysí díře. Během noci odjíždějí tři velký nákladní konvoje. Můžeš si klidně vybrat, ale zejtra už tady nesmíš bejt. Tarphysové by nám mohli pěkně ztrpčovat život a Železniční policie jim nic neodmítne. Klidně nás můžou sebrat a všechny vagónový povaleče deportovat do nějaký opuštěný stanice, jakých je tady na jihu poblíž Antarktidy spousta. Žádnej vlak tam už nestaví a nám by nezbylo než žrát krysy a mořský racky, kterejch jsou tam mraky. Krysy žerou vejce a kuřata racků a rackové se zas živěj krysama. Co bysme dělali v tak dokonalým potravinovým řetězci? Už dlouho nám vyhrožujou, že nás budou deportovat v zájmu veřejnýho zdraví… Jestli tady zůstaneš, udělají to.“

„To je tvůj soudní výrok, Pane?“

„Ne, moje rada.“

Pan se oblékal od hlavy až k patě výhradně do beraních kůží srstí dovnitř. Kůže měla odpudivou nažloutlou barvu. Byl zarostlý a měl dlouhé vlasy. Pohled mu už dávno vyhasl a celý obličej ukrytý v chlupech jako by byl bez života.

„Dobrá, odjedu.“

„Potřebuješ něco? Určitě zásoby na cestu, konvoje nevezou žádný potraviny. Připravili jsme ti pytel. S tím, co tam je, vydržíš tejden. A taky jsme dali dohromady peněžní úpis.“

„Složili ste se na mě?“ zamumlal nevěřícně Gus.

„Ne, upsali jsme se, a podařilo se nám dát dohromady padesát dolarů, tady jsou, odevzdávám ti je.“

Hodil mu plastikový měšec a Gus ho bez nadšení zachytil.

„Počkáš tady a půjdeš rovnou na nákladový nádraží. Doprovodí tě tam dvacítka povalečů rozmístěných po celý trase, aby se ti cestou nic zlýho nepřihodilo. Jestli chceš, odnesou tě až do vagónu.“

„Půjdu radši sám.“

„Jak je libo. Teď nám přinesou horkej punč. Víš, co je to punč? Alkohol flambovanej s cukrem a sirupem.“

Gus popíjel a poslouchal Pana a další tři kumpány, kteří mu vyprávěli prastaré historky o všech tratích Indické propadliny. Nic nevadilo, že téma bylo známé, záleželo na vypravěčském umění. Myslel na Jaxella, který se zajímal o jeho záležitost a stálo ho to život. Sledovali ho až do Gusovy čtvrti bývalé lihopalny a tam ho omráčili a hodili ještě živého pod kola lokokaru. Asi ti Tarphysové, určitě to byli oni.

Gusovi se podařilo proniknout do trojkupé, kde Jaxell bydlel, na nástupišti Panamerické ve vagonu číslo 289, a všechno tam prohledal. Jaxell vlastnil zvláštní knihovnu přeplněnou starými knihami a zakázanými brožurkami. Tyto knížečky zakládaly svůj čtenářský úspěch na údajných odhaleních o tajemstvích velkých tohoto světa, a dokonce o tajích světa samotného. Mluvilo se v nich i o čarodějnictví. Obnovitelé Slunce tu byli vylíčeni jako ďábelská sekta, která vás může očarovat a jejíž členové jsou údajně nadáni nadpřirozenými schopnostmi.

Gus strávil celou noc listováním v knížkách, až to nakonec našel. Skutečně objevil mezi dvěma sty brožurkami tu, která možná přiměla řídícího pracovníka Centra počítačových informací, aby se vypravil do nechvalně známé čtvrti a navštívil člověka, jakým byl Gus. Jméno Concrete Station stálo v jedné z nich v nadpisu asi patnáctiřádkového textu. Gus text rychle přeběhl očima a pak stránku vytrhl. Po krátké úvaze si však vzal raději celou knížku. Pečlivě ji uschoval pod kožešinami.

„Jakej nákladák si vybereš?“ zeptal se ho Pan, když dopili velkou sklenici punče.

„Ten do China Vokzalu.“

„Dobrá, ale ten je nejriskantnější. Projíždí spoustou hamižnejch Společností. Budeš se muset pořádně schovat. Vyber si nejmíň zajímavej vagón. Třeba ten, kterej je ze dvou třetin plnej ovčího hnoje. Dobře hřeje a budeš tam pěkně v teplíčku. Dáme ti s sebou i podložku, můžeš si na ni lehnout. Dej pozor, aby se větráky neucpaly, jednak by ses moh udusit, jednak by moh celej vagón explodovat, kdyby plyn neunikal pryč. Když to dodržíš, bude ti tam docela dobře.“

„A co ten zápach?“

„Zvykneš si.“

Starý vagon továrny na odpadky opustil kolem půlnoci a prošel po nástupištích k nákladovému nádraží. Občas mu zkřížil cestu stín některého z vagonových povalečů a potichu mu řekl:

„Nic zvláštního se neděje, Tučňáku Concrete. Jdi klidně dál.“

Takhle přešel od jedné hlídky ke druhé a bez problémů se dostal až na nákladové nádraží. Čekali tam na něj dva siláci, kteří mu pomohli vyšplhat se až na střechu jednoho z vagonů. Docela dobře by to zvládl sám, ale nechtěl urazit ty sympaťáky, kteří se s ním tak obětavě dřeli.

„Natáhnem ti dole podložku, pěkně se uvelebíš a pojedeš jak král.“

Jedním z průduchů stoupal nahoru přísterný smrad. Nevěděl, jestli to vydrží po celé dlouhé dny cesty.

„A teď tě spustíme dolů.“

„Díky, chlapi, ale myslím, že už to zvládnu sám. Stejně se z toho pak budu muset sám vyhrabat.“

Pruh světla z nedaleké lucerny dostatečně osvětloval vnitřek vozu. Nejdřív shodil dolů svůj uzlík, pak se pověsil za jednu ruku, pružně se rozhoupal a v pravou chvíli se pustil. Přistál přesně na podložce a zamával svým ochráncům, že je všechno v pořádku.

Ze všeho nejdřív se celý svlékl, uložil oblečení do igelitové tašky a neprodyšně ji uzavřel. Potom si navlékl starou záplatovanou kombinézu. Počítal, že na konci cesty ji vyhodí a zbaví se tak nezničitelného zápachu ovčího trusu.

Špatně se mu dýchalo. Nevydržel dlouho dýchat jen mělce v delších intervalech, po nějaké době by se udusil. Dýchat ústy znamenalo ucpat si hrdlo drobounkým smradlavým prachem. Taky všelijakou havětí, zdálo se, že v živém kvasícím hnoji jí žije spousta.

Čtyřiadvacet hodin nezamhouřil oka. Z jakéhosi důvodu vagon nepřipojili ke konvoji, který měl odjet ve dvě hodiny, a musel čekat až do dalšího rána, než konečně opustili Stanley Station. Po celou tu dobu byl vydán napospas udavačům, nebo ještě hůř, obyčejným mluvkům. Tarphysové by ho snadno dostali poklopem ze střechy vagonu.

Jakmile vlak vyjel do padesáti až šedesátistupňového mrazu, bylo všechno lepší. Ledový vzduch se promíchal se zatuchlým teplem vagonu a Gus mohl lépe dýchat, zápach se trochu zředil. Jenže vodní pára srážející se na okrajích poklopu mrzla a Gus si spočítal, že tak za dvě, možná za tři hodiny se otvory úplně ucpou ledem. Železničáři to nejspíš věděli, ale počítali s tím, že nahromaděný plyn vyrazí námrazu jako špunt. Bohužel on tak dlouho čekat nemohl.

Pečlivě odtrhl pruhy z pokrývky a spletl z nich pevný provaz. Vykosťovacím nožem vyřezal ze stěny starého dřevěného vagonu pevnou, půldruhého metru dlouhou tyč.

Na třetí pokus tyč pronikla zúženým otvorem poklopu a zůstala částečně trčet venku na střeše vagonu. Gus chvíli počkal, až tam přimrzne, a potom se jen silou paží vyšplhal nahoru, uvolnil otvory a zase slezl. Bude muset celou proceduru opakovat každé dvě hodiny, aby se neudusil. Takže se nebude moct pořádně vyspat alespoň deset hodin bez přerušení, jak se těšil.

Několikrát se málem nechal ukolébat do sladké malátnosti působením kysličníku uhelnatého a jen s velkou námahou se přinutil vstát a vyšplhat nahoru k poklopu. Snažil se přijít na nějaký lepší systém, ale nic ho nenapadlo.

Aby neusnul, začetl se do brožurky, kterou našel u Jaxella. Tahle literatura v něm vzbuzovala spíš úsměv, hlavně ten nabubřelý styl, opakování, přehánění. Ale Concrete Station tu popsali jako legendární místo, kam má přístup jen pár

vyvolených:

Je to předpokoj Ráje, ztracený Eden zde na Zemi. Jakmile vejdete monumentálním vchodem dovnitř, čeká vás příjemné teplo a všechny krásy a dobroty, jaké si jen lze přát. Nádherné nahé ženy i vybrané lahůdky a ty nejvzácnější pokrmy. Budete žít v neustálém opojení a nic vám nezkalí krásnou pohodu. Avšak přístup do tohoto pozemského ráje je možný jen za cenu tak strašných a krutých zkoušek, že dokonce i ti, kteří by jim dokázali čelit, se toho nejčastěji neodváží.

„Kecy," rozčilil se Gus.

Přesto četl dál, znovu pečlivě pročítal celý text a kladl si otázku, zda to naivní okouzlení neskrývá nějaké zásadní informace. Znal nazpaměť jméno člověka, který ty řádky podepsal: „Profesor Marcus". Cítil z toho dokonalou mystifikaci. Autor se snažil využít pověrčivosti důvěřivých čtenářů, jakým byl nejspíš Jaxell, a vydělat si tak trochu peněz.

Jaxell možná také hledal Concrete Station, nebo ho překvapilo, že obyčejný vagonový tulák je ochoten utratit malé jmění, aby se o ní dozvěděl víc. Možná proto se s ním chtěl sejít mimo Centrum počítačových informací.

Gus propadal malomyslnosti. Jaxell mohl disponovat všemi počítačovými sítěmi Střediska. Stačilo mu zajít do Centra v noci, v době, kdy počítačová síť nebyla tak přeplněná, aby získal všechny žádané informace a údaje. Taky to určitě udělal a nepochybně ztroskotal, když se upnul na něho, beznadějného špinavého tuláka. Jak to, že ho to nenapadlo dřív, než žuchnul sem na tu hromadu smradlavého hnoje a vydal se na cestu nebezpečným směrem.

Rozhodl se, že vystoupí v Suma Station, aby se dostal k mezipaměťovému článku, a doufal, že to tam nebude tak drahé. Jaxell to zřejmě udělal, říkali mu to přece, aniž by je to nějak zvlášť zaujalo, a určitě se odtud vrátil celý vykulený.

Jenže ho někdo zabil, zrovna když šel za ním. A ta vražda určitě něco znamenala. Jestli chtěl jít za ním, pak určitě proto, že v Suma Station zjistil nějaký detail, který mu mohl osvětlit jen on, Gus.

Gus znovu ožil, vrátil se mu elán a vesele se vyšplhal k poklopu, aby uvolnil větrání.

22

Seděly vedle sebe na pohovce, popíjely a dívaly se na televizi. Právě běžela reportáž o atentátu, který je obě mohl stát život. Kamery ukázaly rozbitou zadní část Floina silikokaru a velkou obrněnou drezínu ležící napříč přes koleje.

„Tento model byl už před lety vyřazen z výzbroje naší policie. Několik desítek podobných je uskladněno ve skladišti Železniční policie v Engineer Station, kde je uložen zastaralý armádní materiál, který má být prodán do starého železa. Pokud jde o tento model lehkého obrněnce, zřejmě se rozhodli, že ještě nějaký čas počkají."

Floa se ušklíbla:.

„Ten novinář má strach, aby si nezadal. Obrněné vozy si necháváme v zásobě pro případ nepokojů a revolt obyvatelstva. Nařídila to Správní rada."

Jiný novinář předváděl interview s velitelem Výhybkářů, který velel Engineer Station.

„Podívejme, taťka Lambert," zasmála se Floa. „Blbec a tlusťoch. Jen se podívej na ten pupek, určitě mu visí níž než koule."

Lambert vysvětloval, že někdo musel obrněnce ukrást bez jeho vědomí. V depu byly stovky různých vlaků a žádný z nich se nedal okamžitě použít.

„Museli bychom je vybavit bateriemi, naplnit nádrže, a přesto by to nejspíš nestačilo, protože většina motorů už dosloužila."

„A přesto to všechno upekli tam u tebe," zakřičela do odulé tváře na obrazovce Floa. „To si budu dobře pamatovat."

Zpravodajství se vrátilo na místo atentátu a novinář se musel konečně odhodlat promluvit o obětech.

„Totožnost jedné z nich je určena bez pochybností. Jedná se o Velvyslankyní Společnosti Mořského ledovce, Yeuze, která byla nalezena ve velmi vážném zdravotním stavu a okamžitě převezena do nemocnice. Další podrobnosti dosud nemáme. Druhá osoba na palubě lokokaru, byla přepravena do nemocničního vlaku. Jakmile dostaneme podrobnější zprávy o stavu obětí, neprodleně je budeme vysílat."

Floa spolkla poslední doušek nápoje, vzala si z nízkého stolku vdolek a namazala ho kaviárem. Yeuze jí ho přivezla spoustu ze své cesty v Sibiřské. '

„Kdybychom nevyburcovaly Assouda a zahraniční tisk, zaručeně by o tom vůbec nemluvili, ten tvůj systém cenzury informací se teď obrací proti tobě. Takže vůbec nevíme, co se děje v zákulisí moci."

„Přijde přece Assoud, ne?"

„Jakmile bude mít něco nového, ale ani jemu nemůžeme úplně důvěřovat… A pak, obávám se, že bude vyhoštěn. Přijdeš o hodně, jestli to necháš jen tak. Myslím, že by ses měla ukázat… Můžeme pozvat televizi přímo sem. Řeknu, že jsem se vrátila na svou ambasádu a že se těším dobrému zdraví. Novináři se přihrnou a ty se objevíš."

Floa si mazala další vdolek kaviárem a šilhala po dosud zavřené lahvi vína. Yeuze vzala vývrtku a hned jí nalila plnou sklenku.

„Neudělám to," prohlásila Floa. „Do smrti by mi vyčítali, že jsem si k tomu vybrala tvůj ambasadorský vlak. Ostatně vyčítali by mi to stejně, ať bych byla na jakékoli jiné ambasádě. Musím to udělat ve svém vlaku. Jenže to bude nebezpečné. Je docela dobře možné, že už tam jsou Výhybkáři a pročesávají ho svým jemným hřebenem. Hledají doklady, které by jim umožnily mě obvinit ze všeho, co je v nepořádku."

„Nesmíš ztratit ani minutu."

Volal Assoud. Snažil se mluvit tak, aby zmátl eventuální odposlech.

„Vicra se znovu ujal velení Železniční policie, v době krize je to prý jeho povinnost atd. atd. Podporuje ho Panamerický velvyslanec Buguey, který k němu delegoval svého pobočníka Petera Houska."

„Ten mazánek lady Diany," zvolala Yeuze, „to mě zneklidňuje."

„Sernin se zatím drží zpátky, nic neschvaluje ani nezatracuje. Ta zpráva se ho velmi dotkla a chtěl by přijít k lůžku velvyslankyně Yeuze. Dělá všechno možné, aby se dozvěděl, ve které vlakové nemocnici leží."

Floa se ušklíbla, ale pokračovala v jídle a pití.

„Svolali Správní radu, ale zdá se, že její členové se na setkání příliš nehrnou. Každý má po ruce dobré důvody, aby se omluvil, takže je dost dobře možné, že Vicra získá volnou ruku dřív než za čtyřiadvacet hodin. Však už mě taky upozornili, že v tom případě mě naloží do prvního vlaku - směr Afrikánie. Stačí?"

„Kdy se zase ozvete?"

„Jakmile to půjde."

Floa si vzdychla:

„Škoda že nepřijde sem. Potřebuju chlapa, a to hned. Pak se mi určitě vrátí bojovnost, jinou pomoc nevidím."

Yeuze se před ni postavila.

„Přestaň se cpát a myslet na hlouposti. Musíš se vzchopit, a to hodně rychle. Ztratily jsme už celé hodiny a Vicra si tě hezky vychutná. A Peter Housk, i když se tváří jako donchuán, je velmi nebezpečný. Lady Diana s ním určitě udržuje nepřetržité spojení a diktuje mu, co má dělat. Možná dokonce, že je na cestě sem, nebo její atlantská flotila právě míří k Transevropské."

„To je určitě citová reakce na všechnu tu hrůzu," fňukala Floa. „Cítím se úplně prázdná, naprosto bez vůle a ctižádosti, zbyly mi jen choutky. Nejradši bych se jen cpala dobrým jídlem a promilovala bych celou noc, abych si dokázala, že jsem ještě naživu. Neumíš si představit, jaký jsem měla strach, silikokar se mohl každou chvíli rozprsknout jako vejce spolu s námi. Málem se jim to podařilo."

„Nařídím, aby tě doprovodili. Jsou tady důvěryhodní a silní muži."

„Začni tím, že na sebe upoutáš pozornost," řekla Floa po chvilce přemýšlení. „Bude to jako na divadle. Všichni političtí pohlaváři se sem seběhnou nebo se budou dívat na televizi. A až jim všem dojde, že jsi opravdu naživu a celá, vrátím se domů. Zavolám ti, a teprve tehdy oznámíš, že jsem ve skvělé formě a že jsme se obě podrobily čistě preventivní lékařské prohlídce."

„Co když doma narazíš na Výhybkáře?"

„ S prohlídkou už určitě skončili."

„Musí s tebou jít svědkové. Samotnou by tě odrovnali. Tvou zohavenou mrtvolu pak najdou v nějakém nemocničním vlaku a personál odpřísáhne, že tě tam přivezli hned po dnešním atentátu."

23

Když Peter Housk zavolal lady Dianě, kontrolovala právě svou flotilu Atlantského mořského ledovce, která hlídkovala na velké Severojižní železniční síti. Už celé dny čekala na oznámení o vykonaném atentátu. Konečně jí zavolali, ale když pobočník naznačil, že při atentátu mohla přijít o život i Floa Sadonová, příšerně se rozčilila.

„Řekla jsem jen obyčejné varování, jen pár odřenin…"

„Prý i Yeuze je mrtvá."

„Takže jistě nevíte nic?"

„Nepodařilo se nám zjistit, do které nemocnice je převezli. Vyslal jsem zaměstnance ambasády na všechny strany. Kolem GSS je pět velkých nemocničních vlaků a čtyři jsou přímo ve stanici. Ale nikde ani stopa po žádné z nich."

„Podívejme, to je opravdu zvláštní."

„Ani ne. Do nemocnice je nedopravili Výhybkáři, ale záchranná služba železničního uzlu. Víte dobře, že obě složky bezpečnostních složek jsou velkými rivaly. Nechtějí nám říct, kam převezli těla."

„Hledejte dál!" zařvala do sluchátka lady Diana.

Přerušila rozhovor a nařídila admirálovi, aby se vydal směrem na Transevropskou.

„Plnou parou?"

„Ne, žádný spěch."

Vrátila se ke sluchátku a svému tajnému agentovi.

„A co jinak, jaké jsou další zprávy?"

„Poradil jsem Vicrovi, aby se chopil prozatímní moci a svolal Správní radu."

„Přijal to?"

„Nerad. Obává se, že se Floa objeví a tentokrát ho už nechá zavřít. Zároveň jsem vzkázal všem členům rady, že je prozatím nebezpečné cestovat do hlavního města. Všichni jsou staří a zimomřiví, hamižně lpí na svém bohatství. Osud Společnosti je nijak netrápí a klidně zůstanou sedět ve svých oblíbených stanicích. Vicra bude mít volnou ruku dost dlouho, pak se nám snadno podaří prosadit ho do čela Společnosti."

„Jaké jsou reakce?"

„Bohužel někdo informoval zahraniční novináře, nemohli jsme jim nijak bránit. Televize dokonce odvysílala reportáž."

„Byl to ten Afrikánec, který vede vyšetřovací komisi?"

„Jistě, je v tom namočený také. Podle Železniční policie stále někam jezdí a často telefonuje. Nikdo neví komu."

„Jak reagovaly ambasády?"

„Sernin zuří kvůli možnému úmrtí Yeuze, Afrikánec Muláh taky. Obávám se, že to s nimi nebude snadné. Už uvědomili své nadřízené a vím, že zvláště Sibiřané si dělají velké starosti. Prý dokonce povolali generála Sofiho až ze Severního pacifického ledovce."

Lady Diana se zamračila.

„Co prezident Kid?“

„Zatím není nic známo.“

Lady Diana se několikrát zhluboka nadechla. Šlo do tuhého, tohle ji možná přijde draho. Nemohla však odmítnout žádost nejsvrchovanějšího výhybkáře, svého strýce Palagy, aby zorganizovala tento atentát.

„Kdo povede vyšetřování?“

„Výhybkáři, ale taky technické služby železničního uzlu, a ty budou dbát na dodržování zákonů. Můžou nám způsobit dost problémů. Je jich víc a nenávidí Výhybkáře. Tak si říkám, jestli bychom raději neměli rychle najít nějakého viníka.“

„Například koho?“

„Ty ženské byly v oblasti, která má už dvacet let moc špatnou pověst. Sídlili tam různí povaleči, jejich organizované skupiny a živili se úrodou ze skleníků, nějaký čas tam taky žili Obnovitelé Slunce. Mohli bychom předstírat, že se nad celou oblastí vznáší prokletí a že vrahové určitě patří k některé z těchto skupin. Příjezd obou žen považovali za provokaci a nenechali si to líbit. Můžeme jít dokonce ještě dál a naznačit, že ve chvíli útoku byly obě ženy nahé a věnovaly se nemravnostem…

Když takový skandál vyjde najevo, obyvatelé budou rozhořčení, ale zároveň se budou tetelit blahem. Největší problém bude vysvětlit, jak se mohl na místě činu objevit vyřazený typ vojenské obrněné drezíny. Ale věřím, že taky něco vymyslíme. Bohužel, Výhybkáři, kteří byli uvnitř, jsou mrtví a zatím není jasné, kdo je zabil. Jejich mrtvoly jsou v rukách vyšetřovatelů ze železničního uzlu. Tohle asi bude největší problém, to se vážně nemělo stát.“

„Zavolejte mi za hodinu, doufám, že budete mít další informace o obou ženách. Zařiďte to, jak chcete, ale zjistěte, kam je převezli.“

24

Za půl hodiny přišel za Yeuze úplně vyděšený strojvedoucí.

„Všichni se sem rozhodně nevejdou. Je tady nejméně padesát novinářů a všichni se chtějí zúčastnit vaší tiskové konference. Kam je posadíme, to jsem tedy zvědavý. Přijeli i zástupci televize s kamerami. Žádný z našich vagónů není tak velký, aby se tam všichni namačkali.“

Yeuze zalitovala, že až dosud dost zanedbávala společenskou stránku své reprezentační funkce. Ostatní si nechávali posílat velké několikakolejové vagony na pořádání recepcí. Ona žila stále ve stejném, původním velvyslaneckém vlaku.

„Musíte je roztřídit. Dopisovatelé deníků, rozhlasu a televizí, nejdřív velké Společnosti, pak Australasijská a nakonec pustíte ty ostatní. Snažte se postupovat co nejspravedlivěji.“

„Co jim mám nabídnout?“

„Nic, nepřišli se sem napít.“

„Už teď žádají telefonistu.“

„Žádného nemáme, ať si poradí sami.“

Když vstoupila do salonu, konverzace okamžitě ustaly a kamery začaly točit. Panamerická televize vysílala reportáž v přímém přenosu prostřednictvím kabelové televize, stejně tak i Sibiřská. Afrikánec hned po skončení odešle videokazetu zvláštním expresem.

„Cestující Yeuze,“ začal zdvořile novinář Sibiřské televize, „jsme šťastni, že vás vidíme v plném zdraví. Mohla byste nám objasnit, za jakých podmínek došlo k atentátu na vaši osobu?“

„Ne,“ přerušil je drze Panameričan, šéf zdejší zpravodajské agentury. „Řekněte nám nejdřív, co je s Floou Sadonovou.“

„Všechno má svůj čas.“

„Chcete tím říct, že nevíte, jestli je vážně zraněná?“

„Mlčte,“ usadil ho Afrikánec, „nechte mluvit cestující velvyslankyní.“

Yeuze velmi klidně vysvětlila, že Floa Sadonová a ona sama se rozhodly, že navštíví modelovou farmu ležící na malé železniční síti blízko místa, kde je zachránci našli v troskách lokokaru. Personál ambasády mezitím skutečně našel v těch místech zmíněnou farmu. Chovali tam krocany.

„U nás na mořském ledovci chováme obrovská zvířata, která jsme vyšlechtili po pečlivém výběru a mnoha genetických změnách tohoto živočišného druhu. Prezidentka mi chtěla ukázat exempláře chované na této farmě, které jsou sice mnohem menší, ale kvalitnější.“

V pohledech přítomných se zračila ironie, ale nevěnovala tomu pozornost. Všechny a všichni si jistě mysleli, že odjely samy z města, aby si to spolu rozdaly.

„Měly jsme potíže s přívodem paliva a zastavily jsme na parkovací koleji.“

Floa Sadonová už byla doma a měla pozorně sledovat reportáž, aby věděla, co má na eventuální otázky odpovídat. Nikdo z přítomných dosud nevěděl, co se s ní vlastně stalo. Yeuze klidně pokračovala a už se nesnažila skrývat pravdu.

Novináři začali postupně reagovat, vyměňovali si pohledy i diskrétní poznámky. Afrikánec opět zasáhl.

„Jestli tomu dobře rozumím… Vyslali proti vám speciální střelu, která zvířila hromady ledu a vytvořila kolem vás vysokou závěj, která zakryla celou záď lokokaru.“

„Přesně tak.“

„Pokračovali potom ještě ve střelbě proti vám?“

„Ne. Jakmile se dostali na naši parkovací kolej, narazili do nás a začali nás sunout směrem k výjezdové výhybce, kde

by náš lokokar vykolejil. Potom by nás rozdrtili.“

„To je jen hypotéza,“ odporoval Panameričan.

„Když cítíte, že vás před sebou tlačí těžká obrněná drezína, nebudete si nejspíš myslet, že si s vámi chce hrát na vláčky,“ odpověděla příkře.

Zdálo se, že úsměvy, které tato poznámka vyvolala, Panameričana rozčilily.

Znovu zaútočil:

„Na místě se našlo kompletní vybavení ložnice… Co to je, ty silikokary? Pojízdná ložnicová kupé? Odpočívaly jste po obědě? Měly jste siestu?“

Ozvalo se několik rozhořčených protestů, nicméně očekávali, že to nějak vysvětlí. Yeuze se s klidem a lehkou ironií rozhovořila o silikokarech vyráběných její Společností a využila příležitosti k reklamě tohoto luxusního zboží. Svůj výklad zakončila slovy:

„Jsou skvěle vybavené k trávení volného času. Mají ložnicovou část i kuchyňský kout a dokonce, představte si to, cestující Kaine, i místnůstku, kde se můžete vyčůrat.“

Tentokrát následoval výbuch neskrývaného veselí. Kaine se naštvaně zamračil a pokrčil rameny. Jeho operátor filmoval nepřetržitě jen Yeuze, kamerou mířil neustále na její obličej. Ostatní účastníky konference jeho kamera vůbec nezabírala a Yeuze to dost těžko snášela.

„Takže jste nebyla přímo zraněná?“

„Byla jsem šokovaná, hluboce šokovaná… Byla jsem v šoku několik hodin, vůbec nevím, co se potom se mnou dělo. Doprovodili mě sem na mou ambasádu, to je všechno.“

„Kdo vás sem doprovodil? V jaké nemocnici jste byla ošetřena? A kde je prezidentka?“ Otázky se jen sypaly.

Yeuze hledala mezi novináři a konečně našla mladou Asijku, která zastupovala Australasijskou federaci a nakupovala programy pro jednu maličkou Společnost. Ta se věnovala jediné obchodní činnosti: nepřetržitě čtyřiadvacet hodin denně vysílala televizní programy prostřednictvím kabelového vysílání. Novinářka s sebou neměla žádného pomocníka, jen magnetofon. Film koupí až později od Panameričana nebo Afrikánce a pošle ho své Společnosti do Pacific Channel.

„Ano, poslouchám vás.“

„Děkuji mnohorát,“ řekla rozpačitě Asijka. „Ještě se nemluvilo o posádce obrněné drezíny. Mám dokonce dojem, že se někteří snaží odvést od tohoto tématu pozornost a mluví raději o ložním prádle vašeho silikokaru, abych uvedla příklad.“

Panameričan se k ní otočil a vztekle zasyčel skrz zuby:

„Můžeš se stavět třeba na hlavu, ty couro, utřeš hubu, Žádnej film nedostaneš!“

„Děkuji i tak, ale už mám smlouvu s jiným kanálem,“ nedala se novinářka.

„Skvělá otázka,“ pochválila ji Yeuze. „Bohužel dosud nemáme žádné zprávy na toto téma.“

„Víte, že se vyšetřování ujala služba železničního uzlu?“

„Ano, a jsem velmi ráda.“

„Ale kdo je podle vás za atentát odpovědný?“ nedala se novinářka z Pacific Channel Company.

„Přemýšlejte, kdo by z té vraždy mohl mít užitek.“

Nastal krátký okamžik překvapeného ticha, ale pak se na ni sesypaly otázky.

„Chcete tím snad říct, že váš výrok by se mohl týkat například vrchního výhybkáře Vicry, který si pospíšil a ujal se vedení Společnosti?“ zeptal se Assoud, který přišel pozdě a stál docela vzadu u vchodu do salonu.

„Nic takového jsem neřekla, jen si myslím, že nikdo nebude chtít zabít velvyslankyni a prezidentku Společnosti jen tak pro nic za nic. Celá ta událost má nějaký hlubší smysl.“

„Ptám se už posté,“ zakřičel Kaine, „kde je prezidentka teď? Ve kterém nemocničním vlaku? Je vážně zraněná, žije, nebo je mrtvá?“

„To zatím nevím,“ prohlásila Yeuze, „myslím však, že vám budu moct říct něco určitějšího na konci naší tiskové konference. Očekávám důležité zprávy.“

Kaine se posadil a zvláštním způsobem se na ni zadíval. Věděla, že pracuje pro Petera Houska, tedy pro lady Dianu. To, že tak naléhal, bylo přinejmenším divné.

„Má tento atentát nějakou souvislost se smrtí vašeho přítele novináře Zeloye?“

I tuto otázku položil Assoud a zdálo se, že zajímá i novinářku z Australasijské.

„Myslím si to,“ řekla pomalu Yeuze. „Prezidentce velmi leželo na srdci, aby pravda vyšla co nejrychleji najevo, a sama se k tomu snažila přispět.“

„Byl to snad cíl vaší cesty? Ta návštěva modelové farmy byla třeba jen vedlejší záležitostí?“ přidal se Sibiřan.

„Skutečně, mluvily jsme o tom. Floa Sadonová si myslela, že vyšetřování by se měli zúčastnit všichni novináři bez ohledu na to, z které Společnosti pocházejí.“

Upřeně se zadívala na Kaina, ten zbledl a už se raději ani nedíval kolem sebe. Kolegové novináři se ušklíbali. Všichni bez rozdílu nesnášeli Panamerickou kabelovou televizi, která měla k dispozici obrovské prostředky a těšila se neskutečným výsadám ve zdejší Společnosti, nehledě na drzost a arogantnost jejího šéfa. Kaine řídil psané, mluvené i obrazové zpravodajství a měl na starosti i prodej programů. Tato obchodní aktivita se už vůbec nikomu z jeho kolegů korespondentů nezamlouvala.

„Ví váš prezident o atentátu?“

„To nevím, ale určitě to bude vědět za méně než čtyřiadvacet hodin. Žádné přímé kabelové spojení do Společnosti Mořského ledovce neexistuje, všechno se vysílá rozhlasovými vysílači přes Afrikánii, Indickou propadlinu a množství malých Společností Australasijské federace. Stačí, aby byl jeden z operátorů nedbalý, nebo spojení na trase přetížené,

a prezident Kid dostane informaci až velmi pozdě. Přesto si myslím, že bude energicky protestovat. A pokud nebude vyšetřování pokračovat a nedokáže úspěšně zodpovědět zásadní otázky, například kdo vyzbrojil naše útočníky, vztahy mezi oběma Společnostmi se budou rychle zhoršovat."

„Odjela byste v takovém případě zpět do vaší Společnosti?"

„Zatím o tom neuvažuji."

Kaine se dokázal velmi rychle oklepat. Znovu, už klidnějším hlasem, položil otázku, zda bude muset ještě dlouho čekat na zprávy o prezidentce.

„Nemám vám k tomu co říct."

Lady Diana určitě sledovala konferenci v přímém přenosu ve své kanceláři, pokud ovšem už nejede přes Atlantik směrem do Transevropské. Pokud Kaine tolik naléhal, určitě to bylo na pokyn Petera Houska. Ta tlustá baba chtěla už konečně vědět, co se stalo s Floou Sadonovou.

Při odpovědi na další otázku jednoho z novinářů napsala Yeuze rychle pár slov na lístek a podala ho vlakvedoucímu. Překvapeně se zašklebil, ale když Yeuze dala najevo, že na tom trvá, s úsměvem přikývl. Jednoduše ho požádala, aby přerušil kabel, který spojoval Panamerickou s přenosovým vlakem. Byl to jen docela tenký a nenápadný kabel a dal se přestřihnout nůžkami. Klikatil se ze společenského kupé do vedlejší pracovny a pak přechodovou komorou ven. V její pracovně nebyl nikdo.

Zběžně se podívala na hodinky. Blížila se chvíle, kdy jí Vlakvedoucí přinese sluchátko jakoby zvonícího telefonu.

Právě když Kaine znovu něco netrpělivě brumlal, Vlakvedoucí se vrátil se sluchátkem v ruce.

„A co kabel?" zeptala se potichu Yeuze.

„Šmik."

„Děkuji."

Přiložila přístroj k uchu. Původně se s Floou chtěly domluvit na skutečném rozhovoru, ale po zralé úvaze se rozhodly, že raději dohrají komedii až do konce. V nedýchatelné atmosféře zavládlo hrobové ticho.

„Cestující, musím vám oznámit důležitou zprávu… Prezidentka Floa Sadonová je… ve svém soukromém vlaku, právě se tam vrátila, a zve vás na tiskovou konferenci, která se bude konat přesně za hodinu."

Všichni se vrhli ke dveřím, zatímco Kaine řval do mikrofonu:

„Jak to, žádný obraz?… Co to má znamenat?"

Operatér jen stoicky pokrčil rameny a podíval se na Yeuze. Dokonce se jí na okamžik zdálo, že na ni mrkl, když pochopil, co se stalo. Brzy budou všichni pryč, na cestě k prezidentskému vlaku, a zbude tu jen Assoud.

25

Gus se převlékl, našel celkem slušný lázeňský vagon, kde se nechal oholit a ostříhat si vlasy. Stejně však měl stále pocit, že příšerně páchne ovčím hnojem. Po očku pozoroval sousedy, zda nekrčí s nevolí nos. Nikdo se však nezdál být jeho přítomností vyvedený z míry. Všechny hlavy se k němu ale otočily, když na zastávce nedaleko Počítačového mezipaměťového centra hopsal ven z vlaku.

Byl to jen malý vlak o čtyřech vagonech a s Počítačovým centrem ve Stanley Station se to vůbec nedalo srovnat. Vysvětlil úředníkovi, co hledá.

„Stanici s ručním archivem a její jméno začíná na KAR, je to tak?"

„Ano, to je přesně ono."

„Mám vyplnit ten lístek, nebo to chcete udělat sám? Jestli to vyplním, bude to stát o dva dolary víc."

„Podejte mi ho."

Stejně ho to stálo deset dolarů. Úředník zmizel asi na dvě minuty, a když se vrátil, naznačil mu, že musí počkat. Za čtvrt hodiny přišel Gus po rukách k okénku a zeptal se:

„To teda trvá, jak je to možný?"

„Museli jsme přejít na jednu z velmi starých sítí… Zabere to mnohem víc času. Neptejte se mě, jak to funguje. Oba technici, kteří tu pracují, mají tolik práce, že jim nikdy nezbyde čas mi to vysvětlit. Ale nebojte se, najdeme to. V Australasijské a hlavně tam v Stanley Station, v ultramoderním paláci ze skla a hliníku, si z nás leda dělají legraci. Jenže my tady pracujeme na historických a snad ještě prehistorických přístrojích. Všechny staré události, všechno, co už dávno zmizelo, je někde uloženo a my to umíme najít."

Gus čekal a litoval, že se možná unáhlil. Využil zastávky nákladního konvoje a opustil vagon naložený hnojem, který mu posloužil jako útočiště. Byl na předměstí Suma Station. Třásl se zimou, když si pod špinavou skleněnou kupolí převlékal zapáchající kombinézu. Většinu těch věcí naházel do kouta nástupiště. Osprchoval se, nechal se oholit a ostříhat, ale zapomněl se najíst. Teď mu kručelo v břiše a úzkost jen zvyšovala pocit hladu.

Asi za hodinu dostal úředník telex a vyšel ven ze své kukaně.

„Je mi líto. ale bude to delší, než jsem původně předpokládal. Ta stará mašina má nějakou poruchu a třídění kartotéky je přerušeno. A taky budete muset připlatit."

„Hodně?"

„Deset dolarů, ale zaplatíte, teprve až dostanete všechny informace."

„Kdy se mám pro ně vrátit?"

„Navečer."

Gus si hned zašel do jedné hospody a poručil si rýži s rybou. Lidé v Suma Station měli hezkou tmavě měděnou barvu. Zvlášť ženy se mu zdály velmi krásné. Byly oblečené do barevných látek.

V centru města bylo velmi teplo, vysvětlili mu, že je to díky podmořské sopce nalézající se po ledovcem. Na

nástupišti se k němu přidala banda děcek, která ho zvědavě pozorovala. Doprovodila ho až k baru. Doufal, že si tam zkrátí dlouhé hodiny úzkostného čekání. Tohle mezipaměťové spojení byla jeho poslední naděje.

Měl se toho zdvořilého úředníka zeptat na Jaxella, možná by si na jeho návštěvu vzpomněl. Proč sem vůbec jel osobně? Mohl přece ty informace získat, aniž by se obtěžoval cestováním. Odpověď se zdála být jasná: všechno, co se týkalo Concrete Station, bylo zablokované elektronickým zámkem. To taky mohl být důvod rychlé cesty toho muže sem, dřív než ho dostali Tarphysové.

Dostavil se do centrály o něco dřív, než měl, ale úředník mu pokynul, aby ho následoval do malé sousední kanceláře.

„S těmi starými počítači máme neustále potíže, cestující… Je nám to líto, ale dnes už nemůžeme vaši žádost vyřídit. Ale chtěli bychom vám tu ztrátu vynahradit. Nejenže vám nebudeme účtovat příplatek, ale vrátíme vám pět dolarů, abyste si mohl zaplatit slušný vlakový hotel."

„To je od vás velmi laskavé, ale kdy můžu doufat, že se vám podaří zjistit to, co potřebuju?"

„Víte, cestující, je to divné, nedokážeme si to vysvětlit, ale jakmile operátor zadá dotaz na všechny stanice začínající písmeny KAR, přístroj se z ničeho nic zablokuje. Operátora nakonec napadlo, jestli ta informace není náhodou na ‚indexu'…"

„Co to přesně znamená?"

„Nějaká pověřená osoba na federální úrovni, tak to stanoví zákon, požádala, aby byly některé záznamy vyčleněny a nebyly k dispozici obyčejným smrtelníkům, jako jste třeba vy, já nebo operátor."

„A ten ‚index' vypne přístroj?"

„Ano, jenže je to podivné, protože to nastane bez upozornění. Normálně by mělo začít blikat červené světýlko. Index se vyznačuje červeným světýlkem a bzučením."

„Tam není obrazovka?"

„Na těchto starých strojích ne, vlastně to byly jen jakési třídiče děrovacích štítků, tak se to správně jmenuje… Miliony štítků, ale s mikroprocesory a jinými skvělými vynálezy dneška se to přece jen nedá srovnat. Tyhle jsou staré už dvě stě, možná dvě stě padesát let a stále ještě dobře slouží."

„Takže mi nedáváte žádnou naději?"

„Bohužel, cestující, kdyby to záleželo na mně, vrátil bych vám vašich deset dolarů. Ale to víte, předpis je předpis…"

Gus se jen stěží vyrovnával se zklamáním. Pak si vzpomněl na Jaxella. Popsal úředníkovi, jak vypadal, a přidal datum jeho návštěvy.

„Ach ano, ano, už vím, kolega ze Stanley Station, ale dost pohrdavě se o našich strojích vyjadřoval… i o našich kuličkových počitadlech. Máme i velmi zdokonalená počitadla pro potřeby účetnictví… Jenže jemu se Old Greasy taky zasekla… Ale ano, říkáme jí Stará umaštěná, protože kolem ní je vždycky plno oleje, uniká z kapilár, a když je náhodou informace na indexu, pak z přístroje tečou doslova olejové slzy… I náš kolega tady narazil, stejně jako my, jenže si pomohl jinak… Ale ovšem, že jsem na to nepomyslel dřív!"

Zmizel tak rychle, že se Gus nestačil vzpamatovat. Našel ho už za okénkem, jak vyplňuje štítek. Přátelsky mu pokynul a zmizel ve strojovém vagonu. Když se vrátil, Gus se vyšvihl na lavici, aby s ním mohl snáz mluvit. Úředník ocenil jeho mrštnost.

„Ano, zrušil jsem příkaz hledat stanice začínající na KAR a zadal jsem dotaz na všechny stanice, kde se pracuje s ručním archivem."

„Myslíte, že to vyjde?"

„Určitě… Často po nás někdo takovou informaci žádá, a na ni žádný ‚index' být nemůže… Vy tedy musíte mít svaly, takhle se vzepřít bez viditelného úsilí a chodit po rukou! Už jsem viděl lidi chodit po rukou, ale hlavou dolů. Máte delší ruce než trup?"

„Ne, jsem zvyklý nahrbit trup, abych dosáhl rukama na zem a nepřekážely mi přitom moje pahýly. Trvalo mi dost dlouho, než jsem se to naučil."

„To je vážně obdivuhodné. Jmenuju se Lagore… A vy?"

„Gus."

„Jen Gus?"

„Ano… Ani nevím, odkud to jméno pochází, ztratil jsem paměť. Vím jen, že jsem choval soby. Víte, co to je sob?"

Lagore potřásl hlavou, ale právě mu přinesli štítek a on radostně vykřikl:

„Tady to máme, první výsledek je už tady."

Začal počítat:

„Sedmnáct stanic s ručním archivem… Jen žádnou paniku. Chybí jen jedna a tu snadno najdeme, díky našemu seznamu. To je docela obyčejná kniha. V našem povolání dnes už pomalu nikdo neumí vzít knihu do ruky a pracovat s ní. Jenže s naší starou dobrou Greasy je lepší, když jich máte pár po ruce. Stačí v nich zalistovat."

„No dobře, a co dál?"

„Jenom to, můj milý cestující Gusi, že zjistíme, jak se jmenuje ta zakázaná stanice."

Šlo to ráz na ráz. Lagore radostně vykřikl, ostatní úředníci v centrále i zákazníci se k němu zvědavě otočili.

„Tak, a máme to, je to Karachi Station. No jo, teď si vzpomínám, můj kolega byl z toho celý pryč, že to je právě tahle stanice."

„Ale proč?"

„Je to hrozná dálka… A pak, to místo se nalézá ve Společnosti ovládané barbary, a než se tam dostanete, narazíte na další, potkají vás neuvěřitelná dobrodružství. Dokonce se říká, že nějaká šílená velryba napadá na jedné ze železničních sítí vlakové soupravy. Nic si nevymýšlím, zrovna minulý týden o tom mluvili v televizi."

„Karachi Station. Je to vůbec ještě v Indické propadlině?“

„Docela na okraji, milý cestující. Můj kolega se dost vyděsil při myšlence, že by se tam měl vypravit, a pak cena té cesty! Ceny jízdenek, různé poplatky, vyděračské příplatky, určitě to musí přijít na moc peněz. Vážně tam chcete jet?“

„Doufám, že to půjde.“

„Tedy, cestující, to vás opravdu Obdivuju. Doufám, že se ještě někdy setkáme.“

„Co jsem vám dlužný?“

„Vůbec nic.“

Muž se vyklonil z okénka, aby viděl, jak Gus seskakuje z pultu a kolébavým krokem dobře živeného tučňáka se vzdaluje.

26

Ještě téhož večera našel Gus místo, kde se scházeli vagonoví tuláci, kteří čekali na nějakou práci, almužnu nebo konvoj, který by je odvezl jinam. Sedělo jich před zaplivanou hospodou asi deset. Cepovali tam hnusné hořké pivo a podezřelou kořalku podivně načervenalé barvy. Povaleči čekali venku před půlvagonem hospody, kde šéf s dvěma servírkami roznášeli večeře.

„Koukněte, co to sem jde?“ řekl náhle jeden z nich. „Napůl tučňák, napůl akrobat.“

„To musí bejt ten chlápek, kterýmu říkaj Tučňák Concrete,“ řekl dosud mladý muž, zřejmě původem z jihu.

Gus je pozdravil, nahrbeným trupem mezi napjatýma rukama se lehce uklonil.

„Nejseš unavenej, takle chodit?“

„Jsem zvyklej… Jede něco na sever?“

„Do China Vokzalu?“

„Ne přímo tam, řekněme na severozápad… Slyšel jsem, že tam berou do práce, v dolech na mrtvoly, je to pravda?“

„Jo, to jo. Musíš slízt pod led, vytahovat mrtvý těla a cpát je do vozíku a furt dokola celej den. Platěj dobře, ale je to děsná dřina.“

„To by šlo,“ řekl klidně Gus a opřel se o schody, které vedly do kantýny. „Dá se to jíst, tam uvnitř?“

„Rejže ujde, ale to vostatní… Zbytky ze zpracovanejch velryb.“

„To seš ty, ten Tučňák Concrete?“ zeptal se drze ten mladý.

Gus se zamračil, vždycky to zapůsobilo.

„Tučňák klidně, ale Concrete ne.“

„Všichni na jihu ti tak říkali, já tě nechtěl naštvat… Vzpomínáš si na Melly?“

Gus se rozesmál.

„Ještě pořád dává za peníze napít mlíka ze svýho prsu?“

„Jo. Myslím, že jezdí někde v týhle oblasti, pořád hledá svýho muže a dvě děti. Prej nikdy neexistovali.“

„To je možný,“ opáčil Gus.

A co Concrete Station? Existovala vůbec? Vyskákal po schodech a nahoře se zastavil, cítil na sobě závistivý pohled mladého muže.

„A co ty, jak ty se jmenuješ?“

„Pacra.“

„Pojď si dát se mnou něco na zub.“

Jediným pohybem se vyšvihl na lavici u velkého stolu uprostřed půlvagonu a podíval se na jedno z děvčat s napůl obnaženými ňadry.

„Chceme něco k jídlu, ale ne velrybu.“

„Máme i vepřový.“

„Bože, když jsem dělal u Tranzitní, cpal jsem se tím každý den. Nic jinýho nemáš?“

Jídlo jim přinesli rychle. Pacra se cpal jako o život, lokty roztažené na stole, ústa až skoro v talíři, aby mu neupadlo ani zrnko rýže. Gus pomalu žvýkal silně kořeněnou rýži a přemýšlel.

„Vážně chcete do dolů na mrtvoly?“ vyrušil ho Pacra.

„Možná, potřebuju peníze.“

„Concrete, a to má bejt co?“

„Beton. Víš, co to je beton? Ne, to nemůžeš vědět. To už neexistuje, stovky let… Jez a nech mě v klidu přemejšlet.“

V noci se jim podařilo dostat se na konvoj nákladního vlaku, který převážel zboží ve velkém, tedy bez obalů a krabic. Do vagonů jste se mohli dostat jedině shora a bez Pacry by se mu to nikdy nepovedlo. Vybrali si vagon s rýží, ta nesměla zmrznout, proto se ve vagonu udržovala teplota na deseti stupních Celsia. To jim vyhovovalo.

„Dělal jsem v rejžovejch sklenících, ale musel jsem odejít, byl bych začal plivat plíce. Je tam stoprocentní vlhkost. Přesazuješ sazenice v děsným vedru s nohama ve vodě. Stále přijímaj nový lidi.“

Pacra se zavrtal do rýže. Bylo jasné, že touhle obilninou z duše pohrdá, a v průběhu cesty si na ní ulevil s výrazem dobře vykonané pomsty.

„Gus, to není tvoje pravý jméno, že ne?“ zeptal se jednou večer. „Ani Tučňák Concrete.“

Beznohý Gus stál zabořený v rýži až do poloviny hrudníku. Prohlížel si ztvrdlé mozolovité ruce, vytrénované chůzí. I když je chránil rukavicemi, pořádnými palčáky z tulení kůže, už dávno ztvrdly a byly plné mozolů. Jen těžko pohyboval jednotlivými prsty. Čím dál s většími obtížemi udržel v ruce tužku nebo nůž a kdoví, jestli si jednoho dne dokáže zapnout knoflíky nebo někomu stisknout ruku.

„Stává se ze mě mutant,“ zabručel si pod vousy. „Kdysi jsem se tuším pohyboval na vozíku, matně si na to

vzpomínám.“

„Byls mrzák odjakživa?“

„Myslím, že jo. Byl jsem chovatel sobů. To jsou zvířata…“

„Jo, to znám. Sobi žijou ve Společnostech na severu, v Sibiřský, Transevropský, v severní části Panamerický.“

„Ty seš odtamtud?“

„Moji rodiče. Bylo mi osum, když se rozhodli utýct před válkou. Otec nechtěl narukovat. Dostali jsme se do všelijakých stanic mezi Afrikánií a Australasijskou. Táta uměl dělat pěkný obleky a máma mu pomáhala. Umřeli, když mi bylo deset, vod tý doby je ze mě vagónovej povaleč. Chtěl jsem se tam vrátit, ale rozmluvili mi to. Prej tam lidi chcípaj hlady a vagónový povaleče tam pronásledujou na každým kroku.“

„Odkud jsou tvoje rodiče?“

„Vzpomínám si hlavně na jedno jméno a zápach slanečků. Ta stanice se jmenovala Norv Station, jezdili jsme tam za babičkou a dědou. Strašně byli cejtit po rybách. Byli sice děsně milí, ale ten smrad mě odpuzoval, kdykoliv se přiblížili.“

„Norv Station…,“ zašeptal Gus. „To mi něco říká, ale co?“

„Velký chovy sobů jsou hlavně uvnitř malýho polárního kruhu. Můj táta zpracovával sobí kůže, měl na to svou vlastní metodu, jak kůži změkčit, až byla hebká jako nějaká látka. Později, v exilu, se pokoušel udělat to samý s jinou kůží, ale nikdy se mu to tak nepovedlo.“

Gus přivřel oči: znovu viděl stádo sobů v obrovském skleníku.

„Když mě Zrzaví našli, byl jsem na Arktickým ledovci.“

27

Floa Sadonová stála sama před televizními kamerami a klidným hlasem obviňovala atentátníky. Byl to zázrak, ale transevropský kanál pokračoval ve vysílání nevídaných záběrů. Kamera zabrala dvakrát i členy Uzlu ve slavnostní černohnědé uniformě a modrošedé Řidiče. Bylo to poprvé, kdy byli funkcionáři Společnosti vytaženi z anonymity a objevili se při oficiální příležitosti na úkor cechu Výhybkářů.

Ty právě Floa zuřivě ostouzela:

„Ta obrněná drezína se samozřejmě nedostala ven z Engineer Station sama. Museli ji dlouho opravovat a připravovat, vybavit ji novými zbraněmi, raketometem nejnovější výroby, například. Tohle všechno se nedá udělat jen tak na koleně v anonymitě. Někdo jim musel pomáhat.“

Assoud byl nakloněný dopředu a v jeho tváři se zračilo nadšení.

„Obviňuji vrchního výhybkáře Vicru, že o těchto přípravách na atentát předem věděl. Zpráva o něm se ještě ani nerozšířila a on se už připravoval na převzetí moci a svolával schůzi Správní rady.“

Na tomto místě se Floa na chvíli odmlčela a po chvilce napětí pokračovala:

„A členové Správní rady dostali zároveň anonymní výhrůžky. Každého z jejích členů kdosi varoval před nebezpečím cesty do Grand Star Station, takže se všichni raději pod různými záminkami omluvili.“

„Můžete nám říct, kde jste byla?“ ozval se ženský hlas, který Yeuze identifikovala jako hlas novinářky z Pacific Channel Company.

„Měla jsem nervový šok, musela jsem si několik hodin odpočinout.“

„Proč jste se ale tvářila, že jste mrtvá?“

„Nic takového jsem neudělala. O to se postarali moji nepřátelé.“

„Byla jste v nemocnici?“

„To vám řeknu později.“

„Můžeme se dozvědět důvod tohoto nebezpečného výletu, který jste podnikla spolu s představitelkou zahraniční Společnosti do oblasti s tak notoricky špatnou pověstí?“

To byl Kaine. Jen on mluvil takovou zvláštní angličtinou. I kamera se na něj obrátila. Yeuze si všimla, že je ve tváři úplně popelavý, dost se potil a pohled mu nejistě těkal po místnosti.

„Jste velmi dobře informován, drahý cestující Kaine,“ nedala se Floa. „Ze všech přítomných novinářů jste, myslím, tak dobře informován, že váhám, zda vám vůbec mám dát na tuto otázku tak banální odpověď: Jeli jsme navštívit chovatelskou modelovou farmu, ale zároveň i diskutovat o strašné smrti vašeho kolegy, jehož byste měl oplakávat, cestující Kaine.“

Tentokrát se celý sál upřímně rozesmál a neúprosné oko kamery zabralo bledého Kaina, jak ze všech sil bojuje s panikou, která se ho začínala zmocňovat.

„Zeloyova smrt v sobě ukrývá příliš nebezpečná tajemství pro nás pro všechny. Možná byla i přípravou na tento atentát, jehož obětí jsem se málem stala. Rozhodly jsme se, velvyslankyně i já, že se postaráme o to, aby se vyšetřování co nejrychleji hnulo kupředu. A to taky uděláme.“

„Co se stane s Vicrou?“ zeptal se další novinář.

„Byl zatčen.“

Ve stejném okamžiku se kamera zaměřila na Kaina, který se evidentně zhroutil. Další kamera zabírala ze strany salonní kupé, mnohem větší než to na Yeuzině ambasádě. Přítomní si tu zprávu vyslechli s nadšením a mladá Asijka neskrývala své zadostiučinění. Ve skutečnosti jen velmi málo lidí mělo Výhybkáře v oblibě.

„To je začátek jejich konce,“ řekla si potichu Yeuze.

„Věříte tomu?“ připomněl jí svou přítomnost Assoud. „Já tedy ne.“

Floa představila zástupce Uzlu a cechu Řidičů.

„Požádala jsem oba tyto velké cechy, které slouží veřejnosti, aby vzaly do rukou Železniční policii, vyšetřili atentát a

zjistili, proč se vrchní velitel Vicra cítil povolaný stát se prezidentem a svolat valnou hromadu akcionářů. Zároveň jsem je požádala, aby zajistili rychlou dopravu těchto akcionářů do hlavního města a použili RZV. Sejdeme se zde nejpozději zítra večer.“

„Co to znamená, to RZV?“ zeptal se Assoud.

„Rychlý zvláštní vlak.“

„Co když odmítnou?“

„To je příkaz, takové pozvání nemůžou nepřijmout,“ řekla pevně Floa. „Uzel i Řidiči zajistí jejich příjezd a budou za něj zodpovídat. Mají všechny pravomoci, aby je sem dopravili.“

„Myslíte třeba i násilím?“

Yeuze se jen usmála. Kamera znovu ukázala členy obou korporací, kteří se náhle stali nejdůležitějšími osobami události. Televizní diváci museli být přesvědčeni, že teď se budou policejními záležitostmi v celé koncesi zabývat právě oni. Na Výhybkáře nejspíš čekají perné chvilky, pokud by se pokusili překročit své dopravní pravomoci.

„Obávám se, že v Provinciích je složitá situace,“ poznamenal Assoud. „Na hranicích hlídkují právě Výhybkáři. Jestli se opravdu omezí jen na kontrolu výhybek, bude to katastrofa.“

„Myslíte, že to dokáže?“

„Ano, jestli nechá zároveň zavřít Petera Houska a vyhostí Bugueye a Kaina.“

„To přeháníte. Kaina, budiž, ale ambasádora a jeho pobočníka…“

„Jinak nedají pokoj, budou podkopávat její autoritu a kout pikle za jejími zády. Jen těžko by pak mohla řídit záležitosti podle svého. Nezapomeňte, že hladové bouře před několika lety potlačili právě Výhybkáři, a to za přispění Panamerické flotily. Od té doby se zásobování obyvatelstva nijak nezlepšilo… Udělala byste nejlíp, kdybyste okamžitě požádala vašeho prezidenta o zásilku potravinových konvojů.“

Ekonomický rada, který zastával na mořskoledovecké ambasádě tak trochu funkci zpravodaje, se vrátil z obchůzky po městě.

„Všude je klid a v barech a hospodách s televizí je narváno. Lidé vesměs podporují prezidentku. Zpráva o zatčení Vicry je většinou provázena potleskem a výkřiky bravo.“

„A Výhybkáři?“

„Nic zvláštního, kontrolní věže fungují normálně. Obrněné drezíny hlídek ale úplně zmizely. Nahradili je agenti Uzlu, kteří se pohybují pěšky. Není to tak nápadné, zdá se, že Floa Sadonová vsadila na kartu pozvolného a nenásilného převzetí moci do svých rukou.“

„Stálo by za to mrknout se do kasárenských vlaků, které cirkulují na vnějším malém a na velkém městském železničním okruhu. Jestli se obrněné drezíny vrátily na svá místa do vagonových dep, je to dobré znamení. Jestli ne, musíme zjistit, kde jsou.“

Tisková konference končila a Yeuze si s pohrdáním pomyslela, že Kaine se ani neodvážil položit otázku, která ho musela pálit na jazyku a kterou tady na ambasádě tak neomaleně vyslovil. Samozřejmě měla na mysli dotěrnou poznámku o ložním prádle na palubě silikokaru a ironický dotaz na skutečný motiv jejich společného výletu i nechutný podtón, který ta slova obsahovala.

Právě v té chvíli se na obrazovce objevil neuvěřitelný záběr: agenti Uzlu obklíčili šéfa Panamerické tiskové agentury. Vehementně protestoval, křičel, zrudl vztekem, ale muži pořádku nehnuli ani brvou.

„Myslím, že ho přišli předvolat k výslechu,“ poznamenal Assoud. „Tentokrát snad lady Diana konečně pochopí, že prohrála první kolo. Jenom první kolo.“

Normálně by zahraniční novináře rozhořčil takový postup pořádkových sil, tentokrát však zůstali klidně stát a jen se rozestoupili do mlčenlivého špalíru, jehož středem procházel Kaine, následovaný hlídkou.

28

Mladík projevoval o Zrzavé nadšený zájem a chtěl o nich vědět všechno. Od chvíle, kdy mu Gus prozradil, že ho zachránila tlupa Lidí z Chladu, nepřestával ho zahrnovat dotazy. Beznohý mrzák si docela rád oživil ty vybledlé, dnes už ztracené vzpomínky. Pacrovy vzpomínky z dětství probudily v jeho mozku odezvu dávno zapomenutých dějů. Tak třeba Norv Station, chov sobů, prarodiče, rád by byl přinutil svou paměť k větší přesnosti, rozvinul útržky do souvislejších vzpomínek z doby ještě před vlastní ztrátou paměti.

„Chodil jste po rukou? Po mořském ledovci? A to jste nezemřel zimou?“

„Ne, měl jsem kožešiny a tlustý rukavice… Je dost možný, že jsem podstoupil nějakou kůru, která mě na několik dní ochránila před mrazem. Teprve pak, když mě našli Zrzaví, jsem se složil, roztřásla mě šílená zima a ztratil jsem hlavu. Postavili mi iglú a rozdělali pro mě oheň. Naštěstí to byl jeden z kmenů, kde jedí rádi pečené maso. Uměli rozdělat oheň z lejna divoce žijících sobů a z různejch zbytků. Nacpali mě masem a sádlem, třeli mi ztuhlý pahýly.“

Při té vzpomínce se usmál.

„Zrzavý ženy mě ze zvědavosti svlékly, jak jinak. Chtěly vědět, jestli jsem vážně mužskej. Pak se se mnou milovaly, aby mě zahřály. To je jejich lék na všechno. Když pláče dítě, udělají mu potěšení, a když sténá starej člověk, udělají totéž… Nakonec jsem ten mráz přežil. Pak mě zavedli do malý stanice obydlený povaleči a flákači… Hned se mě zeptali, jak se jmenuju, a já jim řek, že Gus.“

„Ale proč?“

„Jo, to kdybych věděl…“

Sundal si kožešinový kabát, ve skutečnosti to byla delší pánská vesta, sundal i silné vlněné svetry a podařilo se mu vyhrnout rukáv těch zbylých.

Pacra zahlédl hnědočervený nápis na jeho předloktí.

„Tady čtu ‚GUS' ale před tím je ještě něco."

„Jo, to vím taky, ale nikdy se mi nepodařilo to rozluštit."

„Není to tetování, máte to vypálený rozžhaveným železem. Říká se, že za polárním kruhem Jakuti takhle cejchujou volně žijící soby."

„To je možný."

Ještě než si Gus znovu oblékl teplé šatstvo, pokusil se mladík rozluštit zbývající písmena.

„Byly tady ještě další dvě písmena. Připadá mi, že to první je I a druhý N."

„Že by Ingus? Proč ne. Některý lidi se takhle jmenujou."

„Dřív mívali lidi křestní jméno a rodný jméno. Ale teď mají většinou jenom jedno z nich. Ingus bejvalo křestní jméno," uvažoval mladík. „Kdyby se použil nějakej vědeckej způsob, určitě by se ty smazaný písmena daly ještě přečíst. Třeba nějakej chemickej postup nebo rentgen… Nebo echografie… Myslím, že kůže se zahojila, ale ve spodních vrstvách se ty stopy musely uchovat."

„Ingus, to není tak špatný," usmál se mrzák a shrnoval si rukáv. „Promiň, ale v týhle zimě nevydržím jen tak bez rukávů."

Rychle se oblékl a zavrtal se ještě hlouběji do hromady rýže. Bohužel, byla to studená obilnina, nekvasila tak snadno jako třeba obilí. Jednou cestoval ve vagonu plném obilí a musel se svléknout donaha, takové tam bylo horko.

„Tuláci žili v tý stanici, opuštěný už od konce války, celkem poklidně. Pálili starý vagóny a lovili ryby pod ledem. Vydlabali v mořským ledovci děsně hlubokou díru, nejmíň třicet metrů, a pak sestupovali dolů a chytali ryby, hlavně herynky. Žilo se tam celkem dobře, ale nemohl jsem tam zůstat. Dvě slova mě z tý doby furt pronásledujou. První je Indická propadlina a druhý Concrete Station. Netušil jsem, co by mohly znamenat. Jednou si pro nás přijela patrola Železniční policie, tam se říkalo Bezpečnost. Poslali nás, do hnusnýho nemocničního vlaku, vodvšivili nás a zjišťovali, jestli nemáme nějaký nemoce nebo neroznášíme zárodky nemocí. Dostal jsem se tak do větší stanice, žebral jsem a předváděl jsem se na nástupištích jako akrobat. Nakonec jsem zašel do místní knihovny a podíval se do novýho atlasu. Nikdo v mým okolí totiž nevěděl, co by to mohlo znamenat."

„A tam jste našel oba ty zeměpisný názvy."

„Ne, jenom Indickou propadlinu."

„A vypravil jste se tam?"

„Jo… Trvalo to skoro rok, nebo tak nějak…"

„Setkal jste se ještě se Zrzavejma?"

„Párkrát… Rozumím trochu jejich řeči."

„Ale proč jste se pustil na takovou cestu jen kvůli nějakýmu jménu?"

Gus si přehazoval hrst rýže z jedné ruky do druhé.

„Je to silnější než já. Musím najít tu Concrete Station."

29

První vzducholoď, která se objevila nad Sluneční společností s imigranty Bratrství II na palubě, bylo Slunce svobody. Nad jeho rozměry zůstali Tibeťané v němém, zbožném úžasu. Vzducholoď byla dvě stě metrů dlouhá. Už Jasné Slunce vzbudilo v domorodcích obdivný úžas, ale tento létající stroj předčil všechno, co si kdy dokázali představit. Nazvali ho „Matka vemena" na památku svého prvního setkání se vzducholodí.

Liensun si nebyl jistý, je-li doopravdy rád, že první rodiny Obnovitelů konečně přiletěly. Slunce svobody zatím zavrtávalo hluboko do ledu svá kotevní lana.

Juguez mládence dobře znal a pochopil důvod jeho zamlklosti. Skutečně se mohlo stát, že nově příchozí budou považovat malou Společnost za své území a budou se na něm chovat jako dobyvatelé.

Poblíž místa přistání je už očekával uvítací vlak. Bylo tam pro všechny dost pohodlí a dobré jídlo. Vlak však parkoval dost daleko od Everest Station, a pokud se ti noví těšili na procházku po nástupištích a chtěli si užít i dalších výhod, které poskytuje život v městské stanici, pak budou zklamáni. Liensun si přál, aby se přizpůsobovali domácím poměrům a zdejším obyvatelům jen velmi pomalu a postupně.

A ještě k tomu člověk, který vystoupil ze vzducholodi první, nepřišel na nic lepšího, než že padl na led a políbil ho, jako kdyby se vracel zpět do země svých předků. Tibeťané, kteří je zpovzdáli pozorovali, vypadali dost překvapeně, zvlášť když ostatní cestovatelé považovali za nutné toto gesto okamžitě napodobit.

„Taková pitomost," zlobil se Juguez. Dobře si uvědomoval nevyslovenou provokaci takového postoje. „Ještě štěstí, že Tibeťané jsou ve své podstatě dost neteční."

Juguez se celkem úspěšně zhostil úkolu zlikvidovat trestanecký uhelný důl. Teď tam zůstali už jen nebezpeční trestanci, kteří však měli právo vyfárat nahoru a jejichž životní podmínky se podstatně zlepšily. Někteří z těch propuštěných dokonce v dole zůstali, aby si zde vydělávali na živobytí. Usadili se i s rodinami ve starých vagonech, které jim Juguez dal k dispozici. Všichni směli spotřebovat tolik uhlí, kolik chtěli.

Juguez se vydal ještě na inspekci do dalších dolů a na některé železniční tratě, a vyšplhal se dokonce i na vysoká lešení sběračů lišejníku. Nesmírně ho překvapilo, že sběrači v těch závratných, skoro kilometrových výškách riskují pro tak malý výsledek. Továrna na trávu se pomalu rozbíhala, ale naplno bude vyrábět až tak za dva roky. Bylo jasné, že bude nutné vybudovat další, a mezitím se krmení pro zvířata musí dovážet. Stálo to strašné peníze.

„Blbí jakové," zuřil Liensun. „Kvůli jednomu kilu přírůstku jačího masa se spálí dvacet kil uhlí. S těma dvaceti kily uhlí by se dala vypěstovat čtyři kila proteinové zeleniny, třeba sója, fazole nebo spousta dalších. Jenže si nemůžem

dovolit měnit tak prastaré zvyklosti.“

Velitel Slunce svobody Jemael, kterému všichni říkali Jem, je přišel pozdravit a poreferovat jim o hladkém průběhu cesty.

„Přivezl jsem osmdesát lidí se zavazadly a různými potřebami. Správní kolektiv to tak odhlasoval.“

„A Ma Ker?“

„Odletí až poslední. Kontroluje montáž jaderného reaktoru na Slunce světa. Kdyby se to povedlo a motor fungoval, bylo by to fantastický. Dochází vám to? Pět set metrů dlouhá, dva tisíce tun nákladu, dokonalá soběstačnost. Klidně obletí celej svět několikrát za sebou.“

„A co Jdrien, je pořád tam?“

Pohrdavý a zároveň výsměšný tón, jakým Liensun tu otázku položil, Jema překvapil. Vypadalo to, jako by se Liensun svému nevlastnímu bratrovi posmíval a považoval ho za blázna.

„Naštěstí je. Jen on totiž dokáže udržet Jelly v rozumných mezích a v bezpečném odstupu. Se zprávou o definitivním přesídlení totiž polevila bdělost obyvatel, došlo i k nějakým nehodám, z nichž dvě skončily smrtí. Vysunuté hlídky byly zrušeny a rosolovitá hmota té améby okamžitě znovu zaujala své bývalé pozice. Už nám docházejí zásoby nerostného oleje a jodových derivátů.“

Liensun se pokusil vyslechnout všechny tyto zprávy s chladnokrevností hodnou představitele Společnosti, ale v jeho obličeji se zračilo pohrdání a výsměch. Juguez se dokonce pokusil Jema výhružnými pohledy umlčet. Jenže velitel vzducholodi oplýval upřímností a navíc byl rozený obhájce pravdy.

„Ano, naštěstí pro nás. Je to skvělý muž a většina z nás věří v jeho božský původ. Přišel na tento zmrzlý svět, aby se pokusil smířit obě znepřátelené rasy. Nejenže svou pravdu hlásá, on ji také uskutečňuje. Už po mnoho týdnů nám zachraňuje život. Pouhým duchem dokáže zvítězit nad silami zla, ztělesněnými tou obří amébou.“

„Chcete se snad obrátit na jeho víru?“ opáčil Liensun, rozzuřený na nejvyšší míru.

Jem si uvědomil, že se znelíbil, a konečně si všiml Juguezova němého varování. Bezradně zmlkl, a protože nevěděl, co by měl říct, nasadil svému výstupu korunu. Ukázal na vlak stojící poblíž na narychlo postavené koleji a prohlásil:

„Odvezete rodiny do vašeho hlavního města? Je to blízko, že?“

Liensunovo mlčení a Juguezovy rozpaky mu byly podezřelé.

„Není tam lokomotiva?“

„Ne,“ vyštěkl Liensun. „Usadí se zatím tam, potom se uvidí.“

„Chcete říct…,“ zakuckal se Jem.

Musel popadnout dech, aby mohl pokračovat:

„Chcete říct, že odložíte Obnovitele, vaše bratry, přátele, do těchhle opuštěných vagónů, daleko od všech, kde nad sebou nebudou mít ani ochrannou kupoli?“

„Je to jen provizorní řešení.“

„Tranzitní lágr, ano, to je přesně ono!“

Velitel se zadíval na Jugueze.

„Vy strpíte, aby se s těmi ubohými lidmi, kteří prožili hrůzyplné měsíce uprostřed Jelly, takhle nelidsky zacházelo?“

„To já jsem se tak rozhodl. Tady poroučím já,“ neudržel se Liensun.

Jem o krok ustoupil, pokýval hlavou a procedil srkz zuby:

„To si budu pamatovat. Odletíme, jakmile budou nádrže plné. Další Obnovitelé tam na nás čekají plní naděje a iluzí.“

30

Yeuze bděla po celou noc a osobně dohlížela na odesílání zpráv, i navzdory pohnutým událostem. Snažila se je sledovat z jedné stanice do druhé na jejich pouti do Společnosti Mořského ledovce. Jakmile však zprávy opustily Afrikánii a dostaly se na území Indické propadliny, nedalo se pro jejich urychlení bohužel nic dělat. K tomu by musel u každého vysílače sedět někdo, kdo by průběh vysílání pohlídal a podplácel personál.

Musí tenhle nápad sdělit prezidentovi, který se stále snaží zdokonalit informační kanály mezi jednotlivými Společnostmi. Což se mu podařilo velmi úspěšně s Panamerickou, když využil rádiových vln Antarktické.

Yeuze zároveň pozorně sledovala události. Měla obavy, aby v noci nedošlo k násilným reakcím na prohlášení, které udělala prezidentka Floa Sadonová na odpolední tiskové konferenci. Naštěstí Assoudovy telefonáty ani hlášení personálu ambasády o ničem takovém nenasvědčovaly.

Výhybkáři byl ještě pod vlivem šoku z tak výrazného neúspěchu a navíc bez hlavního šéfa. Zatím nijak nereagovali a obrněné drezíny se postupně stahovaly na palubu kasárenských konvojů, které dále kroužily po okružních tratích kolem hlavního města. Stejně to byla potenciální hrozba a Floa Sadonová bude muset urychleně přijmout nějaké rozhodnutí.

K ránu Yeuze na chvíli usnula, ale po dvou hodinách odpočinku vstala. Doufala, že už přišla odpověď od Kida nebo od jejího manžela. Spisovatel R. si o ni jistě dělal velké starosti, ale Yeuze opravdu nemohla udělat víc pro jeho rychlou informaci.

Sibiřský velvyslanec Sernin se nechal brzy ráno ohlásit a k jejímu velkému překvapení ji něžně políbil.

„Představa, že by se vám mohlo něco stát, že byste mohla být vážně zraněná nebo třeba mrtvá, mě úplně šokovala. A když jsem se dozvěděl, že jste pozvala novináře na tiskovou konferenci… Víte, moje Společnost měla velké obavy, zvlášť z toho převzetí moci Vicrou, vrchním velitelem Výhybkářů, když se přitom na našich hranicích stejní Výhybkáři shromažďovali s obrněnými drezínami a vojenskými transporty… Generál Sofi byl povolán zpět do Moskva Vokzalu.“

„To nebylo jen kvůli mně. Především zmizela Floa Sadonová,“ řekla s lehkým posměchem.

„Strašně byste mi chyběla," zašeptal.

Zdálo se jí, že je upřímný. Určitě si na to vzpomene v dobrém, kdyby se vztahy mezi oběma jejich Společnostmi měly pokazit.

„Všude je klid," řekl. „Viděl jsem agenty z Uzlu přebírat moc na velkém okružním objezdu, hlídají tam vlaková kasárna Výhybkářů. Myslíte si, že prezidentka zruší ty nebezpečné vlaky? Jsou to opravdové jezdící pevnosti chráněné neprůstřelným pancířem."

„Máte skvělé informace."

„To je můj úkol. Zvláštní obrněné konvoje, složité, nejmodernější zbraně, které sem dodává Panamerická…"

„Vy je přece prodáváte taky," namítla Yeuze pobaveně.

Nechal se pozvat na oběd.

„Připravím vajíčka s klobásou, ano? Obvykle si je připravuju sama přímo tady."

Zdálo se, že je nadšený tím, že pro něho vaří, i tím, že jsou spolu sami. Rozhlasové zprávy nevysílaly nic jiného než podrobnosti o atentátu a o převzetí moci prezidentkou Společnosti. Totožnost mrtvých mužů v obrněné drezíně byla už potvrzena, tři z nich byli Výhybkáři, čtvrtý jen pomocník. Říkalo se, že velitel Engineer Station byl zatčen a že právě přiznal, že obrněnou drezínu už celé měsíce připravovali a udržovali v perfektním stavu.

„Něco takového by se mohlo stát i u nás. Snažíme se vyhodit Výhybkáře ze sedla. Poslední dobou jsou dost nervózní, vlastně už skoro deset let."

„Chcete tím naznačit, že ztrácejí jistotu od chvíle, kdy zjistili, že jim Lien Rag pláchnul?"

„Je to tak, a ještě ke všemu všechny ty zveličené pověsti. Povídá se všechno možné."

Pustil se do jídla.

„Je to skvělé."

„Ta povídačka, že Lien Rag a Kurts odešli po Jiné cestě… Připadá mi to příliš nádherné, příliš naivní vysvětlení… Někdy si kladu otázku, jestli mě nepovažujete za úplnou hlupačku."

Serninovi klesla překvapením čelist a pohlédl na ni s otevřenými ústy. Yeuze mu s úsměvem dolila čaj. „„Deset let že by sledovali nějakou cestu?"

„Předpokládám, že je to jen obrazné vyjádření."

„Slíbil jste mi přesnější a důvěrnější informace o Lienu Ragovi. Nakonec jste se spokojil s ujištěním, že žije, ale proč bych vám měla věřit?"

Pokračoval v jídle s nezmenšenou chutí. Potom si utřel ústa, dopil šálek čaje a nechal si nalít další, teprve pak se rozhovořil:

„Dodržím své slovo. Včera, když jsem si myslel, že jste mrtvá, jsem litoval, že jsem to neudělal už dřív."

Yeuze vypnula rádio, i když mohli každou chvíli vysílat něco nového a závažného.

„Poslouchám vás, ale tentokrát prosím žádné vytáčky."

„Máme, jak sama dobře víte, dopisovatele ve všech koutech světa."

„Řekněme dopisovatele na slovo vzaté, tedy špiony."

„Zpravodajské agenty. Speciálně v Australasijské, množství malých Společností znamená velké přesuny lidí, zboží, myšlenek a samozřejmě taky informací."

„Co kdybyste šel přímo k věci."

„Našli jsme tu slavnou lokomotivu piráta Kurtse. Obrovské ocelové monstrum pokryté litinou a mědí, které děsilo a terorizovalo Společnosti."

Byla to úžasná zpráva, ale neříkala vůbec nic o samotném Lienu Ragovi.

„Je někde na severu Indické propadliny v ubohoučké staničce. Hlídají ji někdejší Kurtsovi kumpáni. Jeden z nich před čtyřmi lety dezertoval a všechno to vyprávěl jednomu z našich dopisovatelů. Kurts a Lien Rag tam nějakou dobu zůstali, než spolu odjeli na sever na palubě drezíny. To místo se jmenuje Gravel Station. Je pod ním naleziště písku. Písek používají lokomotivy při náledí."

31

Pokud to šlo, na každé delší zastávce, například na staničních křižovatkách, se Pacra vydával sehnat něco k jídlu a Gus byl pokaždé nadšený, jak se mu to daří. Vracel se z vybranými lahůdkami, velkými pečenými kuřaty, zvláštním způsobem upravenou zeleninou.

„Člověk by řek, že ses vypravil na nákup do velkýho vlakovýho supermarketu," obdivoval ho Gus.

„Dělám, co můžu… Restaurace mají vždycky zadní vchod, kterým se dostanu dovnitř."

Gus utrhl kuřecí stehno a hltavě se do něho zakousl. Pacra byl skvělý kumpán a navíc měl i dobré způsoby, až na tu jeho averzi vůči rýži.

„Měli bysme z toho vlaku vystoupit. Nejede na stejný místo jako my."

„Myslíš ty mrtvoly?"

„Já jedu eště dál."

„Do Concrete Station, ne?" posmíval se mladík.

„To nejde jen tak, tuhle stanici si musíš zasloužit. Nejdřív do Karachi Station. Je tam knihovna s ručním archivem. Říkali, že je skvělá, jsou tam všechny možný zápisy, co se kdy našly v tomhle zatraceným koutě světa. Nikdy by mě to ani nenapadlo. Jenže Společnost, na jejímž území Karachi leží, je prej moc nebezpečná. Už sto let bojujou její obyvatelé proti stavbě železniční sítě, která by propojila Australasijskou s Transibiřskou. Jsou to velký válečníci a jejich šéf je sám pán války, tak se prej taky jmenuje."

„To opustíme tenhle vagón plnej rejže?“

„Přece neodbočí na západ, jen aby nám udělal radost,“ zažertoval Gus. „Řek bych, že na příští zastávce budem muset vyskočit ven a pokusit se najít něco dalšího. Do Karachi je to ještě pěknej kus cesty.“

„Však nespěcháme.“

„Já jo. Stárnu, už mě to zmáhá, chodit po rukou křížem krážem po světě… Chci si už rychle najít nějaký místo, kde bych si moh odpočinout.“

„Myslíte v tý vaší Concrete Station? Co to má bejt? Vagónovej útulek pro unavený vagónový povaleče?“

„Blbče, na, přečti si tohle.“

Gus hodil Pacrovi brožurku, kterou našel u Jaxella. Pacra se do ní začetl a překvapením mu málem vypadly oči.

„Vy tomu věříte, co tady ten cvok napsal?“

„Ne, to jistě ne, ale musí na tom bejt kus pravdy. Taky proto mi to jméno zůstalo v hlavě, i když mi v ní už nic jinýho nezbylo. Jako kdyby mi proseli mozek sítem a zůstalo jen to jméno…“

„A ještě sobi, nezapomeňte.“

„Máš pravdu, sobi…“

„Možná že ta vaše Concrete je nějaká sobí farma?“

„Ty mě nemůžeš rozčílit.“

Uprostřed noci vlak opět zastavil a mladík toho využil k cestě ven. Gus se dost divil, protože jídla měli ještě spoustu, určitě by jim vystačilo na několik dní.

Mladík se brzy vrátil.

„Podařilo se mi změnit cílovou stanici vagónu, našeho vagónu.“

„To přece nejde. Musel bys mít zvláštní svítící písmena. Spousta povalečů na to taky myslela, ale nikomu se ještě nepodařilo si je vopatřit.“

„Tak vidíte, a mně jo. Našel jsem svítící písmena a všechno jsem změnil. Teď pojede rejže směrem na Karachi. Ne přímo až tam, ale blízko do staniční křižovatky. Jmenuje se to tam Market Station, je to velký obchodní centrum.“

„Teda, ty ale znáš věcí…,“ kroutil Gus hlavou. „Zdá se, že Indickou propadlinu znáš jako svý boty.“

Pacra se vesele zasmál.

„Řeknu vám, Gusi, jsem zblázněnej do Železničních instrukcí, a když to jen trochu jde, vyťukávám jména stanic a jezdím ve snu po různejch tratích, dostanu se i do těch nejmenších stanic, na vedlejší koleje, do ztracenejch koutů. Kdybych vám řek, že jednou jsem si vysnil zapadákov jménem Friends Station a málem jsem se tam rozjel… Naštěstí mi někdo řek, že to je podvod a lákadlo na lidi, něco jako kasino, chápete? To je jako s tou vaší Concrete Station.“

„To není jenom můj vlastní sen,“ nedal se Gus. „Připadá mi, že se o ni zajímá spousta lidí… Ve Stanley byl jeden chlápek, kterýho kvůli ní sejmuli… Mě taky hledá celá banda vrahů… Znáš Tarphyse?“

„Nikdy jsem o nich neslyšel.“

„A to chceš tvrdit, žes byl ve Stanley Station?“

„Nechodili jsme na stejný místa, to je jistý.“

„A potom, v informačních systémech je to jméno na indexu. To přece není jen moje utkvělá představa, synku, to je něco víc.“

„Tak teda ráj?“

„To ti nemůžu říct. Dobře vidím, že se snažíš mě obalamutit a vytáhnout ze mě informace, ale nic o tom fakt nevím. Vůbec nic, ty chudáčku malej, vůbec nic. Vyrazil jsem na cestu už před lety, jen tak z ničeho nic, nazdařbůh…“

Vagon se náhle otřásl pod silným nárazem a konverzaci přerušil. Pacra hbitě vylezl až k poklopu a podíval se, co se děje. Za chvíli seskočil do rýže a spokojeně se usmíval.

„Hejbe se to. Přepřahají nás a pošlou nás na jiný koleje směrem na západní větev.“

„Teda, ty seš vážně chytrej.“

Přece však s napětím čekali, až se souprava pohne. Mladík se znovu vyšplhal nahoru a zjistil, že opravdu jedou tím správným směrem na Karachi. Teprve potom Gus klidně usnul.

O dvě noci později Pacra zase zmizel, aby ukradl nějaké potraviny. Gus na něho čekal bez obav, věděl, že se vrátí. Musel se vrátit.

O hodinu později spadl dolů balík a za ním druhý.

„Nesu samý dobroty,“ hlásil Pacra.

Postupně, jak rozdělával balík, rozlila se kolem příjemná vůně. Byl tam koláč a pak nějaké mleté maso a asijské nudle.

„Je to ještě teplý,“ liboval si Gus. „Řeknu ti, Pacro, ty jseš fakt vyjimečnej tvor.“

„Ukažte mi to vaše tetování, Gusi. Zkusím, jestli se pomocí týhle tekutiny neobjeví zbytek vašeho jména. Barví to kůži, tady je to teď děsně v módě, lidi chtějí mít tmavou pleť. Ruka vám ztmavne, ale těch pět písmen zůstane bílých.“

32

Oba muži strávili hroznych osmačtyřicet hodin, kdy s úzkostí očekávali zprávy z Transevropské. Kid nechtěl, aby ho spisovatel R. opustil právě teď a nechal mu připravit kupé. Spisovatel zas naopak chtěl vyrazit do GSS, přestože měl v Transevropské zakázaný pobyt.

„No tak, mějte rozum, víte, jak dlouho by vám to trvalo? Vždyť je to bláznovství. Brzy dostaneme zprávy, dobré zprávy.“

„Sám tomu nevěříte.“

„Ale ovšemže věřím… Jenom hořím netrpělivostí. Ten systém předávání informací je úplně nemožný. Jsme závislí na

malých Společnostech, které spravují relé a přitom nejsou schopné zajistit fungující služby. Ani vám nemusím říkat, že si to nechají pořádně zaplatit. Dokonce se stává, že dřív než vyšlou zprávu, žádají číslo naší kreditní karty…“

„Yeuze nemůže být mrtvá, ona ne… Nikdy neměla s Floou nikam jezdit. A kam vlastně jely? Moje žena se někdy chová jako malá holčička…“

Prezident Kid se snažil pracovat. Dozvěděl se, že Sibiřané uvažují o ukončení operace, která měla zničit základny Obnovitelů Slunce.

„Jelly je zastavila, vadí jim, nepustí je dál. Raději to vzdají, než aby připustili existenci takové přírodní anomálie.“

R. se snažil zachytávat různá rádiová vysílání a stále se pletl do práce technikům zajišťujícím telekomunikační spojení pro prezidenta a jeho kancelář.

„Kide, všude už vědí, že Floa Sadonová a Yeuze jsou mrtvé… Moje žena by to přece dávno vyvrátila, tak uvažujte… Musím odjet, ujišťuji vás, že musím odjet co nejdřív. Povedu vyšetřování, přinutím ty lidi, aby…“

„Mějte ještě chvíli strpení. Jestli skutečně zavraždili moji velvyslankyni, pojedu tam osobně.“

R. doslova zkameněl úžasem, i navzdory kruté bolesti. Kid nikdy neopouštěl svou koncesi, jen ve výjimečných případech, když jel na schůzku s lady Dianou do Antarktidy.

„Ano, pojedu tam a ukážu jim, co dokáže má nenávist…“

„To byste udělal?“

„Vím, kdo je za tím. Vím spoustu věcí, R. Díky svému postavení jsem se dostal do styku se spoustou nejdůvěrnějších záležitostí. Dokonce i lady Diana mi svěřila tajemství, o jejichž existenci jsem neměl ani tušení.“

Teď už byl Ruanda váže znepokojený. V tomto vypjatém okamžiku se Kid přestával ovládat a poprvé se pustil do nebezpečných důvěrností. R. je raději nechtěl slyšet, obával se, že by to prezidentovi způsobilo velké nesnáze, až by si později, už v klidnější chvíli, uvědomil, co všechno prozradil.

„Kide, prosím vás, to se mě netýká… Chci teď myslet jen na Yeuze.“

„Lady Diana kuje pikle, ostatně je jen další v pořadí na dlouhém seznamu spiklenců. Svět drtí nějaké hrozné tajemství, Ruando. Určitě jste už někdy slyšel mluvit o Jiné cestě… Všichni už o ní slyšeli a Lien Rag zemřel, protože se snažil to tajemství rozluštit.“

Ruanda se otočil ke dveřím a Kid za ním vyrazil ve svém elektrickém křesle.

„Ruando, jste můj přítel Yeuze jím vždycky byla a vy ji teď nahradíte.“

R. se prudce otočil. Tak náhle, že Kid nestačil zareagovat, najel do něj křeslem a postrčil ho proti dveřím.

„Promiňte, prosím, myslel jsem, že chcete odejít… Vždyť vám teče krev z nosu… Vezměte si můj kapesník.“

Později R. v duchu blahořečil osudu, že ve chvíli, kdy mu chtěl prezident mermomocí vyjevit, co nechtěl slyšet, spustila se mu z nosu krev. Pohled na ni Kida uklidnil, sám osušil příteli nos a přinutil ho, aby se natáhl na pohovku.

„Musíte zvrátit hlavu dozadu, ano tak… Potřebujeme led, pošlu pro něj.“

„Nic to není, ujišťuji vás, vůbec nic.“

„Přineste led,“ poručil prezident tajemníkovi, který na ně s úžasem zíral.

Domníval se, že prezident dal spisovateli pěstí do nosu, a hned začerstva tu zprávu roznesl po kancelářích.

„Zapomeňte, co jsem vám řekl,“ zamručel později Kid, když sobě i svému příteli naléval sklenku alkoholu. „Bolest mi zatemnila mozek… Jsem povinen zachovávat tu nejpřísnější mlčenlivost… Jinak by se celý ten systém zhroutil.“

„Už jsem na to zapomněl.“

Právě v tu chvíli přišla zpráva od Yeuze. Oznamovala, že je živa a zdráva stejně jako Floa. Podařilo se jim vyváznout z atentátu. Oba muži si padli do náruče a rozplakali se.

33

Ve skladišti ambasády našli Železniční instrukce týkající se Indické propadliny a Yeuze se Serninem se už skoro hodinu snažili najít Gravel Station.

„Ten dezertér tvrdil, že stanice je úplně miniaturní, protože pískovna je opuštěná, jsou tam však tuny písku, které čekají na těžbu. Kurts prý tu stanici už dávno koupil, sloužila mu jako základna při útěku.“

„Jak se ten chlapík jmenoval, ten zběh?“

„Tramar… V našich kartách jsme ho vedli jako teroristu a vůbec jsme netušili, že se dal k pirátům.“

„Proč jim utekl?“

„Prý tam nechtěl žít, Gravel Station je úplná samota. Měl někde ukryté peníze a doufal, že si je bude moct vyzvednout. Ještě s jedním kumpánem jezdili do Market Station pro zásoby, je to staniční křižovatka. Jednou toho využil a utekl. Nechal se zavřít kvůli rvačce a potom zaplatil kauci.“

„A čistě náhodou narazil zrovna na vašeho zpravodaje.“

„Přesně tak. Tehdy to byl zároveň šéf policie. Ty informace z Tramala dostal. Ten mu řekl, že v Gravel Station už léta čekají na návrat nějakého Kurtse a jeho přítele Raga. Našemu příteli to zapnulo a rychle nás uvědomil… Jenomže komunikace trvala příliš dlouho, a než dostal naši zprávu, že Tramar je Sibiřan, zběh už byl v trapu.“

„Ten váš člověk si to byl ověřit, myslím tu lokomotivu?“

„To bylo příliš nebezpečné, jet tam přímo, ale našel si cestičku. Chtěl koupit padesát vagonů písku a vypravil se tam ještě se dvěma muži. Překvapilo ho, že je tam spousta lidí, mnohem víc, než předpokládal. Ti muži, ženy i děti tam žili společně a nezdálo se, že by je něco trápilo. Odmítli mu prodat písek a můj krajan si všiml, že tam bylo sedm hromad písku. Jenomže podle prodavače z Market Station jich tam mělo být jen šest, nikdy jich tam nebylo víc.“

„Myslíte, že Kurtsova lokomotiva je pod tou jednou hromadou?“

„Určitě. Je schovaná pod pískem. Jestli ty její rozměry, o kterých se tolik mluví, nejsou přehnané, hangár, který pro

ni postavili, musel být obrovský. Nakonec ho zasypali pískem, který ubrali z každé z těch šesti hromad.“

„Neudělali jste nic?“

„Náš dopisovatel byl přeložen a od té doby už v té oblasti nikoho nemáme.“

Floa Sadonová zatím energicky pokračovala v normalizaci všech oblastí činnosti, všech úřadů. Výhybkáři byli propuštěni ze všech důležitých míst, které zastávali na některých nejvyšších úřadech, a vlaková kasárna byla zrušena. Bezpečnostní služba Uzlu a Řidičů bděla nad tím, aby byly příkazy prezidentky Sadonové co nejrychleji realizovány. Proces s Vicrou měl být urychlen a měl začít nejpozději do dvou měsíců.

Yeuze dostala vřelý pozdrav, podepsaný zároveň prezidentem i manželem. R. vyhrál sázku: podařilo se mu usmířit si Kida a získat si jeho přízeň.

34

Pacra pečlivě namazal Gusovu paži tím divným přípravkem a Gus ho při tom nedůvěřivě sledoval.

„Musíme počkat do zítřka,“ prohlásil mladík.

„Dobře.“

Najedli se a v noci opět ucítili nárazy, jak se vagon pohnul.

„Za dva dny jsme v Market Station,“ řekl Pacra. „Odtud se už snadno dostanem do Karachi Station.“

„S tebou to jde fakt skvěle. Chceš se najíst, tak jíme. Chceš, aby vagón jel tím nebo oním směrem, tak tam jede… To je fakt nádhera.“

„To víte, mám kliku a taky vím, jak jí trochu pomoct.“

„Zrovna si říkám, proč seš vlastně vagónovej povaleč.“

„Jen si se mnou nedělejte starosti. Já se nebudu věčně toulat na kolejích jako ty ztracenci.“

„Tím jsem si teda jistej… Jestli ovšem nepotkáš příliš velkou kost, která tě nakonec udáví,“ ušklíbl se Gus.

„To není vaše starost, Tučňáku Concrete, vážně ne.“

Gus se odmlčel a tvářil se, že spí. Během noci vlak zastavil ještě jednou a mladík se rychle vyšplhal nahoru a zůstal venku dobrou hodinu. Když se vrátil, Gus se ještě stále tvářil, že spí.

Když se vzbudil, byla ještě tma, ale Gus si uměl poradit i bez světla. V klidu se připravil. Pacra zahrabaný v rýži, kterou údajně nesnášel, spokojeně chrupal.

Po chvíli se ozval mladíkův veselý hlas:

„Ahoj, Tučňáku, je tam někde termoska s kafem. Najdete si ji?“

„No jasně, to si dám, ale odkud ji máš?“

„V noci jsem se trochu prošel po střeše vagónů v nějaký staniční křižovatce a co nevidím? Plnej vozík termosek pro noční směnu železničního personálu. Tak jsem jednu štípnul, a k tomu taky něco na zub.“

„Často se procházíš v noci venku… Víš, co si myslím, Pacro?“

„To bych teda rád věděl,“ řekl mladík se zářivým úsměvem.

„Že občas blufuješ. Určitě máš někde zašitý nějaký peníze a kradeš míň, než o tom mluvíš, ale to všechno většinou kupuješ. A řeknu ti, to mě vážně zaráží, vagónovej povaleč, kterej má prachy a furt něco nakupuje a ještě se o to dělí s ušmudlaným beznohým mrzákem.“

„Ale jděte, Tučňáku, víte dobře, že nejste Žádnej špinavej povaleč. Takže vy si myslíte, že mám prachy?“

„Možná taky styky.“

„Jaký styky?“

„Něco jako propustku nebo průkaz, díky kterýmu můžeš změnit trasu vagónu, například.“

Pacra vyprskl smíchy.

„Takže vy mě máte za nějakýho pošuka, co takhle cestuje a baví se tím?“

„Možná, jo, možný by to bylo.“

„Co kdybysme se teď podívali na vaši ruku?“

Gus se na něj udiveně podíval.

„Na mou ruku?“

„Ten přípravek vám musel obarvit ruku, kromě míst, kde jste měl kůži spálenou tou značkou. Možná se nám podaří přečíst ty zbývající písmena. Musí to být I a N. Ingus, to je přece pěkný jméno.“

„Tak jo, podíváme se. Kůže mi fakt ztmavla. To je vážně dobrý, ta tvoje vodička.“

Pacra se po kolenou přiblížil a zastavil se těsně u Guse, aby se mohl pořádně podívat.

„Helemese, to není Ingus.“

„Ne,“ souhlasil Gus. „Vypadá to spíš jako R a A…“

„Ragus,“ vyhrkl mladík, jehož výraz se okamžitě změnil.

Jeho obličej prozrazoval lstivost, krutost a odhodlání.

„Tak tohle jsem chtěl vědět, jenom to. Ragus. Lienty Ragus.“

„Jaks to řekl?“

„Lienty.“

Pacra hmátl do podpaždí, ale Gus byl rychlejší. Během vteřiny se vzduchem mihla čepel dlouhého vykosťovacího nože a pohroužila se do mladíkova srdce.

„Sbohem, Tarphysi… Prozradil ses… Už od Jaxellovy smrti jsem si dával moc velkej pozor.“

Pacra na něho upíral vypoulené oči, ruku ještě stále zasunutou pod paží, jak ho překvapila náhlá smrt. Stačilo do něj strčit a překulil se na bok. Gus ho prohledal, našel pistoli, svazek bankovek, dolary a dvě karty pro styk mezi různými

Společnostmi Federace.

„Ragus," zašeptal nevěřícně, „Lienty Ragus… Odkud jen může pocházet takový jméno?"